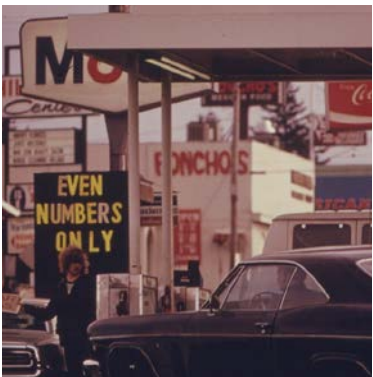
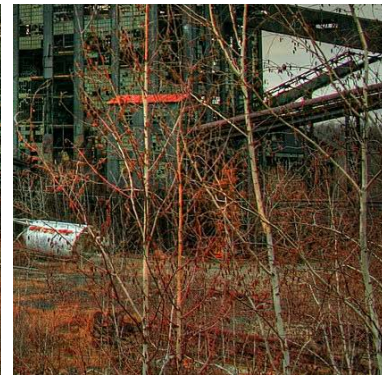
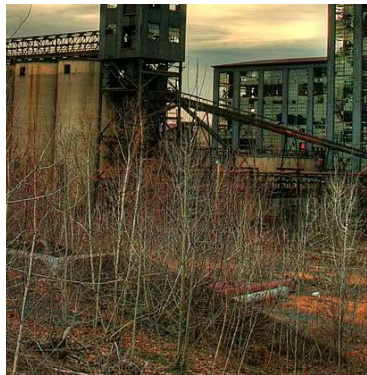
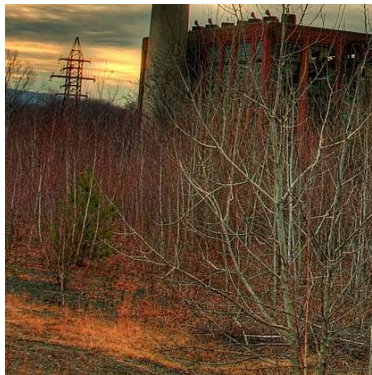

C A N
FAILURE
 MAKE US A
BETTER
 COUNTRY?

18
 TAGALOG

Read this Book
Online

QUESTION EIGHTEEN

EXPLORING AMERICA'S HISTORY THROUGH COMPELLING QUESTIONS

SUPPORTING QUESTIONS

- 1 WHY DIDN'T WE WIN OUR WAR IN VIETNAM?
- 2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?
- 3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

DEVELOPED AND COMPILED BY
JONATHAN LOOMIS

SOURCES FOR ORIGINAL TEXT INCLUDE
c n x . o r g
courses.lumenlearning.com
u s h i s t o r y . o r g
s a g e a m e r i c a n h i s t o r y . n e t
l e a r n n c . o r g
w i k i m e d i a . o r g

CREATIVE COMMONS ATTRIBUTION
4.0 INTERNATIONAL LICENSE

QUESTION EIGHTEEN

American history is usually told as a series of triumphs – slavery was destroyed, the pioneers conquered the untamed West, Neil Armstrong set foot on the Moon – and rarely do we tell stories of failure. Although business ventures have failed, expeditions have come up empty-handed, and heroes have struck out, Americans have enjoyed a great deal of success in our short history.

The 1970s were different. In that decade, our nation suffered through a series of grand failures. We lost our war in Vietnam to an ill-equipped communist insurgency. A president resigned in disgrace. A nuclear power plant melted down. Foreign companies sold better, cheaper products and American manufacturing workers out of their jobs. The great industrial heartland that had fueled the Arsenal of Democracy began to crumble. The vibrant energy and optimism that characterized the 1960s got a reality check.

Of course, the United States survived as a nation. Perhaps failing taught us lessons that have made us better. Perhaps though, these failures left lasting scars that have weakened us. What do you think? Can failure make us a better country?

Ang kasaysayan ng Amerika ay kadalasang sinasabing bilang isang serye ng mga pagtatagumpay - ang pang-aalipin ay nawasak, ang mga pioneer ay sumakop sa hindi nauukol na Kanluran, si Neil Armstrong ay nakatayo sa Buwan - at bihirang sabihin sa mga kuwento ng kabiguan. Bagaman nabigo ang mga pakikipagsapalaran sa negosyo, ang mga ekspedisyon ay lumitaw na walang dala, at ang mga bayani ay naglaho, ang mga Amerikano ay nagtamasa ng maraming tagumpay sa aming maikling kasaysayan.

Iba't iba ang 1970s. Sa dekada na iyon, ang ating bansa ay nagdusa sa pamamagitan ng isang serye ng mga malalaking pagkabigo. Nawala namin ang aming digmaan sa Vietnam sa isang masamang kagamitan na komunistang insurhensya. Ang isang pangulo ay nagbitiw sa kahihyan. Ang isang nuclear power plant ay natunaw. Ang mga dayuhang kumpanya ay nagbebenta ng mas mahusay, mas murang mga produkto at manggagawa sa pagmamanupaktura ng Amerika sa labas ng kanilang mga trabaho. Ang dakilang industrial heartland na nag-fuel sa Arsenal of Democracy ay nagsimulang gumuho. Ang makulay na enerhiya at pag-asa sa pag-asa na nailalarawan sa 1960 ay nakakuha ng katotohanan check.

Siyempre, nakaligtas ang Estados Unidos bilang isang bansa. Marahil ay hindi nagturo sa amin ang mga aral na naging mas mahusay sa amin. Marahil, ang mga kabiguan na ito ay nag-iwan ng mga matagal na scars na nagpahina sa amin. Ano sa tingin mo? Maaari bang maging mas mahusay na bansa ang kabiguan sa amin?

1

F I R S T Q U E S T I O N WHY DIDN'T AMERICA WIN ITS WAR IN VIETNAM?

INTRODUCTION

Before the war in Afghanistan, the Vietnam War was the longest in American history. The concerns of the Cold War led American leaders into the conflict in Vietnam, but over time, the war became less and less about stopping the spread of communism. By the time the last Americans were evacuated from Saigon, few people believed losing Vietnam would significantly impact the balance of power between the United States and the Soviet Union.

Compared to the United States, Vietnam is a tiny nation in every respect – territory, economic output, natural resources, population, and technology – and yet the United States lost. Despite dropping more bombs in Vietnam than in all of the World War II, the nation that had defeated Hitler could not suppress Ho Chi Minh.

How was this possible? Why didn't we win our war in Vietnam?

PANIMULA

Bago ang digmaan sa Afghanistan, ang Digmaang Vietnam ay pinakamahabang sa kasaysayan ng Amerika. Ang mga alalahanin ng Cold War ay humantong ang mga lider ng Amerika sa labanan sa Vietnam, ngunit sa paglipas ng panahon, ang digmaan ay naging mas mababa at mas kaunti tungkol sa pagtigil sa pagkalat ng komunismo. Nang panahong lumisan ang mga huling Amerikano mula sa Saigon, kakaunti ang naniniwala na ang pagkawala ng Vietnam ay makabuluhang makakaapekto sa balanse ng kapangyarihan sa pagitan ng Estados Unidos at ng Unyong Sobyet.

Kumpara sa Estados Unidos, ang Vietnam ay isang maliit na bansa sa lahat ng paggalang - teritoryo, output ng ekonomiya, likas na yaman, populasyon, at teknolohiya - at nawala ang Estados Unidos. Sa kabila ng pagbaba ng higit pang mga bomba sa Vietnam kaysa sa lahat ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ang bansa na nagtagumpay kay Hitler ay hindi makapagpigil sa Ho Chi Minh.

Paano ito posible? Bakit hindi namin nanalo ang aming digmaan sa Vietnam?

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

WHY VIETNAM?

America's foray into Vietnam began early in the Cold War, and was motivated by Cold War priorities. Unlike Korea, however, Vietnam proved to be more complicated. Korea had no colonial master waiting to come back at the end of the Second World War, but Vietnam had been part of the French colony of Indochina, and the French wanted to reestablish control over their colony. The United States was placed in the uneasy position of supporting a colonial empire in an age of decolonization or supporting the Vietnamese independence movement under the leadership of **Ho Chi Minh** and his **Viet Minh** army. President Harry S. Truman had no love for France's colonial regime in Southeast Asia but did not want to risk the loyalty of its Western European ally against the Soviet Union.

In 1950, the Truman administration sent a small group of military advisors to Vietnam and provided financial aid to help France fight the Viet Minh. Despite America's help, however, Vietnamese forces defeated the French in 1954, and the country was temporarily divided at the 17th Parallel. Ho Chi Minh and the Viet Minh controlled the North. In the South, the last Vietnamese emperor and ally to France, Bao Dai, named the French-educated, anti-communist **Ngo Dinh Diem** as his prime minister. The **Geneva Accords** ending the conflict called for countrywide national elections in 1956, with the victor to rule a reunified nation, but Diem knew he would lose an election and refused to abide by the treaty.

After a fraudulent election in the South in 1955, Diem ousted Bao Dai and proclaimed himself president of the Republic of Vietnam. He cancelled the 1956 elections in the South and began to round up communists and supporters of Ho Chi Minh. Realizing that Diem would never agree to the reunification of the country under Ho Chi Minh's leadership, the North Vietnamese began efforts to overthrow the government of the South by encouraging insurgents called **Viet Cong** to attack South Vietnamese officials.

The United States, fearing the spread of communism under Ho Chi Minh, supported Diem, assuming he would create a democratic, pro-Western government in South Vietnam. However, Diem's oppressive and corrupt regime openly promoted the nation's small Catholic minority and elevated Diem's family members to power. He was an unpopular ruler, particularly with farmers, students, and Buddhists, and many in the South actively assisted the Viet Cong in trying to overthrow his government.

The world became frighteningly aware of the conflict between Diem and his people when **Thich Quang Duc**, a Buddhist monk burned himself to death at a busy Saigon intersection on June 11, 1963. Fellow monks had

BAKIT VIETNAM?

Ang pagsama ng Amerika sa Vietnam ay nagsimula nang maaga sa Digmaang Malamig, at naudyukan ng mga prayoridad ng Cold War. Gayunpaman, hindi tulad ng Korea, ang Vietnam ay naging mas kumplikado. Ang Korea ay walang kolonyal na master na naghihintay na bumalik sa dulo ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ngunit ang Vietnam ay naging bahagi ng Pranses na kolonya ng Indochina, at nais ng Pranses na muling maitatag ang kontrol sa kanilang kolonya. Ang Estados Unidos ay inilagay sa hindi kanais-nais na posisyon ng pagsuporta sa kolonyal na imperyo sa isang edad ng decolonization o pagsuporta sa kilusang independensya ng Vietnam sa ilalim ng pamumuno ng Ho Chi Minh at ng kanyang hukbong Viet Minh. Si Pangulong Harry S. Truman ay walang pagmamahal sa kolonyal na rehimeng Pransya sa Timog-silangang Asya ngunit ayaw niyang ipagtaggol ang katapatan ng kanyang kaalyadong Western European laban sa Unyong Sobyet.

Noong 1950, nagpadala ang pamahalaang Truman ng isang maliit na grupo ng mga tagapayo ng militar sa Vietnam at naglaan ng tulong pinansyal upang tulungan ang France na labanan ang Viet Minh. Sa kabila ng tulong ng Amerika, gayunpaman, natalo ng mga pwersa ng Vietnam ang Pranses noong 1954, at pansamantalang hinati ang bansa sa ika-17 Paralel. Kinokontrol ng Ho Chi Minh at Viet Minh ang North. Sa South, ang huling emperador ng Vietnam at kaalyado sa France, si Bao Dai, ang pinangalanang anti-komunistang Pranses na si Ngo Dinh Diem bilang kanyang punong ministro. Ang Geneva Accords na nagtatapos sa pag-aaway ay humihiling ng pambansang halalan sa buong bansa noong 1956, kasama ang nagwagi upang mamuno sa isang reunified nation, ngunit alam ni Diem na mawawalan siya ng eleksyon at tumangging sumunod sa kasunduan.

Pagkatapos ng isang mapanlinlang na halalan sa South noong 1955, pinalabas ni Diem si Bao Dai at ipinahayag ang kanyang sarili na pangulo ng Republika ng Vietnam. Kinansela niya ang halalan sa 1956 sa Timog at nagsimulang pag-ikot ng mga komunista at tagasuporta ng Ho Chi Minh. Napagtatanto na hindi kailanman sumang-ayon si Diem sa muling pagsasama ng bansa sa ilalim ng pamumuno ni Ho Chi Minh, sinimulan ng North Vietnam ang pagsisikap na ibagsak ang pamahalaan ng Timog sa pamamagitan ng paghikayat sa mga rebelde na tinatawag na Viet Cong na salakayin ang mga opisyal ng South Vietnamese.

Ang Estados Unidos, na natatakot sa pagkalat ng komunismo sa ilalim ng Ho Chi Minh, ay sumuporta kay Diem, na ipinapalagay na lilikha siya ng isang demokratiko, pro-Kanlurang pamahalaan sa Timog Vietnam. Gayunpaman, ang mapang-api at tiwaling rehimeng Diem ay malawak na nagtaguyod ng maliit na Katolikong minority ng bansa at nagtataas ng kapangyarihan ng mga miyembro ng pamilya ni Diem. Siya ay isang di-sikat na pinuno, lalo na sa mga magsasaka, estudyante, at Budista, at marami sa Timog ay aktibong tumulong sa Viet Cong sa pagsisikap na ibagsak ang kanyang pamahalaan.

Ang mundo ay naging nakakatakot ng kamalayan sa pagitan ni Diem at ng kanyang mga tao nang ang Thich Quang Duc, isang Buddhist monghe na sinunog ang kanyang sarili sa kamatayan sa isang busy intersection Saigon noong Hunyo 11, 1963. Ipinahayag ng mga kamag-anak na monghe na ang isang mahalagang bagay ay

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

notified the press that something important was going to happen and photographs of his self-immolation were circulated widely across the globe. President Kennedy said of Malcolm Browne's Pulitzer Prize winning photograph of the monk's death, "No news picture in history has generated so much emotion around the world as that one."

Quang Duc's act of protest increased international pressure on Diem and led him to announce reforms with the intention of mollifying the Buddhists. However, the promised reforms were not implemented, leading to a deterioration of affairs. With protests continuing, the special forces loyal to Diem's brother, Ngo Dinh Nhu, launched nationwide raids on Buddhist pagodas, resulting in bloodshed and widespread damage. Several Buddhist monks followed Quang Duc's example, and self-immolated.

When Kennedy took office as president in 1961, he chose to continue the policies of the Eisenhower administration by supplied Diem with money and military advisors and by November 1963, there were 16,000 American troops in Vietnam. But American leaders were growing impatient with Diem and after the CIA indicated their support for a new regime, South Vietnamese military officers **assassinated Diem** and his brother Nhu. For good or bad, no one emerged as a clear, decisive, strong and effective leader for the South.

Kennedy's own death a few weeks before the overthrow of Diem meant that President Lyndon B. Johnson would be responsible for guiding America's involvement in Vietnam. Johnson was effective at building legislative majorities in a style that ranged from diplomacy to quid pro quo deals to bullying. In the summer of 1964, he deployed these

mangyayari at ang mga larawan ng kanyang pag-aalsa sa sarili ay kumalat sa buong mundo. Sinabi ni Pangulong Kennedy tungkol sa kamatayan ng monghe ng Malcolm Browne's Pulitzer Prize na larawan ng kamatayan ng monghe, "Walang larawan ng balita sa kasaysayan ang nakabuo ng labis na damdamin sa buong mundo bilang isang iyon."

Primary Source: Photograph

The death of Thich Quang Duc. This photograph by Malcolm Browne won the Pulitzer Prize and brought international attention to Vietnam.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang pagkamatay ni Thich Quang Duc. Ang larawang ito ni Malcolm Browne ay nanalo sa Pulitzer Prize at nagdala ng internasyonal na pansin sa Vietnam.

Ang kilos ng protesta ni Quang Duc ay nadagdagan ang internasyonal na presyon kay Diem at pinamunuan siya na ipahayag ang mga reporma na may intensyong mollifying ang mga Budista. Gayunpaman, ang ipinangako na mga reporma ay hindi ipinatupad, na humantong sa isang pagkasira ng mga gawain. Sa patuloy na protesta, ang mga espesyal na pwersa na tapat sa kapatid ni Diem, na si Ngo Dinh Nhu, ay naglunsad ng mga pambansang pagsalakay sa pagodas ng Budismo, na nagresulta sa pagdanak ng dugo at laganap na pinsala. Sinundan ng ilang mga monghe ng Buddhist ang halimbawa ni Quang Duc, at ang sarili ay nakapagpapalaya.

Nang kinuha ni Kennedy bilang pangulo noong 1961, pinili niyang ipagpatuloy ang mga patakaran ng administrasyon ng Eisenhower sa pamamagitan ng itinustos na Diem sa mga tagapayo ng pera at militar at noong Nobyembre 1963, mayroong 16,000 Amerikanong tropa sa Vietnam. Ngunit ang mga pinunong Amerikano ay lumalaki na walang pasensya kay Diem at pagkatapos na ipahiwatig ng CIA ang kanilang suporta para sa isang bagong rehimen, ang mga opisyal ng militar ng South Vietnamese ay pinaslang kay Diem at sa kanyang kapatid na si Nhu. Para sa mabuti o masama, walang lumitaw bilang isang malinaw, mapagpasyang, malakas at epektibong pinuno para sa Timog.

Ang sariling kamatayan ni Kennedy ng ilang linggo bago ang pagbagsak ng Diem ay nangangahulugang si Pangulong Lyndon B. Johnson ang magiging responsable sa paggabay ng Amerika sa paglahok sa Vietnam. Epektibo ang Johnson sa pagtatayo ng mga pangunahing pambatas sa isang estilo na may hanay mula sa diplomasya upang matugunan ang mga deal sa bullying. Noong tag-araw ng 1964, itinalaga niya ang mga kakayahang pampulitika upang ma-secure ang pag-

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

political skills to secure congressional approval for a new strategy in Vietnam with fateful consequences.

THE AMERICAN WAR

President Johnson had never been the cold warrior Kennedy was, but he believed that the credibility of the nation and his office depended on maintaining a foreign policy of containment. When, on August 2, 1964, the destroyer USS Maddox conducted an arguably provocative intelligence-gathering mission in the Gulf of Tonkin on the coast of Vietnam, it reported an attack by North Vietnamese torpedo boats. Two days later, the Maddox was supposedly struck again, and a second ship, the USS Turner Joy, reported that it also had been fired upon. The North Vietnamese denied the second attack, and Johnson himself doubted the reliability of the crews' report. The National Security Agency has since revealed that the August 4 attacks did not occur. Relying on information available at the time, however, Secretary of Defense **Robert McNamara** reported to Congress that American ships had been fired upon in international waters while conducting routine operations. On August 7, with only two dissenting votes, Congress passed the **Gulf of Tonkin Resolution**, and on August 10, the president signed the resolution into law.

The Gulf of Tonkin Resolution gave President Johnson the authority to use military force in Vietnam without asking Congress for a declaration of war. It dramatically increased the power of the president and transformed the American role in Vietnam from supporter to combatant. Although he was not the first president to send Americans to Vietnam, and did not oversee the entire conflict, Americans would remember the Vietnam War as Johnson's war because of the Gulf of Tonkin Resolution.

In 1965, large-scale bombing of North Vietnam began. The intent of the campaign, which lasted three years, was to force the North to end its support for the Viet Cong insurgency in the South. More than 200,000 American military personnel were sent to South Vietnam. At first, most of the American public supported the president's actions. Support began to ebb, however, as more troops were deployed. Frustrated by losses suffered by the South's Army of the Republic of Vietnam (ARVN), General **William Westmoreland** called for the United States to take more responsibility for leading the war. By April 1966, more Americans were being killed in battle than ARVN troops. Johnson, however, maintained that the war could be won if the United States stayed the course, and in November 1967, Westmoreland proclaimed that the end was in sight.

In reality, the end was nowhere near. Victory was elusive for a variety of reasons. The Viet Cong rarely faced off on the battlefield in the

apruha ng kongreso para sa isang bagong diskarte sa Vietnam namay nakamamatay na mga kahihinatnan.

ANG AMERICAN WAR

Si Pangulong Johnson ay hindi kailanman naging ang malamig na mandirigma na si Kennedy, ngunit naniwala siya na ang kredibilidad ng bansa at ng kanyang tanggapan ay nakasalalay sa pagpapanatili ng isang patakaran ng panlabas ng containment. Nang, noong Agosto 2, 1964, ang destroyer USS Maddox ay nagsagawa ng isang arguably provocative intelligence-gathering mission sa Gulf of Tonkin sa baybayin ng Vietnam, iniulat ang isang pag-atake ng North Vietnamese torpedo boat. Pagkalipas ng dalawang araw, ang Maddox ay muling inaalis, at ang pangalawang barko, ang USS Turner Joy, ay nag-ulat na ito rin ay pinalabas. Tinanggihan ng North Vietnamese ang ikalawang pag-atake, at tinanggihan ni Johnson ang pagiging maaasahan ng ulat ng mga crew. Ipinahayag na ng National Security Agency na ang pag-atake sa Agosto 4 ay hindi nangyari. Gayunpaman, umaasa sa impormasyon na magagamit sa oras, gayunman, iniulat ng Kalihim ng Tanggulan na si Robert McNamara sa Kongreso na ang mga barkong Amerikano ay pinalabas sa internasyonal na tubig habang nagsasagawa ng mga karaniwang gawain. Noong Agosto 7, na may dalawa lamang na di-makatwirang mga boto, ang Kongreso ay pumasa sa Gulf of Tonkin Resolution, at noong Agosto 10, pinirmahan ng pangulo ang resolusyon sa batas.

Ang Gulf of Tonkin Resolution ay nagbigay kay President Johnson ng awtoridad na gumamit ng pwersa militar sa Vietnam nang hindi humihingi ng Kongreso para sa deklarasyon ng digmaan. Higit na nadagdagan ang kapangyarihan ng pangulo at binago ang papel ng Amerikano sa Vietnam mula sa tagataguyod sa labanan. Bagaman hindi siya ang unang pangulo na magpadala ng mga Amerikano sa Vietnam, at hindi namamahala sa buong labanan, matatandaan ng mga Amerikano ang Digmaang Vietnam bilang digmaan ni Johnson dahil sa Gulf of Tonkin Resolution.

Noong 1965, nagsimula ang malakihang pambobomba ng North Vietnam. Ang layunin ng kampanya, na tumagal ng tatlong taon, ay upang pilitin ang Hilaga upang tapusin ang suporta nito sa pagsalakay ng Viet Cong sa Timog. Mahigit sa 200,000 Amerikano militar tauhan ay ipinadala sa South Vietnam. Sa simula, karamihan sa mga pampublikong Amerikano ay sumuporta sa mga aksyon ng pangulo. Gayunpaman, nagsimulang suportahan ang suporta habang mas maraming hukbo ang na-deploy. Nabigo ang pagkalugi ng mga pagkatalo ng Army ng South ng Republika ng Vietnam (ARVN), hiniling ni Heneral William Westmoreland sa Estados Unidos ang higit na responsibilidad sa pangunguna sa digmaan. Noong Abril 1966, higit pang mga Amerikano ang napatay sa labanan kaysa mga tropa ng ARVN. Gayunpaman, pinanatili ni Johnson na ang digmaan ay maaaring manalo kung ang Estados Unidos ay nanatili sa kurso, at noong Nobyembre 1967, ipinahayag ng Westmoreland na ang pagtatapos ay nakikita.

Sa totoo lang, malapit na ang katapusan. Ang tagumpay ay napakahirap para sa iba't ibang dahilan. Ang Viet Cong ay bihira na nakaharap sa larangan ng digmaan sa tradisyonal na paraan ng mga Amerikano ay sanay na mula sa Ikalawang

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

traditional way Americans had been accustomed to from World War II and Korea. The enemy was hard to identify. The Viet Cong blended in with the native population and struck by ambush, often at night. In an effort to separate the enemy from the civilians, the government of South Vietnam established **free-fire zones**. All civilians were forced to leave these areas and anyone left behind was considered an enemy combatant. Cases of indiscriminate attacks on civilians within free-fire zones were frequent. According to political scientist R.J. Rummel, American troops murdered about 6,000 Vietnamese civilians during the war. Nick Turse, in his 2013 book, "Kill Anything that Moves," argues that the widespread use of free-fire zones, rules of engagement where civilians who ran from soldiers or helicopters could be viewed as Viet Cong, and a widespread disdain for Vietnamese civilians led to massive civilian casualties and war crimes inflicted by American troops. It seems obvious now, but the establishment of free-fire zones, camps for the civilians who were forced to leave their homes, and the attitudes of American troops toward civilians turned many South Vietnamese into supporters of the Viet Cong.

Without a clear enemy, it became harder and harder for American commanders to demonstrate that they were winning. Instead of pointing to territory won, or battle victories, they began to measure success by the body count of the enemy. Being rewarded, promoted, and given medals for killing large number of enemy soldiers undoubtable led American forces to target civilians.

Digmaang Pandaigdig at Korea. Mahirap kilalanin ang kaaway. Ang Viet Cong ay pinaghalo sa katutubong populasyon at sinaktan ng pagtambang, madalas sa gabi. Sa pagsisikap na paghiwalayin ang kaaway mula sa mga sibilyan, ang pamahalaan ng South Vietnam ay nagtatag ng mga zone ng libreng sunog. Ang lahat ng mga populasyong sibil ay sapilitang upang iwanan ang mga lugar na ito at sinuman naiwan ay itinuturing na isang kaaway labanan. Ang mga kaso ng walang patid na pag-atake sa mga sibilyan sa loob ng mga zone ng libreng apoy ay madalas. Ayon sa politikal na siyentipiko R.J. Rummel, pinatay ng mga tropang Amerikano ang mga 6,000 Vietnamese populasyong sibil sa panahon ng digmaan. Si Nick Turse, sa kanyang 2013 na libro, "Patayin ang Lahat ng Nagagalit," ay nagpapahiwatig na ang malawakang paggamit ng mga zone ng libreng sunog, mga patakaran ng pakikipag-ugnayan kung saan ang mga sibilyan na tumatakbo sa mga sundalo o helicopter ay maaaring makita bilang Viet Cong, at isang malawakang paghamak para sa Vietnamese ang mga sibilyan ay humantong sa napakalaking kaswalti ng sibilyan at mga krimeng pang-digmaan na dulot ng mga tropang Amerikano. Mukhang halata ngayon, ngunit ang pagtatatag ng mga zone ng libreng sunog, mga kampo para sa mga sibilyan na napilitan na umalis sa kanilang mga tahanan, at ang mga saloobin ng mga tropang Amerikano patungo sa mga sibilyan ay naging maraming mga South Vietnamese sa mga tagasuporta ng Viet Cong.

Nang walang malinaw na kaaway, naging mas mahirap at mas mahirap para sa mga Amerikanong kumander upang ipakita na sila ay nanalo. Sa halip na tumuro sa teritoryo na nanalo, o labanan ang mga tagumpay, sinimulan nilang sukatin ang tagumpay ng bilang ng katawan ng kaaway. Ang pagiging gantimpala, maipapataas, at binigyan ng mga medalya para sa pagpatay ng malaking bilang ng mga sundalo ng kaaway na walang humpay na humantong ang mga pwersang Amerikano upang i-target ang mga sibilyan.

Primary Source: Photograph

Navy A-6A Intruders dropping bombs in 1968 as part of Operation Rolling Thunder

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Navy A-6A Intruders dropping bombs noong 1968 bilang bahagi ng Operation Rolling Thunder

More than any other reason, however, the Americans ultimately lost the war because the Vietnamese were fighting for freedom and were willing to suffer enormous casualties to win. Vietnam was their homeland and they were not going anywhere. The Americans, on the

Higit sa anumang iba pang dahilan, gayunpaman, ang mga Amerikano ay sa huli ay nawala ang digmaan dahil ang mga Vietnamese ay nakikipaglaban para sa kalayaan at nais na magdusa malaking kaswalti upang manalo. Ang Vietnam ay kanilang sariling bayan at hindi sila papunta saanman. Ang mga Amerikano, sa kabilang banda, ay maaaring umalis. Ang

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

other hand, might leave. The Vietnamese had suffered through the French colonial era, the Japanese occupation, and would suffer through the American war as well. For the Vietnamese, it was only a matter of time.

This did not mean, however, that the Americans didn't unleash the full onslaught of their armed forces. In February 1965, the air force began a long program of sustained bombing of North Vietnamese targets known as **Operation Rolling Thunder**. At first only military targets were hit, but as months turned into years, civilian targets were pummeled as well.

The United States also bombed the **Ho Chi Minh Trail**, a supply line used by the North Vietnamese to aid the Viet Cong. The trail meandered through the neighboring countries of Laos and Cambodia, so the bombing was kept secret from Congress and the American people. More bombs rained down on Vietnam than the Allies had used during the whole of World War II.

Additional sorties delivered defoliating chemicals such as **Agent Orange** and napalm to remove the jungle cover utilized by the Vietcong. The intense bombardment did little to deter the enemy and they continued to use the Ho Chi Minh trail despite the grave risk. They also burrowed underground, building 30,000 miles of tunnel networks to keep supply lines open.

Vietnamese ay nagdusa sa pamamagitan ng panahon ng kolonyang Pranses, ang pananakop ng Hapon, at magdusa rin sa pamamagitan ng digmaang Amerikano. Para sa mga Vietnamese, ito ay lamang ng isang bagay ng oras.

Gayunpaman, hindi ito nangangahulugan na hindi binubu ng mga Amerikano ang buong pagsalakay ng kanilang mga armadong pwersa. Noong Pebrero 1965, ang air force ay nagsimula ng isang mahabang programa ng patuloy na pambobomba ng North Vietnamese na mga target na kilala bilang Operation Rolling Thunder. Sa una lamang ang mga target na militar ay naabot, ngunit habang ang mga buwan ay naging mga taon, ang mga sibilyang target ay pummeled rin.

Binomba din ng Estados Unidos ang Ho Chi Minh Trail, isang supply line na ginagamit ng North Vietnamese upang tulungan ang Viet Cong. Ang tugaygayan ay naglalakad sa mga karatig na bansa ng Laos at Cambodia, kaya ang pagpupuslit ay pinananatiling lihim mula sa Kongreso at sa mga Amerikano. Higit pang mga bomba na umulan sa Vietnam kaysa sa mga Allies na ginamit sa kabuuan ng World War II.

Primary Source: Photograph

An American helicopter sprays the defoliant Agent Orange.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Navy A-6A Intruders dropping bombs noong 1968 bilang bahagi ng Operation Rolling Thunder

Ang mga karagdagang pag-uuri ay naglabas ng mga kemikal na tulad ng Agent Orange at napalm upang alisin ang cover ng gubat na ginamit ng Vietcong. Ang napakalakas na bombardment ay maliit upang pigilan ang kaaway at patuloy nilang ginagamit ang trail ng Ho Chi Minh sa kabila ng malubhang panganib. Ang mga ito ay din burrowed underground, pagbuo ng 30,000 milya ng tunel network upang panatilihin bukas supply linya.

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

AMERICANS TURN AGAINST THE WAR

Westmoreland's predictions of eminent victory were called into question at home in January 1968 during the Vietnamese new year, called Tet, when the North Vietnamese launched their most aggressive formal assault on the South, deploying close to 85,000 troops. During the **Tet Offensive**, as these attacks were known, nearly one hundred cities in the South were attacked, including the capital of Saigon. The Americans and South Vietnamese Army were able to retake all the areas captured by the North during the offensive, but at an enormous cost in lives. Even the iconic and respected CBS newscaster **Walter Cronkite**, who visited Saigon during the Tet Offensive, questioned the possibility of success, stating that he believed it was clear the war would in stalemate.

And it wasn't only Cronkite. Although North Vietnamese forces suffered far more casualties than the roughly 4,100 Americans killed, public opinion in the United States, began to turn against the war. The conflict in Vietnam was the first war Americans watched on television, and they were troubled by what they saw. Disastrous surprise attacks like the Tet Offensive persuaded many that the war would not be over soon and raised doubts about whether or not Johnson's administration was telling the truth about the real state of affairs. A dangerous credibility gap began to develop. People in American simply stopped believing what their president was telling them about the progress of the war.

When Operation Rolling Thunder began in 1965, only 15% of the American public opposed the war effort in Vietnam. As late as January

ANG AMERIKA ay lumaban sa digmaan

Ang mga hula ng Westmoreland ng bantog na tagumpay ay tinanong sa bahay noong Enero 1968 sa bagong taon ng Vietnam, na tinatawag na Tet, nang inilunsad ng North Vietnamese ang kanilang pinaka-agresibong pormal na pag-atake sa Timog, na lumalapit sa 85,000 hukbo. Sa panahon ng Tet Offensive, tulad ng mga pag-atake na ito ay kilala, halos isang daang mga lungsod sa South ay inaatake, kabilang ang kabisera ng Saigon. Ang mga Amerikano at South Vietnamese Army ay nakuhang muli ang lahat ng mga lugar na nakuha ng North sa panahon ng nakakasakit, ngunit sa isang napakalaking gastos sa buhay. Kahit na ang iconic at iginagalang na CBS newscaster na si Walter Cronkite, na dumalaw sa Saigon sa panahon ng Tet Offensive, ay nagtanong sa posibilidad ng tagumpay, na nagsasabi na naniwala siya na malinaw na ang digmaan ay mawalan ng lakas.

Primary Source: Photograph

Walter Cronkite reporting from Vietnam during the Tet Offensive.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang pag-uulat ni Walter Cronkite mula sa Vietnam sa panahon ng Tet Offensive.

At ito ay hindi lamang Cronkite. Bagaman ang mga pwersang North Vietnamese ay naranasan ng higit pang mga kaswalti kay sa humigit-kumulang 4,100 Amerikano na pinatay, ang opinyon ng publiko sa Estados Unidos, ay nagsimulang lumaban sa digmaan. Ang kontrahan sa Vietnam ay ang unang digmaang Amerikano na nanonood sa telebisyon, at sila ay nabagabag sa nakita nila. Ang mga mapangwasak na sorpresa na pag-atake tulad ng Tet Offensive ay nakumbinsi ang marami na ang digmaan ay hindi na matagal sa hinaharap at nagtataas ng mga pagdududa kung ang administrasyon ni Johnson ay nagsasabi ng katotohanan tungkol sa tunay na kalagayan. Ang isang mapanganib na puwang ng katotohanan ay nagsimulang umunlad. Ang mga tao sa Amerikano ay tumigil lamang sa paniniwalang kung ano ang sinasabi sa kanila ng kanilang pangulo tungkol sa pagsulong ng digmaan.

Noong nagsimula ang Operation Rolling Thunder noong 1965, 15% lamang ng mga Amerikanong publiko ang sumalungat sa pagsisikap ng digmaan sa Vietnam. Tulad ng huli noong Enero 1968, ilang linggo lamang bago ang Tet

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

1968, only a few weeks before the Tet Offensive, only 28% of the American public labeled themselves anti-war. However, by April 1968, six weeks later, the tables had turned and more Americans opposed the war than supported it.

Declining public support brought declining troop morale. Many soldiers questioned the wisdom of American involvement. Soldiers who had signed up believing they were going to be engaging in a great moral crusade against communism found themselves burning down villages. Some turned to alcohol, marijuana, and even heroin to escape the stress and horror of the war. To make matters worse, President Johnson had asked for the Selective Service Administration to triple the number of young men drafted in 1965. Many of the new soldiers who found themselves in Vietnam did not want to be there at all. For them, the most important objective of the war was surviving and making it home. Incidents of fragging, the murder of officers by their own troops who did not want to go into combat, increased in the years that followed the Tet Offensive. Soldiers who completed their yearlong tour of duty were welcomed home with chants of “**baby killer**,” instead of the parades that had greeted their fathers after World War II.

Offensive, 28% lamang ng pampublikong Amerikano ang may label na anti-giyera. Gayunpaman, noong Abril 1968, pagkaraan ng anim na linggo, ang mga talahanayan ay nakabukas at mas maraming mga Amerikano ang sumasalungat sa digmaan kaysa suportado ito.

Ang pagpapawalang suporta sa publiko ay nagdulot ng pagtanggap sa moralidad ng tropa. Maraming sundalo ang nagtanong sa karunungan ng paglahok sa Amerika. Ang mga sundalo na nag-sign up sa paniniwalang magkakaroon sila ng isang mahusay na krusada moral laban sa komunismo ay natagpuan ang kanilang mga sarili nasusunog down nayon. Ang ilan ay naging alkohol, marihuana, at kahit na heroin upang makatakas sa stress at pangingingin sa takot ng digmaan. Upang gumawa ng mas masahol pa, hiniling ni Pangulong Johnson ang Selective Service Administration upang triple ang bilang ng mga kabataang lalaki na drafted noong 1965. Marami sa mga bagong sundalo na natagpuan sa kanilang sarili sa Vietnam ay hindi nais na maging doon. Para sa kanila, ang pinakamahalagang layunin ng digmaan ay nakaligtas at ginagawa itong tahanan. Ang mga insidente ng pagkasira, ang pagpatay ng mga opisyal ng kanilang sariling mga hukbo na hindi nais na pumunta sa labanan, ay nadagdagan sa mga taong sumunod sa Tet Offensive. Ang mga sundalo na nakumpleto ang kanilang taunang paglilingkod ay tanggapin ang bahay na may mga “chameleon” na sanggol, “sa halip na ang mga parada na bumati sa kanilang mga ama pagkatapos ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig.

Primary Source: Photograph

Anti-war protesters used flowers as a symbol of peace. This photograph of a protester putting flowers in the rifles of military police came to symbolize the conflict between the anti-war movement and the pro-war government.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang mga nagpoprotesta laban sa digmaan ay gumamit ng mga bulaklak bilang simbolo ng kapayapaan. Ang larawang ito ng isang protester na naglagay ng mga bulaklak sa mga riple ng pulisya ng militar ay dumating upang simboloin ang salungatan sa pagitan ng kilusang anti-digmaan at ng pro-digmaan na pamahalaan.

In May 1968, with over 400,000 American troops in Vietnam, Johnson began peace talks with the North. It was too late to save Johnson’s presidency, however. Many of the most outspoken critics of the war were Democratic politicians whose opposition began to erode unity within the party. Minnesota senator Eugene McCarthy, who had called for an end to the war surprised the nation when he received nearly as many votes in the New Hampshire presidential primary as Johnson. McCarthy’s success in New Hampshire encouraged Robert Kennedy to

Noong Mayo 1968, na may mahigit 400,000 Amerikano sa Vietnam, sinimulan ni Johnson ang mga usapang pangkapayapaan sa North. Huli na upang mai-save ang pagkapangulo ni Johnson, gayunpaman. Marami sa mga pinagsasalungatan na kritiko ng digmaan ay mga Demokratikong pulitiko na nagsimula nang salungatin ang pagkakaisa sa loob ng partido. Ang senador ng Minnesota na si Eugene McCarthy, na tumawag sa pagtatapos ng digmaan ay nagulat sa bansa nang tumanggap siya ng halos maraming mga boto sa pangunahin bilang pangulo sa New Hampshire bilang Johnson. Ang tagumpay ni McCarthy sa New Hampshire ay hinimok ni Robert

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

announce his candidacy as an anti-war candidate as well. Johnson, suffering health problems and realizing his actions in Vietnam had hurt his public standing, announced that he would not seek reelection and withdrew from the **1968 presidential race**. With his remaining time in office, he dedicated himself to finding a peaceful end to America's involvement in Vietnam. Taking his place on the campaign trail as a supporter of the war, Vice President Hubert Humphry would go on to win the party's nomination.

A peace deal was not to be. The North Vietnamese sensed crumbling American resolve. They knew that the longer the war raged, the more anti-war sentiment in America would grow. For the next five years, they pretended to negotiate with United States, making proposals they knew would be rejected, and with each passing day, support for continuing the war in America decreased.

MY LAI: THE END OF MORAL AUTHORITY

In the 1940s and 1950s the United States had stood up to Stalin and Khrushchev in Berlin and Korea. But the moral authority the United States had as the defenders of freedom in the face of communism was lost in Vietnam. The killing of civilians horrified the Vietnamese people, Americans and the world. In Vietnam, a dangerous blend of power, racism, and frustration undermined the ethics of the young men who had been sent on a crusade that was failing.

On March 16, 1968, men from the army's Twenty-Third Infantry Division committed one of the most notorious atrocities of the war. About one hundred soldiers commanded by Captain Ernest Medina were sent to destroy the village of **My Lai**, which was suspected of hiding Viet Cong fighters. Although there was later disagreement regarding the captain's exact words, the platoon leaders believed the order to destroy the enemy included killing women and children. Having suffered twenty-eight casualties in the past three months, the men of Charlie Company were under severe stress and extremely apprehensive as they approached the village. Two platoons entered it, shooting randomly. A group of seventy to eighty unarmed people, including children and infants, were forced into an irrigation ditch by members of the First Platoon under the command of Lt. William L. Calley, Jr. Despite their proclamations of innocence, the villagers were shot. Houses were set on fire, and as the inhabitants tried to flee, they were killed with rifles, machine guns, and grenades. The Americans were never fired upon, and one soldier later testified that he did not see any man who looked like a Viet Cong fighter.

The precise number of civilians killed at My Lai is unclear. The numbers range from 347 to 504. None were armed. Although not all the soldiers in My Lai took part in the killings, no one attempted to stop the massacre

Kennedy na ipahayag ang kanyang kandidatura bilang kandidato laban sa digmaan. Si Johnson, na nagdurusa sa mga problema sa kalusugan at napagtanto ang kanyang mga pagkilos sa Vietnam ay nasaktan ang kanyang pampublikong katayuan, inihayag na hindi siya humingi ng muling pagpili at umalis mula sa lahi ng pampanguluhan noong 1968. Sa kanyang natitirang oras sa opisina, itinalaga niya ang kanyang sarili sa paghahanap ng isang mapayapang wakas sa paglahok ng Amerika sa Vietnam. Ang pagkuha ng kanyang lugar sa trail kampanya bilang isang tagataguyod ng digmaan, Bise Presidente Hubert Humphry ay pumunta sa upang manalo ang nominasyon ng partido.

Ang isang pakikitungo sa kapayapaan ay hindi dapat. Naramdaman ng North Vietnamese ang malulubhang American resolution. Alam nila na nang mas matagal ang digmaan, mas lumalaki ang damdamin ng anti-digmaan sa Amerika. Sa sumunod na limang taon, nagkunwari sila upang makipag-ayos sa Estados Unidos, ang mga panukalang alam nila ay tatanggihan, at sa bawat pagdaan ng araw, ang suporta para sa pagpapatuloy ng digmaan sa Amerika ay bumaba.

AKING LAI: ANG AKLAT NG MORAL NA KAPANGYARIHAN

Noong 1940s at 1950s ay tumayo ang Estados Unidos kay Stalin at Khrushchev sa Berlin at Korea. Ngunit ang moral na awtoridad ng Estados Unidos ay ang mga tagapagtanggol ng kalayaan sa harap ng komunismo ay nawala sa Vietnam. Ang pagpatay ng mga sibilyan ay horrified sa mga tao Vietnamese, Amerikano at sa mundo. Sa Vietnam, ang isang mapanganib na pagsasama ng kapangyarihan, kapootang panlahi, at pagkabigo ay nagpapahina sa etika ng mga kabataang lalaki na ipinadala sa isang krusada na nabigo.

Noong Marso 16, 1968, ang mga kalalakhian mula sa Twenty-Third Infantry Division ng hukbo ay gumawa ng isa sa mga pinaka-kilalang kasamaan ng digmaan. Mga isang daang sundalo na inutusan ni Captain Ernest Medina ay ipinadala upang sirain ang nayon ng My Lai, na pinaghihinalaang nagtatago ng mga sundalo ng Viet Cong. Bagaman nagkaroon ng di-pagkakasundo tungkol sa eksaktong mga salita ng kapitan, naniwala ang mga lider ng platon na ang pagkakasunud-sunod upang wasakin ang kaaway ay kasama ang pagpatay sa mga kababaihan at mga bata. Nagkaroon ng dalawampung't walong kaswalti sa nakalipas na tatlong buwan, ang mga kalalakhian ng Charlie Company ay napailalim sa matinding pagkabalisa at lubhang nag-aalala habang lumalapit sila sa nayon. Dalawang platon ang pumasok dito, random na pagbaril. Ang isang pangkat na may pitumpu't walong walang armas na mga tao, kabilang ang mga bata at mga sanggol, ay pinilit sa isang patubig na kanal ng mga miyembro ng Unang Platoon sa ilalim ng utos ni Lt. William L. Calley, Jr. Sa kabila ng kanilang mga proklamasyon ng kawalang-kasalanan, ang mga tagabaryo ay hinampas. Ang mga bahay ay nasunog, at habang sinisikap na tumakas ang mga naninirahan, pinatay sila ng mga riple, mga baril, at mga grenade. Ang mga Amerikano ay hindi kailanman nagpapatok, at ang isang kawal ay nagpatotoo sa bandang huli na wala siyang nakitang tao na mukhang isang manlalaban ng Viet Cong.

Ang tiyak na bilang ng mga sibilyan na napatay sa My Lai ay hindi malinaw. Ang mga numero ay mula sa 347 hanggang 504. Walang sinumang armado. Bagaman hindi lahat ng mga sundalo sa My Lai ay nakibahagi sa mga pagpatay, walang sinuman ang nagtangkang pigilin ang

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

until Warrant Officer Hugh Thompson arrived in his helicopter. Along with his crew, Thompson attempted to evacuate women and children. Upon returning to base, Thompson immediately reported the events taking place at My Lai.

Although Thompson's crew members confirmed his account, none of the men from Charlie Company gave a report, and a cover-up began almost immediately. The army first claimed that 150 Viet Cong had been killed during a firefight with Charlie Company. Hearing details from friends in Charlie Company, a helicopter gunner named Ron Ridenhour began to conduct his own investigation and in April 1969, wrote to thirty members of Congress, demanding an investigation. By September 1969, the army charged Lt. Calley with premeditated murder. Many Americans were horrified at the graphic images of the massacre. The incident confirmed their belief that the war was unjust and not being fought on behalf of the Vietnamese people.

Aghast that their boys could ever commit such an atrocity, nearly half of all Americans surveyed after the incident believe that it had not actually happened. They wanted to believe that American goals in Vietnam were honorable and speculated that the anti-war movement had concocted the story to generate sympathy for the enemy.

But it was not made up. Americans had murdered hundreds of innocent women and children, and not just at My Lai.

Calley was found guilty in March 1971, and sentenced to life in prison. Nationwide, hundreds of thousands of Americans joined a "Free Calley" campaign. Two days later, President Nixon released him from custody

patayan hanggang sa dumating ang Warrant Officer Hugh Thompson sa kanyang helicopter. Kasama ang kanyang tauhan, tinangka ni Thompson na lumikas ang mga kababaihan at mga bata. Sa pagbabalik sa base, agad na iniulat ni Thompson ang mga pangyayari na naganap sa My Lai.

Kahit na kinumpirma ng mga tripulante ng Thompson ang kanyang account, wala sa mga lalaki mula sa Charlie Company ang nagbigay ng isang ulat, at isang cover-up ay nagsimulang halos agad-agad. Unang sinabi ng hukbo na 150 Viet Cong ang namatay sa isang labanan sa Charlie Company. Ang mga detalye ng pagdinig mula sa mga kaibigan sa Charlie Company, isang helikopter gunner na naggangalang Ron Ridenhour ay nagsimulang magsagawa ng kanyang sariling pagsisiyasat at noong Abril 1969, sumulat sa tatlung miyembro ng Kongreso, na hinihingi ang pagsisiyasat. Noong Setyembre 1969, inatasan ng hukbo si Lt. Calley na may pinatay na pangunahin. Maraming Amerikano ang natatakot sa mga graphic na larawan ng masakar. Ang insidente ay nakumpirma ang kanilang paniwala na ang digmaan ay hindi makatarungan at hindi nakipaglaban sa ngalan ng mga mamamayang Vietnamese.

Primary Source: Photograph

Villagers from My Lei massacred by American troops in 1968. Images of the slaughter turned many people in the United States and around the world against the war.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang mga tagabaryo mula sa My Lei ay pinaslang ng mga tropang Amerikano noong 1968. Ang mga imahe ng pagpatay ay naging maraming mga tao sa Estados Unidos at sa buong mundo laban sa digmaan.

Nagagalit na ang kanilang mga anak ay maaaring gumawa ng ganitong kabangisan, halos kalahati ng lahat ng Amerikano na sinuri pagkatapos ng insidente ay naniniwala na hindi ito aktwal na nangyari. Gusto nilang paniwalaan na ang mga layunin ng Amerikano sa Vietnam ay kagalang-galang at tinatayang ang kilusang anti-digmaan ay nakalikha ng kuwento upang makalikha ng simpatiya para sa kaaway.

Ngunit hindi ito ginawa. Pinatay ng mga Amerikano ang daan-daang inosenteng kababaihan at mga bata, at hindi lamang sa My Lai.

Si Calley ay napatunayang nagkasala noong Marso 1971, at sinentensiyahan sa buhay sa bilangguan. Sa buong bansa, daan-daang libo ng mga Amerikano ang sumali sa kampanyang "Libreng Calley". Pagkalipas ng dalawang araw,

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

and placed him under house arrest at Fort Benning, Georgia. In August of that same year, Calley's sentence was reduced to twenty years, and in September 1974, he was paroled. The only soldier convicted in the massacre, he spent a total of three-and-a-half years under house arrest for his crimes.

The massacre and the investigations that followed had a profound effect on Americans and the world. Never again would the United States be able to claim the moral high ground in its fight against the evils of the world. America is not to be believed, the world learned. Her motives are not always pure. No matter how justifiable the cause, America will always be tainted by the blood of the innocents of My Lai.

THE WAR COMES HOME

As the conflict wore on and reports of brutalities increased, the anti-war movement grew in strength. To take the political pressure off himself and his administration, and find a way to exit Vietnam "with honor," Nixon began a process he called **Vietnamization**, turning more responsibility for the war over to South Vietnamese forces by training them and providing American weaponry, while withdrawing American troops from the field. At the same time, however, Nixon authorized the bombing of neighboring Cambodia, in an effort to destroy North Vietnamese and Viet Cong bases and cut off supply routes between North and South Vietnam. The bombing was kept secret from both Congress and the American public since Cambodia had declared its neutrality. In April 1970, Nixon decided to follow up the bombings with an **invasion of Cambodia**.

The invasion could not be kept secret, and when Nixon announced it on television on April 30, 1970, protests sprang up across the country. In fact, opposition to the war had been brewing for years, most noticeably among students. Because college students could apply for a deferment from being drafted while they completed school, colleges were filled with well-educated, highly-motivated young men who knew that as graduation approached, so did the likelihood of being conscripted into the army. These students, both men and women formed a powerful and vocal element of the anti-war movement. In 1965, professors organized a teach-in at the University of Michigan attended by 2,500 faculty and students. Focused on the war, the meetings were replicated in at other campuses. That same year, the **Students for a Democratic Society** and the Student Nonviolent Coordinating Committee (SNCC), the civil rights activist group, organized the first of several marches in Washington, DC with some 25,000 protesters in attendance. Burnings of draft cards in public began in earnest in 1965 and President Johnson was burned in effigy at the University of California, Berkeley.

pinalaya siya ni Pangulong Nixon mula sa pag-iingat at inilagay siya sa ilalim ng kanyang pag-aresto sa bahay sa Fort Benning, Georgia. Noong Agosto ng parehong taon, ang pangungusap ni Calley ay nabawasan sa dalawampung taon, at noong Setyembre 1974, siya ay pinawalang-bisa. Ang tanging kawal na nahatulan sa masaker, gumugol siya ng kabuuang tatlong-at-kalahating taon sa ilalim ng pag-aresto sa bahay para sa kanyang mga krimen.

Ang masaker at ang mga pagsisiyasat na sumunod ay may malalim na epekto sa mga Amerikano at sa mundo. Hindi na kailanman magagawang makuha ng Estados Unidos ang moral na mataas na lupa sa paglaban nito laban sa mga kasamaan ng mundo. Ang Amerika ay hindi paniwalaan, ang mundo ay natutunan. Ang kanyang mga motibo ay hindi laging dalisay. Hindi mahalaga kung gaano makatarungan ang dahilan, ang Amerika ay laging mahahati sa dugo ng mga inosente ni My Lai.

ANG WAR ay dumarating sa bahay

Habang lumalala ang mga labanan at mga ulat ng brutalidad, lumakas ang kilusang anti-digmaan. Upang kunin ang pampulitikang presyon sa kanyang sarili at sa kanyang administrasyon, at makahanap ng isang paraan upang lumabas sa Vietnam "nang may karangalan," sinimulan ni Nixon ang isang proseso na tinawag niya na Vietnamization, nagiging mas responsibilidad para sa digmaan sa mga pwersang South Vietnamese sa pamamagitan ng pagsasanay sa kanila at pagbibigay ng Amerikanong sandata, habang inalis ang mga tropang Amerikano mula sa larangan. Gayunpaman, gayunpaman, pinahintulutan ni Nixon ang pambobomba ng kalapit na Cambodia, sa pagsisikap na sirain ang mga base ng North Vietnamese at Viet Cong at iwaksi ang mga ruta ng supply sa pagitan ng North at South Vietnam. Ang pagbomba ay pinananatiling lihim mula sa parehong Kongreso at sa publiko ng Amerikano mula nang ipinahayag ng Cambodia ang neutralidad nito. Noong Abril 1970, nagpasya si Nixon na sundan ang mga pambobomba na may panghihimasok sa Cambodia.

Ang pagsalakay ay hindi mapapanatiling lihim, at noong inihayag ito ni Nixon sa telebisyon noong Abril 30, 1970, lumunsad ang mga protesta sa buong bansa. Sa katunayan, ang pagsalungat sa digmaan ay nagbubuhos nang maraming taon, ang pinaka-kapansin-pansin sa mga mag-aaral. Dahil ang mga mag-aaral sa kolehiyo ay maaaring mag-aplay para sa isang pagpapaliban mula sa pag-draft habang nakumpleto nila ang paaralan, ang mga kolehiyo ay puno ng mahusay na nakapag-aral, highly-motivated na mga kabataang lalaki na nakakaalam na habang lumalapit ang graduation, gayon din ang posibilidad na ililibre sa hukbo. Ang mga estudyanteng ito, parehong mga kalalakihan at kababaihan ay bumuo ng isang makapangyarihang at vocal elemento ng kilusang anti-digmaan. Noong 1965, inorganisa ng mga propesor ang isang pagtuturo sa University of Michigan na dinaluhan ng 2,500 mga guro at estudyante. Nakatuon sa digmaan, ang mga pagpupulong ay kinopya sa ibang mga kampus. Sa parehong taon, ang mga mag-aaral para sa isang Demokratikong Lipunan at ang Nonviolent Coordinating Committee ng Mag-aaral (SNCC), ang grupong masugid na karapatang sibil, ang nag-organisa ng una sa ilang marches sa Washington, DC na may 25,000 na nagprotesta na dumalo. Ang mga Brunings ng mga draft card sa publiko ay nagsimula nang taimtim noong 1965 at sinunog si Presidente Johnson sa effigy sa University of California, Berkeley.

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

Primary Source: Photograph

Student protesters march through a campus during the Vietnam War.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang mga nagprotesta ng mag-aaral ay nagmartsa sa isang campus noong Digmaang Vietnam.

Musicians such as Joan Baez, John Lenin, Pete Seeger, Barry McGuire, Jimi Hendrix and the groups Country Joe and the Fish, and Peter, Paul and Mary recorded anti-war songs and performed at protests rallies. In 1967, heavyweight boxing champion **Muhammad Ali** declared himself a conscientious objector and refused to go to war. He was convicted of draft evasion and sentenced to five years in jail. His conviction was overturned on appeal, but he lost his title and was banned from boxing for three years.

By 1967, the anti-war movement was fully intertwined with the other social movements of the time. The counterculture of the hippies overlapped with the anti-war movement as hippies professed free love and turned out at rallies. Activists within the African-American civil rights movement led by Dr. Martin Luther King, Jr. were strongly anti-war. Since college students could obtain a deferment, wealthier white teenagers who could afford a college tuition were able to legally avoid the draft, while poorer African Americans who did not have the money for college, could not. On the battlefield, African Americans made up a disproportionately high number of the soldiers and the casualties. For many of America's poor, white and black, Vietnam felt like a **rich man's war and a poor man's fight**.

In June of 1967, President Johnson travelled to Los Angeles for a Democratic fundraiser. He met a massive anti-war protest outside his

Ang mga musikero tulad ng Joan Baez, John Lenin, Pete Seeger, Barry McGuire, Jimi Hendrix at mga grupo na Country Joe at Fish, at si Peter, Paul at Mary ay nagrekord ng mga kanta laban sa digmaan at ginanap sa mga protesta rally. Noong 1967, ang kampeon ng heavyweight boxing na si Muhammad Ali ay nagpahayag ng kanyang sarili na tumanggap magsundalo at tumanggap makipagdigma. Siya ay nahatulan ng draft evasion at sinentensiyahan ng limang taon sa bilangguan. Ang kanyang paniniwala ay nabigla sa apela, ngunit nawala ang kanyang titulo at ipinagbawal mula sa boxing sa loob ng tatlong taon.

Noong 1967, ang kilusang anti-digmaan ay ganap na nauugnay sa iba pang mga kilusang panlipunan ng panahon. Ang counterculture ng mga hippies ay sumailalim sa kilusang anti-digmaan habang ang mga hippies ay nag-aangking libreng pag-ibig at lumitaw sa mga rali. Ang mga aktibista sa kilusang karapatan ng mga mamamayang African-American na pinamumunuan ni Dr. Martin Luther King, Jr. ay malakas na anti-gera. Dahil ang mga estudyante sa kolehiyo ay makakakuha ng pagpapahintulot, ang mga mayayaman na puting mga tinedyer na maaaring makapagbayad sa kolehiyo ay may legal na maiwasan ang draft, habang ang mga mahihirap na mga Amerikanong Amerikano na walang pera para sa kolehiyo, ay hindi. Sa larangan ng digmaan, ang mga Amerikanong Amerikano ay bumubuo ng isang hindi mataas na bilang ng mga sundalo at mga kaswalti. Para sa marami sa mahihirap, puti at itim ng Amerika, ang nadama ng Vietnam ay isang digmang mayaman ng tao at labanan ang isang mahirap na tao.

Noong Hunyo ng 1967, naglakbay si Pangulong Johnson sa Los Angeles para sa isang Demokratikong fundraiser. Nakilala niya ang isang napakalaking protesta laban sa digmaan sa

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

hotel. When the Los Angeles police tried to break up the crowd, violence ensued and Johnson refused to give public speeches from that point onward.

In 1968, students at **Columbia University** in the heart of New York City took over the campus, occupied the offices and classrooms and shut down the school, demanding that the university end research it was conducting to help the government's war effort. After seven days, the New York police were called in to forcibly remove the students. Some 700 were arrested and 12 police officers were injured.

The most tragic and politically damaging protest occurred on May 1, 1970, at Kent State University in Ohio. Violence erupted in the town of Kent after an initial student demonstration on campus, and the next day, the mayor asked Ohio's governor to send in the National Guard. Troops arrived at the university's campus, where students had set fire to the ROTC building and were fighting off firemen and policemen trying to extinguish it. The National Guard used tear gas to break up the demonstration, and several students were arrested.

Tensions came to a head on May 4. Although campus officials had called off a planned demonstration, some 1,500 to 2,000 students assembled, and threw rocks at a security officer who ordered them to leave. 77 members of the National Guard, with bayonets attached to their rifles, approached the students. After forcing most of them to retreat, the troops seemed to depart. Then, for reasons that are still unknown, they halted, turned, and began firing at the students. **Nine students were wounded and four were killed.** Two of the dead had simply been crossing campus on their way to class. Peace was finally restored when a faculty member pleaded with the remaining students to leave. Ironically, most of the national guardsmen were the same age as the students and just as conflicted about the war as the protesters.

News of the Kent State shootings shocked students around the country. Millions refused to attend class, as strikes were held at hundreds of colleges and high schools across the United States. On May 9, 100,000 protesters turned out in Washington, DC.

Only a few weeks later on May 15, **a similar tragedy took place at Jackson State College**, an African American university in Jackson, Mississippi. Once again, students gathered on campus to protest the invasion of Cambodia, setting fires and throwing rocks. The police arrived to disperse the protesters who had gathered outside a women's dormitory. Shortly after midnight, the police opened fire with shotguns. The dormitory windows shattered, showering people with broken glass. Twelve people were wounded, and two young men, one a student at the college and the other a local high school student, were killed.

labas ng kanyang hotel. Nang sinubukan ng pulisya ng Los Angeles na hatiin ang mga tao, ang karahasan ay sumunod at si Johnson ay tumanggap magbigay ng mga pampublikong talumpati mula sa puntong iyon.

Noong 1968, kinuha ng mga mag-aaral sa Columbia University sa gitna ng New York City ang kampus, sinakop ang mga opisina at silid-aralan at pinigilan ang paaralan, hinihingi na ang pananaliksik sa pagtatapos ng unibersidad na ito ay nagsasagawa upang tulungan ang pagsisikap sa giyera ng pamahalaan. Pagkaraan ng pitong araw, ang pulisya ng New York ay tinawag upang pilitin na alisin ang mga mag-aaral. May 700 na naaresto at 12 na pulis ang nasugatan.

Ang pinaka-trahedyang at pampulitika damaging protesta naganap sa Mayo 1, 1970, sa Kent State University sa Ohio. Sumiklab ang karahasan sa bayan ng Kent pagkatapos ng isang unang demonstrasyon ng mag-aaral sa campus, at nang sumunod na araw, hiniling ng alkalde ang gobernador ng Ohio na magpadala sa National Guard. Dumating ang mga tropa sa campus ng unibersidad, kung saan ang mga estudyante ay nag-apoy sa gusali ng ROTC at nakikipaglaban sa mga fireman at mga pulis na nagsisikap na papatayin ito. Ginamit ng National Guard ang luha gas upang mabuwag ang demonstrasyon, at maraming mga estudyante ang naaresto.

Ang mga tensyon ay humantong sa Mayo 4. Kahit na ang mga opisyal ng kampus ay tumawid sa isang nakaplanong demonstrasyon, may mga 1,500 hanggang 2,000 mag-aaral na nagtipon, at nagtapon ng mga bato sa isang opisyal ng seguridad na nag-utos sa kanila na umalis. 77 miyembro ng National Guard, na may mga bayonet na naka-attach sa kanilang mga rifle, ay lumapit sa mga mag-aaral. Matapos mapiliit ang karamihan sa kanila na mag-urong, ang mga tropa ay tila umalis. Pagkatapos, para sa mga dahilan na hindi pa rin alam, itinigil, buksan, at sinimulan ang mga estudyante. Nasugatan ang siyam na estudyante at apat ang napatay. Ang dalawa sa mga patay ay tumatawid lamang sa campus sa kanilang paglalakad sa klase. Kapayapaan ay naibalik sa wakas kapag ang isang miyembro ng guro ay sumamo sa natitirang mga mag-aaral na umalis. Ironically, karamihan sa mga pambansang guardsmen ay parehong edad ng mga mag-aaral at tulad ng conflicted tungkol sa digmaan bilang mga protesters.

Ang balita ng mga pagnanakaw ng Kent State ay nagulat sa mga estudyante sa buong bansa. Milyun-milyon ang tumanggap dumalo sa klase, dahil ang mga welga ay ginanap sa daan-daang mga kolehiyo at mga mataas na paaralan sa buong Estados Unidos. Noong Mayo 9, 100,000 na nagprotesta ang lumabas sa Washington, DC.

Pagkalipas lamang ng ilang linggo sa Mayo 15, isang katulad na trahedyang naganap sa Jackson State College, isang African American na unibersidad sa Jackson, Mississippi. Muli, nagtipon ang mga estudyante sa campus upang iprotesta ang pagsalakay sa Cambodia, pagtatakda ng mga apoy at pagbagsak ng mga bato. Dumating ang mga pulis upang ikalat ang mga nagprotesta na nagtipon sa labas ng dormitoryo ng mga kababaihan. Di-nagtagal pagkatapos ng hatinggabi, binuksan ng pulisya ang mga shotgun. Ang mga dormitoryo ng mga bintana ay nagbagsak, nag-shower ng mga taong may basag na salamin. Labindalawang katao ang nasugatan, at dalawang kabataang lalaki, isa sa isang mag-aaral sa kolehiyo at isa pang isang estudyante sa high school, ay pinatay.

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

Primary Source: Photograph

John Filo, a student and part-time news photographer, distilled the feelings many Americans had about Vietnam into a single image when he captured Mary Ann Vecchio kneeling over a fatally wounded Jeffrey Miller at Kent State. Filo's photograph was printed on the front page of the New York Times. It went on to win the Pulitzer Prize and has since become the visual symbol of a hopeful nation's lost youth.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Si John Filo, isang mag-aaral at part-time na photographer ng balita, ay nagpapadama ng mga damdaming maraming Amerikano tungkol sa Vietnam sa isang imahe nang makuha niya si Mary Ann Vecchio na lumuhod sa isang nasugatan na Jeffrey Miller sa Kent State. Ang larawan ni Filo ay nakalimbag sa front page ng New York Times. Ito ay nagpatuloy upang manalo sa Pulitzer Prize at mula noon ay naging visual na simbolo ng nawawalang kabataan ng isang inaasahang bansa.

Not everyone sympathized with the slain students, however. Nixon had referred to student demonstrators as "bums," and construction workers attacked the New York City protestors. A Gallup poll revealed that most Americans blamed the students for the tragic events at Kent State and in Jackson. While the students, African Americans, and hippies certainly had supporters, and by the early 1970s the majority of Americans opposed the war, their actions did not have the support of most of the country. Many, most notably their parents and grandparents felt that the students represented the worst of America. They were spoiled. They complained. They disrespected authority. They smoked and abused drugs. They were throwing away time-honored social traditions. And perhaps worst of all, they refused to support America's fighting men and women.

PULLING OUT OF THE QUAGMIRE

Ongoing protests, campus violence, and the expansion of the war into Cambodia deeply disillusioned Americans about their role in Vietnam. Understanding the nation's mood, Nixon dropped his opposition to a repeal of the Gulf of Tonkin Resolution. In January 1971, he signed Congress's revocation of the notorious blanket military authorization. Gallup polls taken in May of that year revealed that only 28% of Americans supported the war. By then, many felt that the war had been a mistake.

Gayunpaman, hindi lahat ay sumasalamin sa mga namatay na mag-aaral. Tinukoy ni Nixon ang mga demonstrador ng mag-aaral bilang "mga bumabagsak," at sinalakay ng mga manggagawa sa konstruksiyon ang mga tagapagtaguyod ng New York City. Ipinahayag ng isang poll ng Gallup na sinisi ng karamihan sa mga Amerikano ang mga mag-aaral para sa mga trahedyo sa Kent State at sa Jackson. Habang ang mga estudyante, mga Aprikanang Amerikano, at mga hippie ay tiyak na may mga tagasuporta, at noong mga unang bahagi ng 1970s, ang karamihan ng mga Amerikano ay sumasalungat sa digmaan, ang kanilang mga aksyon ay walang suporta ng karamihan ng bansa. Maraming, lalung-lalo na ang kanilang mga magulang at mga lolo't lola ay nadama na ang mga mag-aaral ay kinakatawan ang pinakamasama sa Amerika. Nawawalan sila. Nagreklamo sila. Hindi nila pinahahalagahan ang awtoridad. Sila ay pinausukan at inabusong droga. Inilatag nila ang mga panahong pinarangalan sa lipunan. At marahil pinakamasama sa lahat, tumanggi silang suportahan ang mga kalalakihan at kababaihan ng Amerika.

Pagdadala ng QUAGMIRE

Ang patuloy na mga protesta, karahasan sa kampus, at pagpapalawak ng digmaan sa Cambodia ay labis na nabigo ang mga Amerikano tungkol sa kanilang papel sa Vietnam. Pag-unawa sa kalagayan ng bansa, ibinagsak ni Nixon ang kanyang pagsalungat sa pagpapawalang-bisa ng Gulf of Tonkin Resolution. Noong Enero 1971, pinirmahan niya ang pagpapawalang-bisa ng Kongreso sa kilalang awtorisadong kumplikadong militar. Ang mga poll ng Gallup na kinuha noong Mayo ng taong iyon ay nagsiwalat na tanging 28% ng mga Amerikano ang sumuporta sa digmaan. Nang maglaon, nadama ng marami na ang digmaan ay isang pagkakamali.

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

Realizing that he must end the war but reluctant to make it look as though the United States was admitting its failure to subdue a small Asian nation, Nixon began maneuvering to secure favorable peace terms from the North Vietnamese. His diplomatic efforts in China and the Soviet Union, also helped. Combined with the intensive bombing of Hanoi and the mining of crucial North Vietnamese harbors, the loss of support from their benefactors made the North Vietnamese more willing to negotiate.

Nixon's actions also won him popular support at home. By the 1972 election, voters favored his policy of Vietnamization by a ratio of two to one. On January 27, 1973, Secretary of State Henry Kissinger signed an accord with Le Duc Tho, the chief negotiator for the North Vietnamese, ending American participation in the war. The United States was given sixty days to withdraw its troops, and North Vietnam was allowed to keep its forces in places it currently occupied. This meant that over 100,000 northern soldiers would remain in the South where they were ideally situated to continue the war with South Vietnam. The United States left behind a small number of military advisors as well as equipment, and Congress continued to approve funds to support South Vietnam, but considerably less than in earlier years. After American troops withdrew the war continued, but it was clear the South could not hope to defeat the North.

Napagtatanto na dapat niyang tapusin ang digmaan ngunit nag-aatubili na tingnan na ang Estados Unidos ay tumatanggap ng kabiguan nito upang mapasuko ang isang maliit na bansa sa Asya, nagsimulang maniobra si Nixon upang mapangalagaan ang mga paborableng tuntunin ng kapayapaan mula sa North Vietnamese. Nakatulong din ang kanyang diplomatikong pagsisikap sa Tsina at Unyong Sobyet. Kasama ang intensive bombing ng Hanoi at ang pagmimina ng mga mahalagang North Vietnamese harbors, ang pagkawala ng suporta mula sa kanilang mga benefactors ginawa ang North Vietnamese mas nais na makipag-ayos.

Nixon's aksyon din won siya tanyag na suporta sa bahay. Sa pamamagitan ng halalan ng 1972, pinapaboran ng mga botante ang kanyang patakaran ng Vietnamization sa pamamagitan ng isang ratio ng dalawa hanggang isa. Noong Enero 27, 1973, pinirmahan ng Kalihim ng Estado na si Henry Kissinger ang isang kasunduan sa Le Duc Tho, ang punong negosyador para sa North Vietnamese, na nagtapos sa pakikilahok sa Amerika sa digmaan. Ang Estados Unidos ay binigyan ng animnapung araw upang bawiin ang mga tropa nito, at ang North Vietnam ay pinahintulutan panatilihin ang mga pwersa nito sa mga lugar na kasalukuyang ginagawa. Nangangahulugan ito na higit sa 100,000 na mga sundalo sa hilaga ay mananatili sa South kung saan sila ay nasa perpektong kinalalagyan upang ipagpatuloy ang digmaan sa Timog Vietnam. Ang Estados Unidos ay naiwan sa isang maliit na bilang ng mga tagapayo militar pati na rin ang mga kagamitan, at patuloy na aprubahan ng Kongreso ang mga pondo upang suportahan ang Timog Vietnam, ngunit mas mababa kaysa sa mga naunang taon. Matapos ang mga tropang Amerikano ay umalis ang digmaan, ngunit malinaw na ang South ay hindi maaaring umasa upang talunin ang North.

Primary Source: Photograph

Hubert van Es's iconic photograph of refugees boarding a UH-1 on a rooftop of one of the American embassy's building during Operation Frequent Wind. This photograph is emblematic of the final failure of America's long efforts in Vietnam.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang icon ng larawan ni Hubert van Es ng mga refugee na nagsasakay sa isang UH-1 sa isang rooftop ng isa sa mga gusali ng embahada ng Amerika sa panahon ng Operation Frequent Wind. Ang larawan na ito ay tumutukoy sa pangwakas na kabiguan ng mahabang pagsisikap ng Amerika sa Vietnam.

On the morning of April 29, 1975, as North Vietnamese and Viet Cong forces moved through the outskirts of Saigon, orders were given to evacuate Americans and South Vietnamese who had supported the United States. Unable to use the airport, **helicopters ferried Americans and Vietnamese refugees from the American embassy to ships off the**

Sa umaga ng Abril 29, 1975, habang ang pwersa ng North Vietnam at Viet Cong ay lumipat sa labas ng Saigon, ang mga order ay ibinigay upang lumikas sa mga Amerikano at South Vietnamese na sumuporta sa Estados Unidos. Hindi magagamit ang paliparan, ang mga helicopter na naglakbay ng mga Amerikano at mga refugee ng Vietnamese mula sa embahada ng Amerika sa mga barko sa baybayin. Ang mga pwersa ng North Vietnamese ay pumasok sa Saigon sa susunod na araw, at sumuko ang South.

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

coast. North Vietnamese forces entered Saigon the next day, and **the South surrendered.**

EFFECTS OF THE WAR

The war had both immediate and long-term effects. With the exit of the Americans from Southeast Asia, neighboring Cambodia and Laos also fell to communist regimes. Domino Theory proved to be true in Southeast Asia. Supporters of the South Vietnamese government, and those afraid of what the new communist governments might do tried to escape. Over 3 million refugees left Vietnam, Laos, and Cambodia. Most Asian countries were unwilling to accept these refugees, many of whom fled on whatever small fishing vessels they could find and were known as **boat people**. Between 1975 and 1998, an estimated 1.2 million refugees from Vietnam and other Southeast Asian countries resettled in the United States. Hundreds of thousands more found refuge in Canada, Australia, France and China. Of all the countries of Indochina, Laos experienced the largest refugee flight in proportional terms, as 10% of its total population crossed the border into Thailand.

In the longer term, the war left a scar on a generation of Americans. The Baby Boomers, whose parents had fought and won World War II, were left wondering what they had done wrong. Their friends had gone to die in a distant land, but had not come home victorious. What had all the bloodshed and heartache been for? And so it was that the generation that helped bring about an end of Jim Crow and had done so much good for social justice in America, collectively decided to try to forget the war. For decades, the veterans and protestors alike never mentioned their experiences. When Saigon fell in 1975, Kissinger said that "what we need for this country... is to heal the wounds and put Vietnam behind us..." But despite their efforts to forget, the wounds of Vietnam never healed. Even today, the generation of Americans who suffered through the war, both in Vietnam and in the streets and campuses back home, struggle to make sense of the catastrophe that shaped their young lives.

The war led to constitutional change. Up until the war, the Constitution granted voting rights to citizens age 21 and older. Many Americans felt that if 18-year-olds were old enough to be drafted and die for their country, they ought to be able to vote as well. On July 1, 1971, the **26th Amendment** was ratified by the requisite two-thirds of the states, just three months and eight days after it was proposed in Congress. It was the fastest any amendment was ever ratified.

Mga Epekto ng Digmaan

Ang digmaan ay may parehong agarang at pangmatagalang epekto. Sa paglabas ng mga Amerikano mula sa Timog-silangang Asya, ang mga kalapit na Cambodia at Laos ay bumagsak din sa mga komunistang rehimen. Ang teorya ng Domino ay totoo sa Timog-silangang Asya. Ang mga tagasuporta ng pamahalaang South Vietnam, at ang mga natatakot sa kung ano ang maaring sinubukan ng mga bagong komunistang pamahalaan na makatakas. Mahigit sa 3 milyong refughee ang naiwan sa Vietnam, Laos, at Cambodia. Karamihan sa mga bansang Asyano ay ayaw na tanggapin ang mga refughee na ito, marami sa kanila ang tumakas sa anumang maliit na pangingsida na matatagpuan nila at kilala bilang mga tao sa bangka. Sa pagitan ng 1975 at 1998, isang tinatayang 1.2 milyong refughee mula sa Vietnam at iba pang mga bansa ng Timog Silangang Asya na resettled sa Estados Unidos. Daan-daang libo pa ang nakatagpo ng kanlungan sa Canada, Australia, France at China. Sa lahat ng mga bansa ng Indochina, nakaranas ng Laos ang pinakamalaking refughee flight sa proporsiyonal na mga termino, nang 10% ng kabuuang populasyon ang tumawid sa hangganan sa Thailand.

Sa mas matagal na panahon, ang digmaan ay umalis sa isang peklat sa isang henerasyon ng mga Amerikano. Ang Baby Boomers, na ang mga magulang ay nakipaglaban at nanalo sa Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ay iniwan kung ano ang kanilang nagawa na mali. Ang kanilang mga kaibigan ay namatay na sa isang malayong lupain, ngunit hindi umuwi na matagumpay. Ano ang naging dahilan ng lahat ng pagdanak ng dugo at sakit ng puso? At sa gayon ay ang henerasyon na nakatulong sa pagdalaw at pagtatapos ng Jim Crow at nagawa na magkano ang mabuti para sa katarungang panlipunan sa Amerika, sama-sama nagpasya upang subukang kalimutan ang digmaan. Para sa mga dekada, ang mga beterano at mga protestador ay hindi kailanman nabanggit ang kanilang mga karanasan. Nang nahulog si Saigon noong 1975, sinabi ni Kissinger na "kung ano ang kailangan natin para sa bansang ito ... ay upang pagalingin ang mga sugat at ilagay ang Vietnam sa likod natin ..." Ngunit sa kabila ng kanilang pagsisikap na makalimutan, ang mga sugat sa Vietnam ay hindi gumaling. Kahit ngayon, ang henerasyon ng mga Amerikano na nagdurusa sa digmaan, parehong sa Vietnam at sa mga kalye at kampus sa kanilang tahanan, ay nagsisikap upang makilala ang sakuna na nagbubuklod sa kanilang mga batang buhay.

Ang digmaan ay humantong sa pagbabago ng konstitusyon. Hanggang sa digmaan, ipinagkaloob ng Konstitusyon ang mga karapatan sa pagboto sa mga mamamayang nasa edad na 21 at mas matanda. Maraming mga Amerikano ang nadama na kung ang mga 18-taong-gulang ay sapat na upang ma-draft at matatay para sa kanilang bansa, dapat din silang bumoto. Noong Hulyo 1, 1971, ang 26th Amendment ay nirirma ng kinakailangang dalawang-katlo ng mga estado, tatlo lamang buwan at walong araw matapos itong imungkahi sa Kongreso. Ito ay ang pinakamabilis na anumang susog ay kailanman ratified.

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

Primary Source: Photograph

One example of the Vietnamese boat people – refugees escaping the advancing North Vietnamese Army.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Isang halimbawa ng mga tao sa bangka ng Vietnam - ang mga refugee na lumikas sa pagsulong ng North Vietnamese Army.

The loss in Vietnam left its mark on the armed forces. Having failed to achieve the mission the military is designed to do – win on the battlefield – Americans were hesitant to send troops back into combat. This was **Vietnam Syndrome**, and it lasted into the 1980s, when President Reagan finally committed the military into action again, albeit in much smaller operations. When President George H. W. Bush decided to send the military into Iraq as part of Operation Desert Storm in 1991, much of the criticism came from those who feared “another Vietnam.” Now, most of the generals who had been young soldiers in Vietnam are retiring and a new generation of commanders, who never

Ang pagkawala sa Vietnam ay umalis sa marka nito sa mga armadong pwersa. Ang pagkakaroon ng bigo upang makamit ang misyon ng militar ay idinisenyo upang gawin - manalo sa larangan ng digmaan - Amerikano ay nag-aatubili na magpadala ng mga tropa pabalik sa labanan. Ito ang Vietnam Syndrome, at tumagal ito noong dekada 1980, nang ang Pangulo Reagan ay muling nakagawa ng militar sa pagkilos, kahit na sa mas maliliit na operasyon. Nang ipasiya ni Pangulong George HW Bush na ipadala ang militar sa Iraq bilang bahagi ng Operation Desert Storm noong 1991, ang karamihan sa mga kritika ay nagmula sa mga natatakot sa "ibang Vietnam." Ngayon, karamihan sa mga heneral na mga kabataang sundalo sa Vietnam ay nagretiro at isang bagong henerasyon ng mga kumander, na hindi kailanman nakaranas ng pagkatalo, ay nangunguna. Siyempre pa, ang kamakailang mga mahabang digma sa Amerika sa Afghanistan at Iraq ang

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

experienced that defeat, are leading. Of course, America's recent, long wars in Afghanistan and Iraq have brought back painful memories of the quagmire of Vietnam for the generation who lived through it.

nagdala ng masakit na mga alaala ng pawikan ng Vietnam para sa henerasyon na naninirahan sa pamamagitan nito.

Primary Source: Photograph

One example of the Vietnamese boat people – refugees escaping the advancing North Vietnamese Army.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Isang halimbawa ng mga tao sa bangka ng Vietnam - ang mga refugee na lumikas sa pagsulong ng North Vietnamese Army.

In all, America's war in Vietnam cost the lives of more than 1.5 million Vietnamese combatants and civilians, and over 58,000 American troops. Those soldiers are honored in a poignant memorial in the nation's capital. The **Vietnam Wall** cuts a long V through the earth near the Lincoln Memorial. Along its face are carved the names of all those who were lost. Visitors, many of them family and friends of the fallen, come to find their love ones' names and to leave mementos. A young architect, **Maya Lin**, the daughter of Chinese immigrants, won a competition to design the memorial and the black granite of her vision reflects back the faces of those who visit. It is perhaps the most fitting memorial possible – the emotions of the living who struggle with the pain of the past are bound together with the names of the people they loved and lost in a war that America still has not come to fully understand.

CONCLUSION

Since the Second World War, the United States had been the most economically vibrant, militarily powerful nation on Earth. Why is it then, that the American military could not subdue the insurgency of a relatively tiny Third World nation? Vietnam was no proxy war. American troops were fully committed, leading the fight on the ground and they were not fighting the Soviets or the Chinese Red Army. The enemy was often disorganized and poorly equipped. Americans controlled the sea and the air almost without opposition.

Sa lahat, ang digmaang Amerikano sa Vietnam ay nagkakahalaga ng buhay ng mahigit sa 1.5 milyong Vietnamese combatants at sibilyan, at mahigit 58,000 tropang Amerikano. Ang mga sundalo ay pinarangalan sa isang matinding pang-alaala sa kabisera ng bansa. Ang Vietnam Wall ay nagbawas ng mahabang V sa lupa malapit sa Lincoln Memorial. Kasama ng mukha nito ang mga pangalan ng lahat ng nawala. Ang mga bisita, marami sa kanila ang pamilya at mga kaibigan ng nabagsak, ay natagpuan upang mahanap ang mga pangalan ng kanilang mga pag-ibig at mag-iwan ng mga pangyayari. Isang batang arkitekto, si Maya Lin, ang anak na babae ng mga Tsino na imigrante, ay nanalo ng kumpetisyon upang mag-disenyo ng pang-alaala at ang itim na granite ng kanyang pangitain ay nagpapakita ng mga mukha ng mga bumibisita. Ito ay marahil ang pinaka-angkop na pang-alaala posible - ang mga damdamin ng buhay na nakikipagpunyagi sa sakit ng nakaraan ay nakasalalay kasama ang mga pangalan ng mga taong iniibig at nawala sa isang digmaan na hindi pa rin lubos na nauunawaan ng Amerika.

KUMPLETO

Dahil sa Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ang Estados Unidos ay ang pinaka-matipid na makapangyarihang, makapangyarihang bansa sa Daigdig. Kung gayon, bakit hindi masupil ng militar ng Amerikano ang insurhensya ng isang medyo maliit na bansa ng Third World? Ang Vietnam ay walang proxy na digmaan. Ang mga tropang Amerikano ay lubos na nakapangako, na nanguna sa paglaban sa lupa at hindi nila labanan ang mga Sobyet o ang Pulang Pulang Hukbo. Ang kaaway ay madalas na ginulo at hindi maganda ang kagamitan. Kinokontrol ng mga Amerikano ang dagat at ang hangin halos walang pagsalungat.

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

Could it have been a lack of knowledge of the fighting spirit of the Vietnamese people, or a passion for communist ideology that was fiercer than America's commitment to freedom and democracy?

Was it a problem of two wars? Maybe America's loss was because the Vietnamese were fighting a struggle for independence while Americans believed they were facing down communists in a battle of the Cold War and the two goals simply never could have ended in an American victory.

Maybe it was a matter of leadership. Eisenhower, Kennedy, Johnson and Nixon failed to understand the true nature of the conflict. General Westmoreland tried to fight a new foe using old tactics. The United States supported the wrong man in Diem. On the other side, Ho Chi Minh was beloved and the North Vietnamese commanders wisely used their limited resources to inflict the greatest harm at the lowest cost.

Or maybe Americans failed because they simply gave up. If the Baby Boomer Generation had not been so spoiled or afraid of sacrifice, could they have prevailed the way their parents had?

What do you think? Why did America lose its war in Vietnam?

Maaaring ito ay isang kakulangan ng kaalaman sa labanan espiritu ng mga tao Vietnamese, o isang pagkahilig para sa komunistang ideolohiya na mas malakas kaysa sa pangako ng America sa kalayaan at demokrasya?

Ito ba ay problema ng dalawang digmaan? Siguro ang pagkawala ng Amerika dahil ang Vietnamese ay nakikipaglaban sa isang pakikibaka para sa kalayaan habang naniniwala ang mga Amerikano na nakaharap sila sa mga komunista sa labanan ng Cold War at ang dalawang layunin ay hindi kailanman maaaring natapos sa isang tagumpay sa Amerika.

Siguro ito ay isang bagay ng pamumuno. Nabigo ang Eisenhower, Kennedy, Johnson at Nixon na maunawaan ang tunay na katangian ng kontraan. Sinubukan ng Pangkalahatang Westmoreland na labanan ang isang bagong kaaway gamit ang mga lumang taktika. Sinuportahan ng Estados Unidos ang maling tao sa Diem. Sa kabilang panig, ang Ho Chi Minh ay minamahal at matalinong ginagamit ng mga komandante ng North Vietnamese ang kanilang limitadong mga mapagkukunan upang pahirapan ang pinakamalaking pinsala sa pinakamababang gastos.

O baka nabigo ang mga Amerikano dahil nagbigay lang sila. Kung ang Baby Boomer Generation ay hindi napapahamak o natatakot sa sakripisyo, maari ba nila mapangibabawan ang paraan ng kanilang mga magulang?

Ano sa tingin mo? Bakit nawala ang digma nito sa Vietnam?

Watch Johnson's address regarding the Gulf of Tonkin

Watch a television report of participants sharing their memories of the Kent State Massacre

KEY CONCEPTS

Baby Killer: Derogatory name that anti-war protesters called returning soldiers. It referred to the killing of civilians.

Rich man's war and a poor man's fight: Phrase that exemplified the idea that wealthy politicians were making choices about the conduct of the war but that poor Americans, especially African Americans, had to do the fighting.

Vietnam Syndrome: A fear on the part of American leaders to send the military into action due to the loss in Vietnam.

KEY CONCEPTS

Baby Killer: Lumalalang pangalan na tinatawag na anti-digmaan protesters returning sundalo. Tinutukoy nito ang pagpatay ng mga sibilyan.

Ang digmang mayamang tao at labanan ang mahihirap na tao: Ang parirala ay nagpakita ng ideya na ang mga mayaman na mga pulitiko ay nagpapasiya tungkol sa pag-uugali ng digmaan ngunit ang mga mahihirap na Amerikano, lalo na ang mga Aprikanong Amerikano, ay kailangang gawin ang labanan.

Vietnam Syndrome: Ang isang takot sa bahagi ng mga lider ng Amerikano upang magpadala ng militar sa aksyon dahil sa pagkawala sa Vietnam.

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

LOCATIONS

Free-Fire Zones: Areas of the Vietnamese countryside. All civilians in these areas were supposed to move to camps and anyone left in the zones was considered an enemy. In reality, many civilians refused to leave and were killed. The policy made the government of South Vietnam and the Americans unpopular with the civilian population.

Ho Chi Minh Trail: Route taken by North Vietnamese to supply the Viet Cong in the South. The route went through Laos and Cambodia.

Vietnam War Memorial: Also known as the Vietnam Wall, the memorial in Washington, DC bears the names of all Americans who died in the war. It takes the shape of a long granite V sunken into the earth. Visitors see themselves reflected in the polished stone.

LOCATIONS

Free-Fire Zones: Mga lugar ng kanayunan ng Vietnam. Ang lahat ng populasyong sibil sa mga lugar na ito ay dapat na lumipat sa mga kampo at ang sinumang natira sa mga zone ay itinuturing na isang kaaway. Sa katunayan, maraming mga sibilyan ang tumanggap umalis at pinatay. Ang patakaran na ginawa ng pamahalaan ng Timog Vietnam at ang mga Amerikano na hindi sikat sa populasyon ng sibilyan.

Ho Chi Minh Trail: Ruta na kinuha ng North Vietnamese upang matustusan ang Viet Cong sa South. Ang ruta ay dumaan sa Laos at Cambodia.

Vietnam War Memorial: Kilala rin bilang ang Vietnam Wall, ang memorial sa Washington, DC ay nagtataglay ng mga pangalan ng lahat ng mga Amerikano na namatay sa digmaan. Ito ay tumatagal ng hugis ng isang mahabang granite V sunken sa lupa. Nakikita ng mga bisita ang kanilang sarili na nakalarawan sa pinakintab na bato.

TREATIES, LAWS & POLICIES

Geneva Accords: International agreement after World War II to unify Vietnam and hold nation-wide elections. Diem in the South ignored the accords knowing he would lose an election.

Gulf of Tonkin Resolution: Resolution passed by Congress in 1964 that granted President Johnson wide authority to use armed force in Vietnam. It was used by presidents Johnson and Nixon to go to war without an actual declaration of war.

Vietnamization: Nixon's policy of withdrawing American troops and turning responsibility for fighting over to the South Vietnamese Army. It was a way of ending the war without surrendering.

26th Amendment: Constitutional amendment ratified in 1971 granting the right to vote to anyone age 18 and older. Previously citizens had to be 21 to vote.

MGA TREATIES, BATAS & MGA PATAKARAN

Geneva Accords: International agreement pagkatapos ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig upang pagsamahin ang Vietnam at hawakan ang halalan sa buong bansa. Diem sa South hindi pinansin ang mga accords alam na mawawalan siya ng isang halalan.

Resolusyon ng Gulpo ng Tonkin: Ang paglutas ay ipinasa ng Kongreso noong 1964 na nagbigay sa malawak na awtoridad ni Pangulong Johnson na gamitin ang armadong pwersa sa Vietnam. Ginamit ito ni Pangulong Johnson at Nixon upang makipagdigma nang walang isang aktwal na deklarasyon ng digmaan.

Vietnamisasyon: Patakaran ni Nixon na i-withdraw ang mga tropang Amerikano at nagiging responsibilidad sa pakikipaglaban sa South Vietnamese Army. Ito ay isang paraan ng pagtatapos ng digmaan nang walang pagsuko.

26th Amendment: Ang susog ng Konstitusyon ay nirirama noong 1971 sa pagbibigay ng karapatang bumoto sa sinumang taong 18 at mas matanda. Dati nang mga mamamayan ay dapat na 21 upang bumoto.

PEOPLE AND GROUPS

.Ho Chi Minh: Communist leader of North Vietnam who fought the French, Japanese and then Americans in an effort to realize independence for Vietnam.

Viet Minh: The North Vietnamese army.

Ngo Dinh Diem: Dictator of South Vietnam. He was widely hated due to his corrupt government, policies that favored the Catholic minority and was eventually killed in a coup that was tacitly supported by the US.

Thich Quang Duc: Buddhist monk who self-immolated on a street corner in Saigon to protest Diem's government. A photograph of the event captured the world's attention.

Robert McNamara: Secretary of Defense during the Vietnam War. He is often blamed for the failure.

Viet Cong: Guerilla fighters in South Vietnam who supported the North.

William Westmoreland: American commander in Vietnam.

Walter Cronkite: Respected television news anchor who went to Vietnam during the Tet Offensive and reported that he believed that war would end in a stalemate. His opinion influenced many Americans.

Students for a Democratic Society: Group of college students who organized protests, most notably large rallies in Washington, DC.

Muhammad Ali: Heavyweight boxing champion who went to jail instead of going to Vietnam when he was drafted. He lost his title but served as an example for other draft dodgers.

Vietnamese Boat People: South Vietnamese refugees who escaped the advancing North Vietnamese Army by boarding small boats and travelling to neighboring countries. They were one part of a larger refugee crisis that followed the fall of South Vietnam.

MGA TAO AT MGA GRUPO

.Ho Chi Minh: Komunista lider ng North Vietnam na fought ang Pranses, Japanese at pagkatapos Amerikano sa isang pagsisikap upang mapagtanto ang pagsasarili para sa Vietnam.

Viet Minh: Ang hukbong North Vietnamese.

Ngo Dinh Diem: Diktador ng Timog Vietnam. Siya ay malawak na kinasusuklamang dahil sa kanyang corrupt na pamahalaan, mga patakarang pinaboran ang Katolikong minorya at sa kalaunan ay namatay sa isang kudeta na tacitly suportado ng US.

Thich Quang Duc: Buddhist monghe na self-immolated sa isang sulok ng kalye sa Saigon upang ipagtanggol ang pamahalaan ni Diem. Isang larawan ng kahit na nakuha pansin ng mundo.

Robert McNamara: Kalihim ng Pagtatanggol sa panahon ng Digmaang Vietnam. Siya ay madalas na blamed para sa kabiguan.

Viet Cong: Mga mandirigma ng gerilya sa South Vietnam na sumuporta sa North.

William Westmoreland: Amerikanong komandante sa Vietnam.

Walter Cronkite: Pinagpalang anchor ng balita sa telebisyon na nagpunta sa Vietnam sa panahon ng Tet Offensive at iniulat na naniwala siya na ang digmaan ay magtatapos sa isang walang kabuluhan. Ang opinyon ay nakaimpluwensya sa maraming mga Amerikano.

Mga mag-aaral para sa isang Demokratikong Lipunan: Grupo ng mga mag-aaral sa kolehiyo na nag-organisa ng mga protesta, karamihan sa mga pambihirang malalaking rali sa Washington, DC.

Muhammad Ali: Heavyweight boxing champion na napunta sa bilangguan sa halip na pumunta sa Vietnam kapag siya ay drafted. Nawala ang kanyang pamagat ngunit nagsilbi bilang isang halimbawa para sa iba pang mga draft dodgers.

Vietnamese Boat People: South Vietnamese refugee na nakaligtas sa pagsulong ng North Vietnamese Army sa pamamagitan ng pagsakay sa mga maliit na bangka at naglalakbay sa kalapit na mga bansa. Sila ay isang bahagi ng isang mas malaking krisis sa refugee na sinundan ang pagkahulog ng South Vietnam.

1 WHY DIDN'T AMERICAN WIN ITS WAR IN VIETNAM?

Maya Lin: Young Chinese-American architect who won a competition to design the Vietnam War Memorial.

Maya Lin: Batang Intsik-Amerikanong arkitekto na nanalo ng kompetisyon upang mag-disenyo ng Vietnam War Memorial.

EVENTS

Assassination of Diem: South Vietnamese army officers arranged the assassinate Diem and his brother and take over the government. The plot was carried out in November 1963. The CIA knew about the plot and did nothing to stop it.

Operation Rolling Thunder: Major bombing campaign initiated in 1965 in an effort to force the North Vietnamese to surrender. It inflicted heavy damage but failed in its primary objective.

Tet Offensive: Major operation undertaken by the North Vietnamese to attack cities in the South during the new year's celebration (Tet) of 1968. It ultimately failed but did demonstrate that the North was not about to surrender.

1968 Democratic Primary: In 1968 senator Eugene McCarthy challenged sitting president Lyndon Johnson. McCarthy ran as an anti-war candidate. When McCarthy did surprisingly well in the first primary election Johnson withdrew from the race. Robert Kennedy joined as another anti-war candidate and vice president Hubert Humphry joined as a pro-war candidate. Humphry eventually won the nomination but lost the general election to Richard Nixon.

My Lai Massacre: Attack by American troops on the village of My Lai in 1968. The American commander ordered his soldiers to kill everyone in the village, including women and children. The massacre caused many in the around the world to doubt the good intentions of the United States.

Invasion of Cambodia: In 1970 President Nixon decided to send American ground forces into Cambodia to cut off the Ho Chi Minh Trail. His move intensified the anti-war movement.

Columbia University Protest: Protest in which students occupied the campus of Columbia University in 1968. They were violently ousted by the NYC police.

Kent State Shooting: Clash between students and the Ohio National Guard at Kent State University in 1970. The guardsmen opened fire on unarmed students resulting in nine deaths. The massacre shocked the nation as it seemed the war was coming home.

Jackson State Shooting: A less publicized shooting similar to the Kent State Massacre that occurred a few weeks later at the predominantly African American Jackson State College. Twelve students were wounded and two were killed by police.

Operation Frequent Wind: A military airlift to transport escaping American and Vietnamese supporters out of Saigon as the North Vietnamese closed in in 1975.

Surrender of South Vietnam: April 30, 1975. North Vietnamese troops entered Saigon and the South Vietnamese government fell. Vietnam was united under communist leadership.

MGA KAGANAPAN

Pagpatay ng Diem: Inilunsad ng mga opisyal ng hukbo ng Timog Vietnamese ang pagpatay kay Diem at ang kanyang kapatid at kinuha ang pamahalaan. Ang isang lagay ng lupa ay natupad noong Nobyembre 1963. Alam ng CIA ang tungkol sa balangkas at wala siyang naitigil.

Operation Rolling Thunder: Ang kampanya ng pambobomba na pinasimulan noong 1965 sa pagsisikap na pilitin ang North Vietnamese na sumuko. Nagdulot ito ng mabigat na pinsala ngunit nabigo sa pangunahing layunin nito.

Napakasakit: Malaking operasyon na isinagawa ng North Vietnamese upang salakayin ang mga lungsod sa Timog sa pagdiriwang ng bagong taon (Tet) ng 1968. Sa huli ay nabigo ito ngunit ipinakita na ang North ay hindi sasamang pagsuko.

1968 Demokratikong Pangunahing: Sa 1968 na senador na si Eugene McCarthy ay hinamon ang pangulo na si Lyndon Johnson. Nagpatakbo si McCarthy bilang kandidato ng anti-digmaan. Nang ang McCarthy ay nakakagulat na rin sa unang pangunahing halalan na si Johnson ay umalis mula sa lahi. Sumali si Robert Kennedy habang isa pang kandidato ng anti-digma at bise presidente na si Hubert Humphry ay sumali bilang isang pro-war candidate. Humphry sa kalaunan ay nanalo sa nominasyon ngunit nawala ang pangkalahatang halalan kay Richard Nixon.

Ang My Lai Massacre: Pag-atake ng mga tropang Amerikano sa nayon ng My Lai noong 1968. Iniutos ng komandante ng Amerikano ang kanyang mga sundalo na patayin ang lahat sa nayon, kabilang ang mga kababaihan at mga bata. Ang masaker ay naging sanhi ng marami sa buong mundo upang pagdudahan ang mabuting intensyon ng Estados Unidos.

Pagsalakay sa Cambodia: Noong 1970 ipinasiya ni Pangulong Nixon na magpadala ng mga puwersang Amerikano sa Cambodia upang ihiwalay ang Ho Chi Minh Trail. Pinalakas niya ang kilusang anti-digmaan.

Columbia University Protest: Protesta kung saan sinakop ng mga estudyante ang campus ng Columbia University noong 1968. Lubos silang pinalayas ng NYC police.

Kent State Shooting: Pagsalanta sa pagitan ng mga estudyante at Ohio National Guard sa Kent State University noong 1970. Ang mga guardsmen ay nagbukas ng apoy sa mga walang armas na mag-aaral na nagreresulta sa siyam na pagkamatay. Ang pagmasaker ay nagulat sa bansa dahil tila ang digmaan ay darating sa bahay.

Jackson State Shooting: Ang isang hindi gaanong publisidad na pagbaril na katulad ng Kent State Massacre na naganap ilang linggo mamaya sa nakararami African American Jackson State College. Labindalawang estudyante ang nasugatan at dalawa ang pinatay ng pulisya.

Operation Frequent Wind: Ang isang airlift ng militar sa transportasyon ay sumasailalim sa mga tagasuporta ng Amerikano at Vietnamese mula sa Saigon bilang North Vietnam na sarado noong 1975.

Pagsuko ng South Vietnam: Abril 30, 1975. Ang mga hukbo ng North Vietnamese ay pumasok sa Saigon at ang pamahalaang South Vietnamese ay nahulog. Ang Vietnam ay nagkakaisa sa ilalim ng pamumuno ng komunista.

TECHNOLOGY

Agent Orange: Chemical sprayed from aircraft that caused the leaves to fall off of trees, thus making it easier to find enemy fighters. It is widely believed to have caused serious health problems for the soldiers who were exposed.

TECHNOLOGY

Agent Orange: Ang kemikal na sprayed mula sa sasakyang panghimpapawid na naging sanhi ng mga dahon na bumagsak ng mga puno, sa gayon ay ginagawang mas madaling makita ang mga mandirigma ng kaaway. Ito ay malawak na pinaniniwalaan na nagdulot ng malubhang problema sa kalusugan para sa mga sundalo na nalantad.

2

S E C O N D Q U E S T I O N S H O U L D W E T R U S T O U R N A T I O N ' S L E A D E R S ?

INTRODUCTION

It is a running joke that politicians lie. However, in general we expect those in positions of authority to inform the public truthfully about what is happening. In the case of the people we elect, we expect that they will be honest, and for most of the nation's history, Americans usually believed what their presidents told them. That is not the case today. Now, our first instinct is to question and we and the media are on the lookout for lies. Some newspapers even keep a running log of each time a president says something that is even partially untrue. The Washington Post's famous fact checkers award Pinocchios to politicians the way reviewers give stars to movies.

How did this change happen? How is it that we came to be so distrusting? Furthermore, does our mistrust extend to other leaders, such as CEOs, generals, superintendents, principals, or even teachers?

This shift happened during the 1970s. A simple chart showing the percentage of people who trust the president over time falls off dramatically during this decade, and an exploration of the events of those years can give us a good idea as to why this shift happened. In the 1970s, leakers revealed that a series of presidents had been lying about the Vietnam War, a president resigned in disgrace after participating in a criminal conspiracy, and all three presidents during the decade failed to turn around a struggling economy.

That brings us to our question. The 1970s certainly proved that sometimes our presidents are untrustworthy, or at least unable to achieve the goals we wish they could. But does that mean we can't trust our leaders in general, or just that we should expect them to earn our trust?

What do you think? Can we trust our nation's leaders?

PANIMULA

Ito ay isang pagpapatakbo ng joke na kasinungalingan ng mga pulitiko. Gayunpaman, sa pangkalahatan inaasahan namin ang mga nasa posisyon ng awtoridad upang ipagbigay-alam sa publiko ang tungkol sa kung ano ang nangyayari. Sa kaso ng mga taong pinili namin, inaasahan naming magiging matapat sila, at para sa karamihan ng kasaysayan ng bansa, karaniwang naniniwala ang mga Amerikano kung ano ang sinabi sa kanila ng kanilang mga pangulo. Hindi iyan ang kaso ngayon. Ngayon, ang aming unang likas na isip ay ang tanong at kami at ang media ay nasa pagbabantay para sa mga kasinungalingan. Ang ilang mga pahayagan kahit na panatilihin ang isang pagpapatakbo log ng bawat oras na ang isang presidente ay nagsabi ng isang bagay na kahit na bahagyang hindi totoo. Ang bantog na mga pamantayang katotohanan ng Washington Post ay nagbibigay ng award sa Pinocchios sa mga pulitiko ang paraan ng mga reviewer na nagbibigay ng mga bituin sa mga pelikula.

Paano nangyari ang pagbabago na ito? Paano tayo naparito na walang katiwasayan? Bukod dito, ang aming kawalan ng tiwala ay umaabot sa iba pang mga lider, tulad ng mga CEO, generals, superintendents, prinsipal, o kahit mga guro?

Nangyari ang shift na ito noong 1970s. Ang isang simpleng tsart na nagpapakita ng porsyento ng mga taong nagtiwala sa pangulo sa paglipas ng panahon ay bumagsak nang higit sa panahon ng dekada na ito, at ang pagsaliksik ng mga pangyayari sa mga taong iyon ay maaaring magbigay sa amin ng isang magandang ideya kung bakit nangyari ang shift na ito. Noong dekada 1970, ipinahayag ng leakers na ang isang serye ng mga pangulo ay namamalagi tungkol sa Digmaang Vietnam, isang presidente ang nagbitiw sa kahihyan pagkatapos sumali sa isang kriminal na pagsasabwatan, at ang lahat ng tatlong pangulo sa panahon ng dekada ay nabigo upang ibalik ang isang struggling ekonomiya.

Ito ang nagdadala sa amin sa aming katanungan. Ang mga 1970s ay tiyak na pinatunayan na kung minsan ang aming mga pangulo ay hindi karapat-dapat, o hindi man lamang makakamit ang mga hangarin na gusto nila. Ngunit nangangahulugan ba ito na hindi namin mapagkakatiwalaan ang aming mga lider sa pangkalahatan, o lamang na dapat naming asahan na sila ay kumita ng aming tiwala?

Ano sa tingin mo? Maaari ba tayong magtiwala sa mga pinuno ng ating bansa?

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

THE PENTAGON PAPERS

In 1967, Secretary of Defense Robert McNamara created a special study group charged with writing an “encyclopedic history of the Vietnam War.” McNamara claimed that he wanted to leave a written record for historians, to prevent policy errors in future administrations, but he neglected to inform either President Lyndon Johnson or Secretary of State Dean Rusk about the study.

Instead of using existing Defense Department historians, McNamara assigned close aides. Thirty-six analysts worked on the study. They largely used existing files in the Office of the Secretary of Defense in order to keep the study secret, and conducted no interviews or consultations with the armed forces, with the White House, or with other federal agencies.

McNamara left the Defense Department in February 1968, and his successor Clark Clifford received the finished study on January 15, 1969, five days before President Richard Nixon's inauguration, although Clifford claimed he never read it. The study comprised 3,000 pages of historical analysis and 4,000 pages of original government documents in 47 volumes, and was classified as “Top Secret – Sensitive.”

But the report did not remain secret. One of the analysts who had access to the report, **Daniel Ellsberg** opposed the war, and he and his friend **Anthony Russo** photocopied the study in October 1969 intending to disclose it. Ellsberg said the documents “demonstrated unconstitutional behavior by a succession of presidents, the violation of their oath and the violation of the oath of every one of their subordinates.”

In February 1971, Ellsberg discussed the study with New York Times reporter Neil Sheehan, and gave 43 of the volumes to him in March. Before publication, The New York Times sought legal advice. The paper's regular lawyers, Lord Day & Lord, advised against publication, but in-house counsel James Goodale prevailed with his argument that the press had a First Amendment right to publish information significant to the people's understanding of their government's policy.

The New York Times began publishing excerpts on June 13, 1971, in a series titled “Vietnam Archive: Pentagon Study Traces Three Decades of Growing US Involvement.” The study was dubbed **The Pentagon Papers** during the resulting media publicity.

The Pentagon Papers revealed that four presidents – Truman, Eisenhower, Kennedy, and Johnson – had misled the public regarding their intentions in Vietnam. For example, the Eisenhower Administration actively worked against the Geneva Accords. The Kennedy administration knew of plans to overthrow South Vietnamese

ANG PENTAGON PAPERS

Noong 1967, ang Kalihim ng Pagtatanggol na si Robert McNamara ay lumikha ng isang espesyal na grupo ng pag-aaral na may kasamang pagsulat ng isang “ensiklopediko kasaysayan ng Digmaang Vietnam.” Sinabi ni McNamara na nais niyang umalis ng isang nakasulat na rekord para sa mga istoryador, upang maiwasan ang mga error sa patakaran sa mga administrasyon sa hinaharap, ngunit napabayaang siya upang ipaalam ang alinman sa Pangulo Lyndon Johnson o Kalihim ng Estado Dean Rusk tungkol sa pag-aaral.

Sa halip na gamitin ang mga umiiral na historians ng Defense Department, itinakda ni McNamara ang malapit na mga katulong. Tatumpu't anim na analyst ang nagtrabaho sa pag-aaral. Sila ay higit na gumamit ng mga umiiral na file sa Opisina ng Kalihim ng Tanggulang upang mapanatili ang lihim ng pag-aaral, at hindi nagsasagawa ng mga panayam o konsultasyon sa mga armadong pwersa, sa White House, o sa iba pang mga ahensya ng pederal.

Umalis si McNamara sa Departamento ng Depensa noong Pebrero 1968, at natanggap ng kanyang kahalili na si Clark Clifford ang natapos na pag-aaral noong Enero 15, 1969, limang araw bago ang inaugurasyon ni Pangulong Richard Nixon, bagama't sinabi ni Clifford na hindi niya ito nabasa. Ang pag-aaral ay binubuo ng 3,000 mga pahina ng makasaysayang pag-aaral at 4,000 mga pahina ng orihinal na mga dokumento ng gobyerno sa 47 volume, at inuri bilang “Nangungunang Lihim - Sensitibo.”

Ngunit ang ulat ay hindi nananatiling lihim. Isa sa mga analista na may access sa ulat, si Daniel Ellsberg ay sumasalungat sa digmaan, at siya at ang kanyang kaibigan na si Anthony Russo ay kinopya ang pag-aaral noong Oktubre 1969 na nagbabatang ibunyag ito. Sinabi ni Ellsberg na ang mga dokumentong “nagpakita ng labag sa saligang-batas na pag-uugali sa pamamagitan ng pagkakasunod-sunod ng mga pangulo, ang paglabag sa kanilang panunumpa at ang paglabag sa panunumpa ng bawat isa sa kanilang mga subordinates.”

Noong Pebrero 1971, tinalakay ni Ellsberg ang pag-aaral sa reporter ni New York Times na si Neil Sheehan, at binigyan siya ng 43 na volume sa Marso. Bago lathalain, hinanap ng The New York Times ang legal na payo. Ang regular na mga abogado ng papel, Araw ng Panginoon at Panginoon, ay pinayuhan laban sa paglalathala, ngunit ang in-house na tagapayo na si James Goodale ay nagtagumpay sa kanyang argument na ang pindutin ay may karapatan na Unang Pag-amyenda upang mai-publish ang impormasyon na makabuluhan sa pag-unawa ng mga tao sa patakaran ng kanilang pamahalaan.

Ang New York Times ay nagsimulang mag-publish ng mga sipi noong Hunyo 13, 1971, sa isang serye na may pamagat na “Vietnam Archive: Pentagon Study Traces Tatlong Dekada ng Lumalagong Paglahok sa Estados Unidos.” Ang pag-aaral ay tinatawag na The Pentagon Papers sa panahon ng publisidad ng media.

Ang mga Pentagon Papers ay nagsiwalat na apat na mga pangulo - si Truman, Eisenhower, Kennedy, at Johnson - ay naglaho sa publiko tungkol sa kanilang mga intensyon sa Vietnam. Halimbawa, ang Eisenhower Administration aktibong nagtrabaho laban sa Geneva Accords. Alam ng Kennedy administration ang mga plano na ibagsak ang lider ng South Vietnamese na si Ngo Dinh Diem bago siya mamatay noong Nobyembre 1963. Ipinasiya ni Pangulong

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

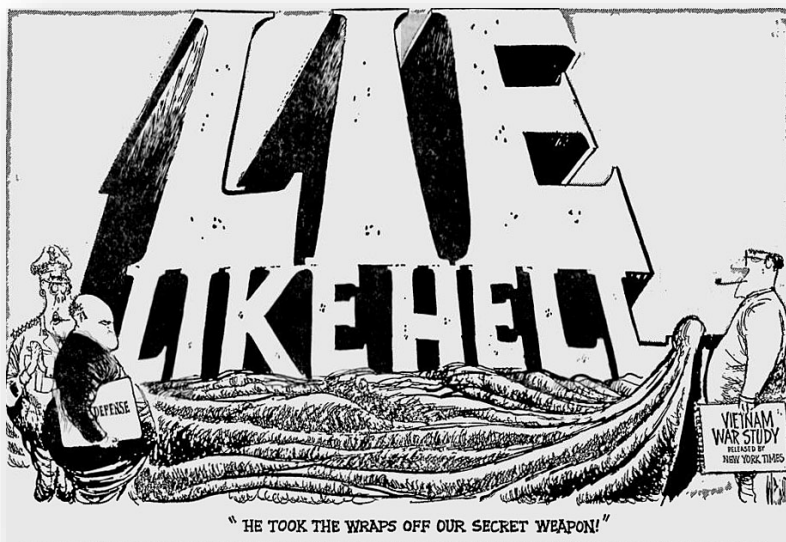

leader Ngo Dinh Diem before his death in the November 1963 coup. President Johnson had decided to expand the war while promising, “we seek no wider war” during his 1964 presidential campaign, including plans to bomb North Vietnam well before the 1964 Election. President Johnson had been outspoken against doing so during the election and claimed that his opponent Barry Goldwater was the one that wanted to bomb North Vietnam, but in the end, Johnson authorized the bombing of Cambodia and Laos, and coastal raids on North Vietnam, none of which had been reported by the American media.

President Nixon at first planned to do nothing about publication of the study since it embarrassed the Johnson and Kennedy administrations rather than his own, but Henry Kissinger convinced the president that not opposing the publication might encourage future leaks that would hurt Nixon. Government lawyers argued that Ellsberg and Russo were guilty of violating the Espionage Act of 1917 because they had no authority to publish classified documents. After failing to persuade the New York Times to voluntarily cease publication, Attorney General John Mitchell and Nixon obtained a federal court injunction forcing the Times to cease publication after three articles. The newspaper appealed the injunction, and the case **New York Times Co. v. United States** quickly rose through the legal system to the Supreme Court.

Johnson na palawakin ang digmaan habang umaasang, “wala kaming mas malawak na digmaan” sa kanyang kampanya noong 1964, kasama ang mga plano upang bombahin ang North Vietnam na rin bago ang 1964 Election. Si Pangulong Johnson ay walang pigil laban sa paggawa nito sa panahon ng halalan at inaangkin na ang kanyang kalaban na si Barry Goldwater ay ang nais na bomba ang North Vietnam, ngunit sa wakas, pinahintulutan ni Johnson ang pambobomba ng Cambodia at Laos, at mga pagsalakay sa baybayin sa North Vietnam, wala na kung saan ay iniulat ng American media.

Si Pangulong Nixon sa una ay binalak na walang gagawin tungkol sa paglalathala ng pag-aaral dahil pinahiya nito ang administrasyon ni Johnson at Kennedy sa halip na ang kanyang sarili, ngunit kumbinsido si Henry Kissinger sa pangulo na hindi tutol ang publikasyon ay maaaring hikayatin ang mga paglabas sa hinaharap na makapipinsala kay Nixon. Nagtalo ang mga abogado ng gobyerno na si Ellsberg at Russo ay nagkasala sa paglabag sa Espionage Act of 1917 dahil wala silang awtoridad na mag-publish ng mga naiuri na dokumento. Matapos mabigong hikayatin ang New York Times na boluntaryong itigil ang paglalathala, kinuha ni Attorney General John Mitchell at Nixon ang isang korte sa hukuman ng federal na nagpwersa sa Times upang ihinto ang paglalathala pagkatapos ng tatlong artikulo. Ang pahayagan ay nag-apela sa utos, at ang kaso New York Times Co. v. Estados Unidos ay mabilis na lumakas sa legal na sistema sa Korte Suprema.

Primary Source: Editorial Cartoon

A 1971 cartoon by Don Wright panning the military and government for their deception during the Vietnam War.

Pangunahing Pinagmulan: Editorial na Cartoon

Ang isang 1971 na kartun ni Don Wright na nagmula sa militar at gobyerno para sa kanilang panlilinlang noong Digmaang Vietnam.

On June 18, 1971, The Washington Post, which had also received portions of the documents from Ellsberg, began publishing its own series of articles based upon the Pentagon Papers. That same day, Assistant U.S. Attorney General William Rehnquist asked the Post to cease publication. After the newspaper’s owners refused, Rehnquist

Noong Hunyo 18, 1971, Ang Washington Post, na nakatanggap din ng mga bahagi ng mga dokumento mula sa Ellsberg, ay nagsimulang maglalathala ng sarili nitong serye ng mga artikulo batay sa mga Pentagon Papers. Nang araw ring iyon, tinanong ni Assistant Austrian General Attorney William Rehnquist ang Post na itigil ang paglalathala. Matapos tumanggi ang mga may-ari ng pahayagan, hiniling ni Rehnquist ang isang atas sa hukuman ng distrito. Ang hukom ni Murray Gurfein ay

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

sought an injunction in district court. Judge Murray Gurfein declined to issue such an injunction, writing that, “the security of the Nation is not at the ramparts alone. Security also lies in the value of our free institutions. A cantankerous press, an obstinate press, a ubiquitous press must be suffered by those in authority to preserve the even greater values of freedom of expression and the right of the people to know.” The government appealed that decision, and on June 26, the Supreme Court agreed to hear it jointly with the New York Times case. In the meantime, fifteen other newspapers received copies of the study and began publishing it.

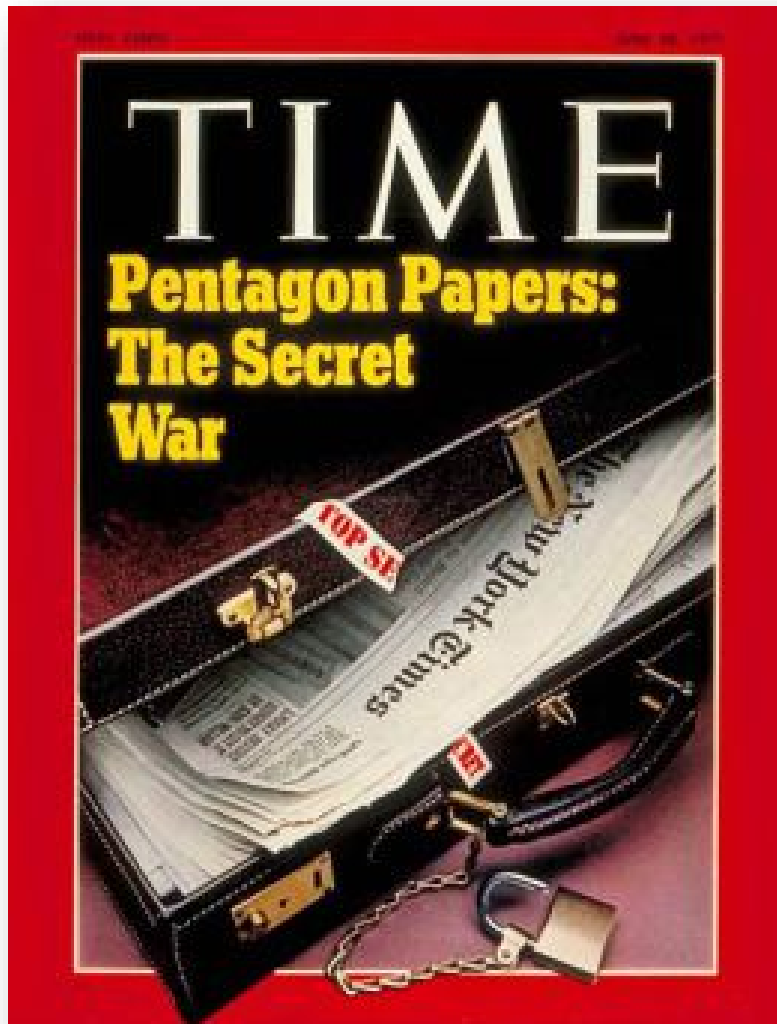
tumanggi na mag-isyu ng ganoong isang utos, na nagsulat na, "ang seguridad ng Nation ay hindi nasa ramparts lamang. Ang seguridad ay namamalagi sa halaga ng aming mga libreng institusyon. Ang isang hindi mapanghimagsik na pindutin, isang panggigipit na pindutin, ang isang nasa lahat ng pook na pindutin ay dapat na pinagdudusahan ng mga may awtoridad upang mapanatili ang mas malaking halaga ng kalayaan sa pagpapahayag at ang karapatan ng mga tao na malaman. "Ang gobyerno ay inapela ang desisyon na iyon, at noong Hunyo 26, ang Sumang-ayon ang Kataas-taasang Hukuman na marinig ito nang sama-sama sa kaso ng New York Times. Samantala, labinlimang iba pang mga pahayagan ang nakatanggap ng mga kopya ng pag-aaral at nagsimulang i-publish ito.

Primary Source: Magazine Cover

Many news sources published stories about the Pentagon Papers, including Time Magazine.

Pangunahing Pinagmulan: Cover ng Magazine

Maraming mga mapagkukunan ng balita ang nag-publish ng mga kuwento tungkol sa mga Pentagon Papers, kabilang ang Time Magazine.

On June 30, 1971, the Supreme Court decided, 6-3, that the government failed to meet the heavy burden of proof required to obtain a prior restraint injunction. The nine justices wrote nine opinions disagreeing

Noong Hunyo 30, 1971, nagpasya ang Korte Suprema, 6-3, na ang gobyerno ay nabigo upang matugunan ang mabigat na pasanin ng patunay na kinakailangan upang makakuha ng isang naunang utos ng pagpigil. Ang siyam na mga huwes

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

on significant, substantive matters, but the essential takeaways from the case were clear.

In the words of Justice Black, "Only a free and unrestrained press can effectively expose deception in government. And paramount among the responsibilities of a free press is the duty to prevent any part of the government from deceiving the people and sending them off to distant lands to die of foreign fevers and foreign shot and shell."

The outcome was a major victory for newspapers, and the media in general. Even today, the *New York Times Co. v. United States* case protects the right of the press to report what government officials are doing, even if those officials don't want the public to know.

Ellsberg himself surrendered to authorities and admitted that he had given the papers to the press stating, "I felt that as an American citizen, as a responsible citizen, I could no longer cooperate in concealing this information from the American public. I did this clearly at my own jeopardy and I am prepared to answer to all the consequences of this decision." He was indicted by a grand jury in Los Angeles on charges of stealing and holding secret documents. But the Nixon Administration botched the case. In their paranoia about preventing future leaks, Nixon's henchmen, called the **Plumbers**, had decided to humiliate Ellsberg and had illegally broken into the office of Ellsberg's psychiatrist in a failed attempt to steal embarrassing files.

Federal District Judge William Matthew Byrne, Jr. declared a mistrial and dismissed all charges against Ellsberg and his partner Russo on May 11, 1973, after it was revealed that agents acting on the orders of the Nixon administration had approached the trial judge and offered to make him director of the FBI. Judge Byrne ruled, "the totality of the circumstances of this case... offend a sense of justice." Ellsberg and Russo were freed and the public began to think that Nixon was no more honest than his predecessors.

On May 4, 2011, the National Archives and Records Administration announced that the complete Pentagon Papers would be declassified and released. Today, anyone can download and read the Papers from the Archive's website.

NIXON'S REELECTION

After the chaotic convention in Chicago in 1968, the Democratic Party redesigned its procedure for selecting its presidential candidate. The new rules, set by a commission led by George McGovern, a senator from South Dakota, awarded delegates based on a candidate's performance in state primaries. As a result, a candidate who won no primaries could

ay sumulat ng siyam na opinyon na hindi sumang-ayon sa mga makabuluhang, mahalagang bagay, ngunit ang mga mahahalagang takeaways mula sa kaso ay malinaw.

Sa mga salita ng Justice Black, "Tanging ang isang libre at walang pigil na pindutin ay maaaring epektibong ilantad ang panililintang sa pamahalaan. At ang higit sa lahat sa mga responsibilidad ng isang libreng pindutin ang tungkulin upang maiwasan ang anumang bahagi ng gobyerno sa pagdaya sa mga tao at pagpapadala sa kanila sa malayong lupain upang mamatay ng mga dayuhang lagnat at dayuhang shot at shell."

Ang kinalabasan ay isang pangunahing tagumpay para sa mga pahayagan, at ang media sa pangkalahatan. Kahit na ngayon, ang *New York Times Co. v. United States* ay pinoprotektahan ang karapatan ng pindutin upang iulat kung anong ginagawa ng mga opisyal ng pamahalaan, kahit na ayaw ng mga opisyal na malaman ng publiko.

Si Ellsberg mismo ay sumuko sa mga awtoridad at inamin na binigyan niya ang mga papeles sa pahayag na nagpapahayag, "Sa palagay ko bilang isang Amerikanong mamamayan, bilang responsableng mamamayan, hindi na ako makikipagtulungan sa pagtatago ng impormasyong ito mula sa publikong Amerikano. Ginawa ko ito nang malinaw sa aking sariling panganib at handa akong sumagot sa lahat ng mga kahihinatnan ng desisyon na ito. "Siya ay hinuhugahan ng isang grand jury sa Los Angeles sa mga akusasyon ng pagnanakaw at paghawak ng mga lihim na dokumento. Ngunit ang Nixon Administration ay nabigo sa kaso. Sa kanilang paranoia tungkol sa pag-iwas sa mga hinaharap na paglabas, ang mga henchmen ni Nixon, na tinatawag na mga Plumber, ay nagpasiya na mapahiya ang Ellsberg at iligal na nasira ng opisina ng psychiatrist ng Ellsberg sa isang nabigong pagtatangka na magnakaw ng mga nakakahiya na mga file.

Ipinahayag ng Hukong ng Distrito ng Federal na si William Matthew Byrne, Jr. isang mistrial at pinawalang-saysay ang lahat ng mga singil laban kay Ellsberg at sa kanyang kasosyo na si Russo noong Mayo 11, 1973, pagkatapos na ipahayag na ang mga ahente na kumikilos sa mga utos ng administrasyon ng Nixon ay lumapit sa trial judge gawin siyang direktor ng FBI. Nagpasya si Judge Byrne, "ang kabuuan ng mga kalagayan ng kasong ito ... nakakasakit ng katarungan." Si Ellsberg at Russo ay napalaya at ang publiko ay nagsimulang mag-isip na si Nixon ay hindi tapat kaysa sa kanyang mga predecessors.

Noong Mayo 4, 2011, inihayag ng National Archives and Records Administration na ang kumpletong Pentagon Papers ay ipahayag at palayain. Ngayon, maaaring mag-download at magbasa ang sinuman mula sa website ng Archive.

REIXE NG NIXON

Matapos ang magulong kombensyon sa Chicago noong 1968, muling idinisenyo ng Demokratikong Partido ang pamamaraan nito sa pagpili ng kandidato sa pagkapangulo nito. Ang mga bagong alituntunin, na itinakda ng isang komisyon na pinangunahan ni George McGovern, isang senador mula sa South Dakota, ay nagbigay ng mga delegado batay sa pagganap ng isang kandidato sa mga primarya ng estado. Bilang isang resulta, ang isang kandidato na hindi nanalo ng mga primarya ay hindi

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

not receive the party's nomination as Hubert Humphrey had controversially done in Chicago.

The new system gave a greater voice to people who voted in the primaries and reduced the influence of party leaders and power brokers who might manipulate the nominating process at the convention itself. It also led to a more inclusive political environment. In 1972, Shirley Chisholm, a member of the House of Representatives from New York became the first African-American and first woman to win official support for a major party nomination when she garnered 156 votes on the first ballot.

Eventually, the nomination went to **George McGovern**, a strong opponent of the Vietnam War. However, many Democrats refused to support his campaign. Working and middle class voters turned against him after allegations that he supported abortion and the decriminalization of drug use. McGovern's initial support of vice presidential candidate Thomas Eagleton in the face of revelations that Eagleton had undergone electroshock treatment for depression, followed by his withdrawal of that support and acceptance of Eagleton's resignation, also made McGovern look indecisive and disorganized.

Nixon and the Republicans held a strong lead in public opinion from the start. Nixon's foreign policy successes, including his visit to China and a healthy economy bolstered his reputation. To increase their advantage, Republicans attempted to paint McGovern as a radical leftist who favored amnesty for draft dodgers. In the Electoral College, McGovern carried only liberal Massachusetts and Washington, DC. Nixon won a decisive victory of 520 electoral votes to McGovern's 17. One Democrat described his role in McGovern's campaign as "recreation director on the Titanic." It was one of the most lopsided victories in American presidential history. Unfortunately for Nixon, the seeds of his downfall were already sown.

THE WATERGATE BREAK-IN

During the presidential campaign, the **Committee to Re-Elect the President (CREEP)**, the fundraising arm of the Nixon Campaign, decided to play "dirty tricks" on Nixon's opponents. Before the New Hampshire democratic primary, they released a forged letter supposedly written by democratic-hopeful Edmund Muskie in which he insulted French Canadians, one of the state's largest ethnic groups. Men were assigned to spy on both McGovern and democratic hopeful Senator Edward Kennedy. Men pretending to work for the campaigns of Nixon's Democratic opponents contacted vendors in various states to rent or purchase materials for rallies. The rallies were never held, of course, and democratic politicians were accused of failing to pay their bills. CREEP's most notorious operation, however, was its break-in at the offices of the

makatatanggap ng nominasyon ng partido habang si Hubert Humphrey ay kontrobersyal na ginawa sa Chicago.

Ang bagong sistema ay nagbigay ng mas malawak na tinig sa mga taong bumoto sa mga primarya at binawasan ang impluwensya ng mga lider ng partido at mga brokers ng kapangyarihan na maaaring manipulahin ang proseso ng pag-nominasyon sa kombensyon mismo. Ito rin ay humantong sa isang mas malawak na pampulitikang kapaligiran. Noong 1972, si Shirley Chisholm, isang miyembro ng Kapulungan ng mga Kinatawan mula sa New York ang naging unang African-American at unang babae na manalo ng opisyal na suporta para sa isang pangunahing nominasyon ng partido nang kumuha siya ng 156 na boto sa unang balota.

Sa kalaunan, ang nominasyon ay napunta sa George McGovern, isang malakas na kalaban ng Digmaang Vietnam. Gayunman, maraming mga Demokratiko ang tumanggap sumuporta sa kanyang kampanya. Ang mga botante na nagtatrabaho at nasa gitna ng klase ay bumaling laban sa kanya pagkatapos ng mga paratang na sinusupportahan niya ang pagpapalaglag at ang decriminalization ng paggamit ng droga. Ang unang suporta ni McGovern ng kandidato ng bise presidente na si Thomas Eagleton sa harap ng mga paghahayag na si Eagleton ay nagkaroon ng paggamot sa electroshock para sa depresyon, kasunod ng kanyang pag-withdraw ng suporta at pagtanggap ng pagbitiw ni Eagleton, ginawa rin ni McGovern ang pag-aalinlangan at di-organisado.

Nixon at ang Republicans gaganapin isang malakas na lead sa pampublikong opinyon mula sa simula. Ang mga patakaran panlabas na patakaran ni Nixon, kabilang ang kanyang pagdalaw sa Tsina at isang malusog na ekonomiya ang nagpalakas ng kanyang reputasyon. Upang madagdagan ang kanilang kalamangan, tinangka ng mga Republicans na pintura si McGovern bilang radikal na leftist na pinapaboran ang amnestiya para sa draft dodgers. Sa Electoral College, si McGovern ay nagdala lamang ng liberal na Massachusetts at Washington, DC. Nixon ay nanalo ng isang mapagpasyang tagumpay ng 520 na elektoral na boto sa McGovern's 17. Isang Demokratiko ang inilarawan ang kanyang papel sa kampanya ni McGovern bilang "direktor ng paglilibang sa Titanic." Ito ay isa sa mga pinakamapulang tagumpay sa kasaysayan ng pampanguluhan ng Amerika. Sa kasamaang-palad para sa Nixon, ang mga binhi ng kanyang pagbagsak ay naihasik na.

ANG WATERGATE BREAK-IN

Sa panahon ng pampanguluhan na kampanya, ang Komite na Muling Hiniling ang Pangulo (CREEP), ang fundraising arm ng Nixon Campaign, ay nagpasya na maglaro ng "maruruming trick" sa mga kalaban ni Nixon. Bago ang demokratikong primaryong New Hampshire, inilabas nila ang isang palsipikadong sulat na isinulat ng demokratikong-may-asa na si Edmund Muskie kung saan ininsulto niya ang mga Pranses na Canadiano, isa sa pinakamalalaking grupong etniko ng estado. Ang mga kalalakihan ay itinalaga upang maniktik sa parehong McGovern at demokratikong umaasang Senador Edward Kennedy. Ang mga lalaking nagkukunwaring gumana para sa mga kampanya ng mga kalaban ng Demokratikong Nixon ay nakipag-ugnay sa mga nagbebenta sa iba't ibang mga estado upang magrenta o bumili ng mga materyales para sa mga rali. Ang mga rali ay hindi kailanman gaganapin, siyempre, at mga demokratikong pulitiko ay inakusahan ng hindi pagbabayad ng kanilang mga singil. Gayunpaman, ang pinaka-kilalang

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

Democratic National Committee (DNC) in the **Watergate** office complex in Washington, DC.

According to a plan originally proposed by CREEP's general counsel and White House aid **G. Gordon Liddy**, five men were to break in to the offices of the DNC, photograph documents, and wiretap telephones. The break-in went badly. The burglars were discovered by a security guard, arrested by the police, tried and either pled guilty or were convicted.

Criminal wrongdoing in an election is never good for a politician, but even from the beginning, James Neal, the prosecutor on the case, didn't believe Nixon had any knowledge of what the conspirators were planning. The problem for Nixon, was his paranoia. Nixon always believed that his political opponents were going to get the better of him, and that his supporters might turn against him. He had even ordered the creation of an "enemies list" of people who he hated and were not allowed to visit the White House or speak with him.

The Watergate break-in was exactly the sort of problem Nixon was terrified of, and although Nixon himself was innocent, his efforts to hide the entire operation brought down his presidency.

In the weeks following the Watergate break-in, **Bob Woodward** and **Carl Bernstein**, young reporters for The Washington Post, received

operasyon ng CREEP ay ang break-in nito sa mga tanggapan ng Democratic National Committee (DNC) sa watergate office complex sa Washington, DC.

Ayon sa isang plano na orihinal na iminungkahi ng pangkalahatang payo ng CREEP at tulong sa White House na si G. Gordon Liddy, limang lalaki ang dapat mag-break sa mga tanggapan ng DNC, mga dokumento ng litrato, at mga wiretap na telepono. Ang break-in ay napinsala. Ang mga burglars ay natuklasan ng isang security guard, naaresto ng pulisya, sinubukan at nakapagsanggalang na nagkasala o nahatulan.

Ang kriminal na paggawa ng mali sa isang halalan ay hindi mabuti para sa isang pulitiko, ngunit kahit na mula sa simula, si James Neal, ang tagausig sa kaso, ay hindi naniniwala na may kaalaman si Nixon kung ano ang pinaplano ng mga kumplikador. Ang problema para sa Nixon, ay ang kanyang paranoya. Nixon palaging naniniwala na ang kanyang mga kalaban pampulitika ay upang makakuha ng mas mahusay sa kanya, at na ang kanyang mga tagasuporta ay maaaring maging laban sa kanya. Inutusan pa niya ang paglikha ng isang "listahan ng mga kaaway" ng mga taong kinasusuklaman niya at hindi pinahintulutan na bisitahin ang White House o makipag-usap sa kanya.

Ang Watergate break-in ay eksaktong uri ng problema Nixon ay terrified ng, at bagaman Nixon ang kanyang sarili ay walang sala, ang kanyang mga pagsisikap upang itago ang buong operasyon nagdala down ang kanyang pagkapangulo.

Primary Source: Photograph

Reporters Carl Bernstein and Bob Woodward in the newsroom of the Washington Post.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang mga reporter na sina Carl Bernstein at Bob Woodward sa newsroom ng Washington Post.

Sa mga linggo kasunod ng break-in ng Watergate, si Bob Woodward at Carl Bernstein, kabataan na reporters para sa The Washington Post, ay tumanggap ng impormasyon mula

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

information from several anonymous sources, including one known to them only as “**Deep Throat**,” that led them to realize that people in the White House were trying to cover up the truth about the break-in. While most of the press focused on other events, Woodward and Bernstein continued to dig and publish their findings.

What Woodward and Bernstein found led the Senate to appoint a special committee to investigate the Watergate affair. Throughout the spring and the long, hot summer of 1973, Americans sat glued to their television screens, as the major networks took turns broadcasting the **Senate hearings**. One by one, disgraced former members of the administration confessed, or denied, their role in the Watergate scandal. The top lawyer at the White House, **John Dean** testified that Nixon was involved in the conspiracy, allegations the president denied. In March 1974, the President’s Chief of Staff, **H.R. Haldeman**, top aid **John Ehrlichman**, and **John Mitchell**, the head of Nixon’s reelection campaign were indicted and charged with conspiracy.

Nixon fired Haldeman, Ehrlichman and Dean. In an effort to show that he was innocent, he authorized the appointment of a special prosecutor, **Archibald Cox** to investigate the entire affair.

THE END OF NIXON’S PRESIDENCY

Without evidence clearly implicating the president, the investigation might have ended if not for the testimony of **Alexander Butterfield**, a low-ranking member of the administration. Butterfield was asked if there were any recordings of Nixon himself. In fact, Butterfield had helped Nixon install a recording system that would turn on whenever anyone in the Oval Office spoke, or any time the president was on the phone. Nixon wanted the recordings for his personal use and kept them a secret because he thought his aids would not be candid if they knew they were being taped.

Cox and the Senate subpoenaed the tapes. Nixon, however, refused to hand them over, citing executive privilege, the right of the president to refuse certain subpoenas. When he offered to supply summaries of the conversations, Cox refused. On October 20, 1973, in an event that became known as the **Saturday Night Massacre**, Nixon ordered Attorney General Richardson to fire Cox. Richardson refused and resigned, as did Deputy Attorney General William French Smith when confronted with the same order. Control of the Justice Department then fell to Solicitor General Robert Bork, who complied with Nixon’s order.

sa maraming hindi nakikilalang mga pinagkukunan, kabilang ang isa na kilala lamang sa kanila bilang “Deep Throat,” na humantong sa kanila upang mapagtanto na ang mga tao sa sinisikap ng White House na takpan ang katotohanan tungkol sa break-in. Habang ang karamihan sa mga pindutin na nakatutok sa iba pang mga kaganapan, Woodward at Bernstein patuloy na humukay at i-publish ang kanilang mga natuklasan.

Ano ang nakita ni Woodward at Bernstein na humantong sa Senado na humirang ng isang espesyal na komite upang siyasatin ang Watergate affair. Sa buong tagsibol at ang mahaba, mainit na tag-init noong 1973, ang mga Amerikano ay nakaupo na nakadikit sa kanilang mga screen ng telebisyon, habang pinalitan ng mga pangunahing network ang pagsasahimpapaw sa mga pagdingin sa Senado. Isa-isa, pinahiya ng dating mga miyembro ng administrasyon ang nag-confessed, o tinanggihan, ang kanilang papel sa iskandalo ng Watergate. Ang pinakamataas na abugado sa White House, si John Dean ay nagpatotoo na si Nixon ay nasangkot sa pagsasabwatan, ang mga paratang na tinanggihan ng presidente. Noong Marso 1974, ang Chief of Staff ng Pangulo, H.R. Haldeman, top aid na si John Ehrlichman, at John Mitchell, ang pinuno ng kampanya ng reelection ni Nixon ay pinagtaksil at sinakdal sa pagsasabwatan.

Nixon fired Haldeman, Ehrlichman at Dean. Sa isang pagsisikap na ipakita na siya ay walang-sala, pinahintulutan niya ang paghirang ng isang espesyal na tagausig, si Archibald Cox upang siyasatin ang buong kapakanan.

ANG KATAPUSAN NG PRESIDENCY NIXON

Kung walang katibayan na malinaw na implicating ang pangulo, ang pagsisiyasat ay maaaring natapos kung hindi para sa patotoo ni Alexander Butterfield, isang mababang-ranggo na miyembro ng administrasyon. Ang Butterfield ay tinanong kung mayroong anumang mga pag-record ng Nixon mismo. Sa katunayan, ang Butterfield ay nakatulong sa Nixon na mag-install ng isang sistema ng pag-record na bubuksan kung kailan ang sinuman sa Oval Office ay nagsalita, o anumang oras ang presidente ay nasa telepono. Nais ni Nixon ang mga pag-record para sa kanyang personal na paggamit at pinananatiling isang lihim dahil iniisip niya na ang kanyang mga tulong ay hindi magiging tapat kung alam nila na sila ay na-tape.

Si Cox at ang Senado ay nagpadala ng mga teyp. Gayunpaman, tumanggi si Nixon na ibigay sa kanila, na binibigkas ang executive privilege, ang karapatan ng presidente na tanggihan ang ilang mga subpoena. Nang nag-alok siya upang matustusan ang mga buod ng mga pag-uusap, tumanggi si Cox. Noong Oktubre 20, 1973, sa isang pangyayari na naging kilala bilang Sabado sa Panggabing Bato, ipinag-utos ni Nixon si Attorney General Richardson na sunugin si Cox. Tumanggi si Richardson at sumasang-ayon, gaya rin ni Deputy General Attorney General William French Smith nang harapin ang parehong pagkakasunodsunod. Pagkontrol ng Kagawaran ng Hustisiya pagkatapos ay nahulog sa abogado Heneral Robert Bork, na sumusunod sa utos ni Nixon.

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

Primary Source: Newspaper

The front page of the New York Times the day after the Saturday Night Massacre.

Pangunahing Pinagmulan: Pahayagan

Ang front page ng New York Times sa araw pagkatapos ng Massacre ng Sabado sa Buwan.

The public was enraged by Nixon's actions. It seemed as though the president had placed himself above the law. Telegrams flooded the White House. Nixon went on the defensive. At a press conference in November, he argued that he was innocent and that he wanted a full investigation, stating, "...in all of my years of public life, I have never obstructed justice. And I think, too, that I can say, that in my years of public life, that I welcome this kind of examination because people have got to know whether or not their president is a crook. Well, I'm not a crook." It was a claim that would tarnish his legacy forever.

When Nixon finally agreed to release transcripts of the tapes in April of 1974, he released only edited versions. In July, The Supreme Court ruled in **United States v. Nixon** that the president could not claim executive privilege and ordered him to hand over the unedited versions.

The tapes revealed several crucial conversations that took place between the President and his counsel, John Dean, and focused on the cover-up, in which Dean described it as a "cancer on the presidency." The burglary team was being paid hush money for their silence and Dean noted that Nixon's top aids were involved. In the end, Nixon himself gave orders on tape to pay off witnesses.

It was now clear that Nixon was personally involved in the cover-up. Perhaps worst of all, he had tried to **obstruct justice** by firing the special

Ang publiko ay napinsala sa mga aksyon ni Nixon. Mukhang tila ang pangulo ay naglagay sa kanyang sarili sa itaas ng batas. Ang mga telegrama ay nagbaha sa White House. Nixon nagpunta sa nagtatanggol. Sa isang press conference noong Nobyembre, pinagtatalunan niya na siya ay inosente at nais niya ang isang buong pagsisiyasat, na nagsasabi, "... sa lahat ng aking mga taon ng pampublikong buhay, hindi ko kailanman nakaharang ang katarungan. At sa palagay ko, maari kong sabihin, na sa aking mga taon ng pampublikong buhay, na tinatanggap ko ang ganitong uri ng pagsusuri dahil alam ng mga tao kung ang kanilang presidente ay isang manloloko. Well, hindi ako isang manloloko. "Ito ay isang pag-aangkin na magpapawalang-bisa sa kanyang pamana magpakailanman.

Nang sumang-ayon si Nixon sa paglabas ng mga transcript ng mga teyp noong Abril ng 1974, inilabas niya ang mga edisyong nabago lamang. Noong Hulyo, ang Korte Suprema ay nagpasiya sa *Estados Unidos v. Nixon* na ang presidente ay hindi makapag-claim ng executive privilege at nag-utos sa kanya na ibigay ang mga di-edisyong bersyon.

Ang mga teyp ay nagpahayag ng ilang mahahalagang pag-uusap na naganap sa pagitan ng Pangulo at ng kanyang payo, si John Dean, at nakatuon sa cover-up, kung saan inilarawan ito ni Dean bilang isang "kanser sa pagkapangulo." Ang koponan ng pagnanakaw ay binabayaran ng pera para sa Ang kanilang katahimikan at sinabi ni Dean na ang mga pangunahing tulong ni Nixon ay kasangkot. Sa wakas, si Nixon mismo ay nagbigay ng mga order sa tape upang bayaran ang mga testigo.

Malinaw na ngayon na si Nixon ay personal na kasangkot sa cover-up. Marahil ang pinakamasama sa lahat, sinubukan niyang baligtarin ang katarungan sa pamamagitan ng pagpapaputok ng espesyal na tagausig at pag-utos ng

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

prosecutor and ordering his aids to pay hush money to people who knew what had happened.

kanyang mga tulong upang bayaran ang pera sa mga taong nakakaalam kung ano ang nangyari.

Primary Source: Photograph

Nixon declares that his is "not a crook."

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ipinahayag ni Nixon na ang kanyang "hindi isang bastos."

The release of the tapes destroyed Nixon politically. The House of Representatives was ready to vote to **impeach** the president. On the night of August 7, 1974, the republican leaders of the House and Senate met with Nixon in the Oval Office to warn him that his support in Congress had all but disappeared. They told him that he would face certain impeachment when the House voted and that there were enough votes in the Senate to convict him.

Ang pagpapalabas ng mga teyp ay nawasak ang pamilyang Nixon. Ang Kapulungan ng mga Kinatawan ay handa na bumoto upang ipagtapat ang pangulo. Sa gabi ng Agosto 7, 1974, ang mga lider ng republika ng House at Senado ay nakipagkita kay Nixon sa Oval Office upang bigyang babala sa kanya na ang kanyang suporta sa Kongreso ay nawala. Sinabi nila sa kanya na harapin niya ang ilang impeachment nang bumoto ang House at mayroong sapat na boto sa Senado upang mahatulan siya.

Realizing that he had no chance of staying in office and that public opinion was not in his favor, **Nixon decided to resign**. On August 9, he left the White House in disgrace.

Napagtatanto na wala siyang pagkakataon na manatili sa opisina at ang opinyon ng publiko ay hindi sa kanyang pabor, nagpasya si Nixon na magbitiw. Noong Agosto 9, iniwan niya ang White House sa kahihyan.

Primary Source: Photograph

Richard Nixon flashes his trademark V for victory one last time before boarding Marine One and leaving the White House after his resignation.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Kinikilala ni Richard Nixon ang kanyang trademark V para sa pagtatagumpay sa isang huling pagkakataon bago sumakay sa Marine One at iniwan ang White House pagkatapos ng kanyang pagbitiw.

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

THE EFFECTS OF THE WATERGATE SCANDAL

It was indeed an unprecedented time. The new president, **Gerald Ford** was the first vice president chosen under the terms of the new **25th Amendment**, which provides for the appointment of a vice president in the event the incumbent dies or resigns. Nixon had appointed Ford, a longtime representative from Michigan known for his honesty following the resignation of embattled vice president Spiro T. Agnew over a charge of failing to report income, a lenient charge since this income stemmed from bribes he had received as the governor of Maryland. Ford was also the first vice president to take office after a sitting president's resignation, and the only chief executive never elected either president or vice president.

Ford understood that his most pressing task was to help the country move beyond the Watergate scandal. His declaration that "Our long national nightmare is over... our great Republic is a government of laws and not of men" was met with almost universal applause. But the nation's goodwill evaporated when **he granted Richard Nixon a full pardon**. Ford thus prevented Nixon's indictment for any crimes he may have committed in office and ended criminal investigations into his actions. The public reacted with suspicion and outrage. Many were convinced that the extent of Nixon's wrongdoings would never be known and he would never be called to account. When Ford chose to run for the presidency in 1976, the pardon returned to haunt him.

Nixon's resignation and Ford's pardon did not make the **Watergate scandal** vanish. Instead, it fed a growing suspicion of government felt by many. The events of Vietnam and the release of the Pentagon Papers had already showed that the government could not be trusted to protect the interests of the people or tell them the truth. For many, Watergate confirmed these beliefs. Since Nixon's resignation, Americans have shown a much greater reluctance to trust their presidents.

Today, the suffix gate attached to a word has come to mean a scandal, in politics or otherwise. News sources have reported on Apple's Bendgate and Antennagate, the NFL's Deflategate and Seatgate, and myriad wrongdoings of politicians dubbed Bridgegate, Travelgate, Emailgate, Nannygate and Strippergate, to name just a few.

THE IRAN HOSTAGE CRISIS

One of the most tragic events of the late 1970s was a result of American Cold War activities in the Middle East, and set the stage for a conflict that is ongoing. It also revealed the limitations of American military power. The military's reputation had already been tarnished by the debacle in

ANG MGA EPEKTO NG PARAAN NG WATERGATE

Ito ay talagang isang walang uliran oras. Ang bagong pangulo, si Gerald Ford ay ang unang vice president na pinili sa ilalim ng mga tuntunin ng bagong 25th Amendment, na naglalaan ng appointment ng isang vice president sa kaganapan na ang kasalukuyang naninirahan o nagbitiw. Nixon ay hinirang Ford, isang matagal na kinatawan mula sa Michigan na kilala para sa kanyang katapatan sa pagsunod sa pagbitiw ng mga embattled vice president Spiro T. Agnew sa isang singil ng hindi pagtupad sa ulat ng kita, isang maingay na singil mula sa kita na ito stemmed mula sa mga suhol natanggap niya bilang gobernador ng Maryland. Si Ford ay ang unang vice president na tumanggap ng katungkulan matapos ang pagbitiw sa isang opisyal na pangulo, at ang tanging punong tagapagpaganap ay hindi kailanman inihalal ang alinman sa pangulo o bise presidente.

Naintindihan ni Ford na ang kanyang pinakamahirap na gawain ay upang tulungan ang bansa na lumipat sa kabila ng iskandalo ng Watergate. Ang kanyang deklarasyon na "Ang aming mahabang pambansang bangungot ay higit sa ... ang aming mahusay na Republika ay isang pamahalaan ng mga batas at hindi ng mga tao" ay natutugunan sa halos unibersal na palakpakan. Ngunit ang mithi ng bansa ay lumubog kapag binigyan niya ng ganap na kapatawaran si Richard Nixon. Kaya pinigilan ni Ford ang demanda ni Nixon para sa anumang mga krimen na maaaring ginawa niya sa opisina at nagtapos sa mga kriminal na pagsisiyasat sa kanyang mga aksyon. Ang reaksyon ng publiko ay may hinala at pang-aalipusta. Maraming mga kumbinsido na ang lawak ng mga pagkakasala ni Nixon ay hindi kailanman kilala at hindi siya kailanman matatawagan. Nang piliin ni Ford na tumakbo para sa pagkapangulo sa 1976, ang pagpapatawad ay bumalik upang mapangalagaan siya.

Ang pagbibitiw ni Nixon at ang pagpapatawad ni Ford ay hindi naglaho ang iskandalo ng Watergate. Sa halip, nagpapakain ito ng lumalaking hinala ng gobyerno na nadarama ng marami. Ang mga pangyayari sa Vietnam at ang release ng mga Pentagon Papers ay nagpakita na ang gobyerno ay hindi mapagkakatiwalaan upang protektahan ang mga interes ng mga tao o sabihin sa kanila ang katotohanan. Para sa marami, napatunayan ng Watergate ang mga paniniwala na ito. Dahil ang pagbitiw sa Nixon, ang mga Amerikano ay nagpakita ng mas malaking pag-aatubili na magtiwala sa kanilang mga pangulo.

Sa ngayon, ang isang suffix gate na naka-attach sa isang salita ay may ibig sabihin ng isang iskandalo, sa pulitika o kung hindi man. Ang mga pinagmumulan ng balita ay iniulat sa Bendgate at Antennagate ng Apple, ang Deflategate at Seatgate ng NFL, at ang napakaraming pagkakamali ng mga pulitiko na tinawag na Bridgegate, Travelgate, Emailgate, Nannygate at Strippergate, sa ilang pangalan lamang.

ANG IRAN HOSTAGE CRISIS

Ang isa sa mga pinaka-trahedyang kaganapan ng huling bahagi ng 1970s ay resulta ng mga aktibidad sa Cold War ng Amerika sa Gitnang Silangan, at itinakda ang yugto para sa isang salungatan na patuloy. Inihayag din nito ang mga limitasyon ng kapangyarihan ng militar ng Amerika. Ang reputasyon ng militar ay na-tarnished sa pamamagitan ng pagkagumon sa Vietnam, at ang mga

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

Vietnam, and Americans took out their frustration on their president. It all happened in Iran.

For years, the United States had supported the king, or shah or Iran as an anti-communist. The shah, Mohammad Reza Pahlavi had come to power during World War II and had worked hard in his thirty years in power to modernize his country. He promoted industrialization and rights for women. Unfortunately for the Shah and his supporters, a powerful conservative backlash was brewing among the Islamic clergy who believed the Shah's policies ran counter to the teachings of the Quran. In 1979, led by cleric **Ruhollah Khomeini**, mostly student revolutionaries **overthrew his government** and seized the American embassy in Tehran. They took 52 Americans at the embassy hostage.

At the time, terrorism was on the rise around the globe. The world had watched in horror as Arab gunmen cut down eleven Israeli weightlifters at the 1972 Olympics in Munich, Germany. The Irish Republican Army (IRA) was fighting an ongoing struggle to gain independence for Northern Ireland and had already killed thousands of English and Irish citizens in car bombings and similar acts of terror. Americans began to see the world slipping into anarchy and felt powerless to fix the problem. The Iranian Revolution and **hostage crisis** was just another example of the chaos they could not control.

The Shah had escaped the Revolution and was in the United States receiving treatment for cancer. The revolutionaries demanded that he

Amerikano ay kinuha ang kanilang pagkabigo sa kanilang pangulo. Ang lahat ng ito ay nangyari sa Iran.

Sa loob ng maraming taon, sinusupportahan ng Estados Unidos ang hari, o shah o Iran bilang isang anti-komunista. Ang shah, Mohammad Reza Pahlavi ay naging kapangyarihan noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig at nagtrabaho nang husto sa kanyang tatlung taon sa kapangyarihan upang gawing makabago ang kanyang bansa. Itinaguyod niya ang industriyalisasyon at mga karapatan para sa kababaihan. Sa kasamaang palad para sa Shah at sa kanyang mga tagasuporta, isang malakas na konserbatibo na pagsalungat ay ang paggawa ng serbesa sa mga pari ng Islam na naniniwala na ang mga patakaran ng Shah ay tumanggi sa mga turo ng Quran. Noong 1979, pinamunuan ng mga pari na si Ruhollah Khomeini, ang mga rebolusyonyong estudyante ay nagwawasak ng kanyang pamahalaan at kinuha ang embahada ng Amerika sa Tehran. Kinuha nila ang 52 Amerikano sa embahada ng embahada.

Nang panahong iyon, ang terorismo ay tumaas sa buong mundo. Ang mundo ay napanood na sa katakutan habang pinutol ng mga mamamayang Arabo ang labing-isang Israeli weightlifters noong 1972 Olympics sa Munich, Alemanya. Ang Irish Republican Army (IRA) ay nakikipaglaban sa patuloy na pakikibaka upang makakuha ng kalayaan para sa Northern Ireland at nakapatay na ng libu-libong mamamayan ng Ingles at Irish sa mga pambombang ng kotse at katulad na mga kilos ng terorismo. Nagsimulang makita ng mga Amerikano ang mundo na dumudulas sa anarkiya at nadama na walang kapangyarihan upang ayusin ang problema. Ang Iranian Revolution at ang hostage crisis ay isa lamang halimbawa ng kaguluhan na hindi nila makontrol.

Primary Source: Photograph

Iranian students carrying posters with a photograph of Khomeini climb the gate of the American embassy.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang mga estudyanteng Iranyang nagdadala ng mga poster na may isang litrato ni Khomeini ay umaakyat sa gate ng embahada ng Amerika.

Ang Shah ay nakatakas sa Rebolusyon at nasa Estados Unidos na tumatanggap ng paggamot para sa kanser. Hiniling ng mga rebolusyonyo na ibalik siya sa Iran bilang

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

be returned to Iran in exchange for the hostages. President Carter refused, stating that the United States would “not yield to blackmail.” For 444 days, Americans watched helplessly as their fellow citizens were held in confinement. A rescue effort, entitled **Operation Eagle Claw**, ordered by President Carter failed in April 1980 when a helicopter and support plane crashed in the Iranian desert. Eight American service members and one Iranian died. It was an embarrassment for the American Special Forces and the President, who took responsibility for the failure.

Because of the hostage crisis, the failure of the rescue mission, and the struggling economy, Carter lost his bid for reelection to Ronald Reagan. It was one of the most lopsided elections in American history. While usually viewed by historians as a failed president, Carter worked tirelessly in his long post-presidency to promote human rights around the world, and is considered a great humanitarian.

In a final insult to Carter, the new Iranian government, a **theocracy** led by the nation’s clerics, released the hostages minutes after Ronald Reagan was sworn into office.

kapalit ng mga bihag. Tinanggihan ni Pangulong Carter, na ipinapahayag na ang Estados Unidos ay “hindi magbibigay ng pangunguwalta.” Sa loob ng 444 na araw, ang mga Amerikano ay nanatiling walang magawa habang ang kanilang mga kapwa mamamayan ay ginanap sa pagkabilanggo. Ang isang pagsisikap sa pagsagip, na pinamagatang Operation Eagle Claw, na inayos ni Pangulong Carter ay nabigo noong Abril 1980 nang ang isang helikopter at suportang eroplanong nag-crash sa Iranian disyerto. Walong mga miyembro ng serbisyo sa Amerika at isang Iranian ang namatay. Ito ay isang kahihiyang para sa mga Amerikano Espesyal na Lakas at ang Pangulo, na kumuha ng responsibilidad para sa kabiguan.

Dahil sa krisis sa hostage, ang kabiguan ng misyon sa pagliligtas, at ang struggling economy, nawala si Carter sa kanyang bid para sa muling pag-apila kay Ronald Reagan. Ito ay isa sa mga pinaka-lopsided halalan sa kasaysayan ng Amerika. Bagaman karaniwang tiningnan ng mga historians bilang isang nabagong pangulo, si Carter ay tuluy-tuloy na nagtrabaho sa kanyang mahabang post-presidency upang itaguyod ang mga karapatang pantao sa buong mundo, at itinuturing na isang mahusay na makatao.

Sa isang pangwakas na pang-insulto kay Carter, ang bagong pamahalaang Iranian, isang teokratiya na pinamunuan ng mga clerics ng bansa, ay naglabas ng mga bihag sa loob ng ilang minuto pagkatapos sumumpa si Ronald Reagan.

Primary Source: Photograph

A photograph of American Barry Rosen released by the Iranians during the hostage crisis. Images such as these infuriated the American public who blamed President Carter for his inability to find a way to bring the hostages home.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Isang larawan ng Amerikanong Barry Rosen na inilabas ng Iranians sa panahon ng krisis sa hostage. Ang mga imahe tulad ng mga ito ay nagpapasuko sa publikong Amerikano na sinisisi si Pangulong Carter para sa kanyang kawalan ng kakayahan na makahanap ng isang paraan upang dalhin ang mga bihag sa bahay.

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

THREE MILE ISLAND

The nation's trust of its leaders and institutions took another hit in 1979 at the **Three Mile Island** nuclear power plant in Pennsylvania.

On March 28, a valve in the cooling system got stuck in the open position which allowed large amounts of nuclear reactor coolant to escape. In normal operation, the coolant would maintain safe temperatures inside the reactor. Without it, the reactor would overheat, melt, and spew out radioactive material. The mechanical failure was compounded by the failure of plant operators to recognize the situation due to inadequate training and design flaws that made control room indicators ambiguous. As a result, an operator mistakenly believed that there was too much coolant water present in the reactor and manually overrode the automatic emergency system.

By early the next morning it had become clear that things were going wrong. The temperatures inside the reactor were too high. The station manager announced a general emergency. The electric company that owned the plant, Metropolitan Edison (Met Ed) notified the Pennsylvania Emergency Management Agency, which in turn contacted state and local agencies, Governor Richard L. Thornburgh. The uncertainty of operators at the plant was reflected in fragmented, ambiguous, or contradictory statements made by Met Ed to government agencies and to the press, particularly about the possibility and severity of an off-site release of radiation.

Scranton held a press conference in which he was reassuring, yet confusing about this possibility, stating that though there had been a "small release of radiation...no increase in normal radiation levels" had been detected. These were contradicted by another official, and by statements from Met Ed, who both claimed that no radioactivity had been released. In fact, readings from instruments at the plant and off-site detectors had detected radioactivity releases, albeit at levels that were unlikely to threaten public health as long as they were temporary, and providing that containment of the then highly contaminated reactor was maintained.

Angry that Met Ed had not informed them before conducting a steam venting from the plant, and convinced that the company was downplaying the severity of the accident, state officials turned to the Nuclear Regulatory Agency (NRC), the federal agency charged with oversight of commercial nuclear power plants.

After receiving word of the accident from Met Ed, the NRC activated its emergency response headquarters in Bethesda, Maryland and sent staff members to Three Mile Island. NRC chairman Joseph Hendrie initially viewed the accident as a cause for concern but not alarm. However, the

TATLONG MILE ISLAND

Ang tiwala ng bansa sa mga lider at institusyon nito ay nagkaroon ng isa pang hit noong 1979 sa planta ng nuclear power sa Three Mile Island sa Pennsylvania.

Noong Marso 28, isang balbula sa sistema ng paglamig ang natigil sa bukas na posisyon na pinapayagan ang malalaking halaga ng nuclear coolant reaktor upang makatakas. Sa normal na operasyon, ang coolant ay mapanatili ang mga ligtas na temperatura sa loob ng reaktor. Kung wala ito, ang reaktor ay magpapainit, matunaw, at lulutuin ang radioactive na materyal. Ang mekanikal na kabiguan ay pinasama ng kabiguan ng mga operator ng halaman upang kilalanin ang situwasyon dahil sa hindi sapat na pagsasanay at mga kakulangan sa disenyo na gumawa ng mga indicator ng control room na hindi siguradong. Bilang isang resulta, ang isang operator ay nagkamali na naniniwala na mayroong masyadong maraming coolant na tubig sa reaktor at manu-mano sa paglabas ng awtomatikong sistema ng emerhensiya.

Sa maaga ng susunod na umaga ay naging malinaw na ang mga bagay ay nagkamali. Masyadong mataas ang temperatura sa loob ng reaktor. Ang tagapangasiwa ng istasyon ay nagbigay ng isang pangkalahatang emergency. Ang electric company na pagmamay-ari ng planta, Metropolitan Edison (Met Ed) ay nagpapaalam sa Pamamahala ng Emergency ng Pennsylvania, na nakipag-ugnayan sa mga ahensya ng estado at lokal, si Gobernador Richard L. Thornburgh. Ang kawalan ng katiyakan ng mga operator sa planta ay nakalarawan sa pira-pirasong, hindi maliwanag, o kontradiksyon na mga pahayag na ginawa ni Met Ed sa mga ahensya ng gobyerno at sa press, lalo na tungkol sa posibilidad at kalubhaan ng isang off-site release ng radiation.

Nagpatuloy ang Scranton ng isang press conference kung saan siya ay reassuring, pa nakakalito tungkol sa posibilidad na ito, na nagsasabi na kahit na nagkaroon ng isang "maliit na release ng radiation ... walang pagtaas sa normal na mga antas ng radiation" ay nakita. Ang mga ito ay kasalungat ng isa pang opisyal, at sa pamamagitan ng mga pahayag mula kay Met Ed, na parehong nag-claim na walang radyaktibidad ay inilabas. Sa katunayan, ang mga pagbabasa mula sa mga instrumento sa planta at mga detektor ng off-site ay nakakakita ng mga release ng radyoaktibo, kahit na sa mga antas na malamang na hindi nagbabanta sa pampublikong kalusugan hangga't sila ay pansamantalang, at ang pagbibigay ng pagkontrol sa pagkatapos ng mataas na kontaminadong reaktor ay pinananatili.

Ang galit na Met Ed ay hindi nagpapaalam sa kanila bago magsagawa ng steam venting mula sa planta, at kumbinsido na ang kumpanya ay downplaying ang kalubhaan ng aksidente, mga opisyal ng estado na pinatay sa Nuclear Regulatory Agency (NRC), ang pederal na ahensiya na sisingilin sa pangangasiwa ng komersyal nuclear power plants.

Matapos matanggap ang salitang aksidente mula kay Met Ed, sinimulan ng NRC ang tugon ng emergency response sa Bethesda, Maryland at nagpadala ng mga miyembro ng kawani sa Tatlong Mile Island. NRC chairman na si Joseph Hendrie sa una ay tiningnan ang aksidente bilang isang dahilan para sa pag-aalala ngunit hindi alarma. Gayunpaman, ang NRC ay nakaharap sa parehong mga

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

NRC faced the same problems in obtaining accurate information as the state, and was further hampered by being organizationally ill-prepared to deal with emergencies, as it lacked a clear command structure and the authority to tell the utility what to do, or to order an evacuation of the local area.

In the end, the United States was lucky. The reactor at Three Mile Island overheated and melted, but not so much that it breached the protective shell that surrounded it. However, the Three Mile Island accident showed once again that leaders, in business and technology, as well as in politics were not immune from mistakes and were not to be trusted to provide accurate, truthful information when the public's safety was on the line.

The Three Mile Island accident also marked a significant turning point in the global development of nuclear power. The accident did not initiate the demise of the nuclear power industry, but it did halt its historic growth. At the time of the incident, 129 nuclear power plants had been approved for construction, but of those, only 53 were built. Clearly, many **anti-nuclear activists** argued, scientists and business leaders were willing

problema sa pagkuha ng tumpak na impormasyon bilang estado, at higit pa ay nahadlangan sa pamamagitan ng pagiging organisado hindi handa sa pakikitungo sa mga emerhensiya, dahil kulang ito ng isang malinaw na istraktura ng utos at ang awtoridad upang sabihin sa utility kung ano ang gagawin, o upang mag-order ng isang paglisan ng lokal na lugar.

Sa wakas, ang Estados Unidos ay masuwerteng. Ang reaktor sa Three Mile Island ay nag-overheat at natunaw, ngunit hindi napakarami na nilabag nito ang proteksiyon na nakapalibot dito. Gayunpaman, ang aksidente ng Tatlong Mile Island ay nagpakita muli na ang mga lider, sa negosyo at teknolohiya, pati na rin sa pulitika ay hindi nakakaapekto sa mga pagkakamali at hindi dapat mapagkakatiwalaan upang magbigay ng tumpak, matapat na impormasyon kapag ang kaligtasan ng publiko ay nasa linya.

Primary Source: Photograph

Anti-nuclear activists demonstrate outside the Pennsylvania State Capitol building after the Three Mile Island incident.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Nagpapakita ang mga anti-nukleyar na aktibista sa labas ng gusali ng Estado ng Pennsylvania Capitol pagkatapos ng insidenteng Tatlong Mile Island.

Ang aksidente ng Tatlong Mile Island ay minarkahan din ng isang mahalagang punto sa pandaigdigang pag-unlad ng nuclear power. Hindi sinimulan ng aksidente ang pagkamatay ng industriya ng nuclear power, ngunit ito ay tumigil sa makasaysayang paglago nito. Sa panahon ng insidente, 129 na mga nuclear power plant ang naaprubahan para sa pagtatayo, ngunit sa mga ito, 53 lamang ang naitayo. Malinaw, maraming argumento ng mga anti-nukleyar ang nag-aral, ang mga siyentipiko at mga lider ng negosyo ay nais na kumuha ng mga shortcut

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

to take shortcuts and nuclear power was too dangerous to be used as a source of electricity. Globally, the end of the increase in nuclear power plant construction came with the more catastrophic **Chernobyl** disaster in the Soviet Union in 1986.

CONCLUSION

So, we learned from the 1970s that sometimes the people we elect to the most powerful positions of authority are imperfect. They make poor decisions. They try and to solve important problems and fail. Sometimes they lie and break the law to hide their lies. After the stringing disappointments of that decade, Americans have come to be much less trusting of our leaders.

What do you think? Should we trust our leaders?

at ang kapangyarihang nukleyar ay mapanganib na magamit bilang pinagkukunan ng kuryente. Sa buong mundo, ang pagtatapos ng pagtaas sa konstruksiyon ng nuclear power plant ay dumating sa mas malaking kalamidad na Chernobyl sa Unyong Sobyet noong 1986.

KUMPLETO

Kaya, natutunan namin mula sa 1970s na kung minsan ang mga taong pinili namin sa pinakamakapangyarihang mga posisyon ng awtoridad ay hindi perpekto. Gumagawa sila ng mahihirap na desisyon. Sinusubukan nila at lutasin ang mga mahahalagang problema at mabibigo. Minsan nagsisinungaling sila at nilabag ang batas upang itago ang kanilang mga kasinungalingan. Matapos ang pagkakasunodsunod ng mga kabiguan ng dekada na iyon, ang mga Amerikano ay hindi gaanong nagtiwala sa aming mga pinuno.

Ano sa tingin mo? Dapat ba tayong magtiwala sa ating mga pinuno?

Read the Pentagon Papers

Watch Nixon's Press Conference

Watch Nixon's Resignation Speech

Watch Ford Pardon Nixon

Watch Carter's speech after the failed Eagle Claw Operation

Watch a New York Times documentary about American attitudes toward nuclear power

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

PEOPLE AND GROUPS

Daniel Ellsberg and Anthony Russo: Analysts who helped write the Pentagon Papers report and released it to the press.

The Plumbers: A group of criminals that worked for the Nixon reelection team. They tried to prevent leaks of secret information that might hurt the president, but their ineptitude ultimately led to Nixon's resignation.

George McGovern: Democratic candidate for president in 1972. He was anti-war, but lost in one of the most lopsided elections in American history.

Committee to Re-Elect the President (CREEP): Group that worked to fundraise for Nixon's reelection campaign and used underhanded and illegal methods to hurt his opponents.

G. Gordon Liddy: Lawyer for CREEP and aid in the Nixon White House. He planned the Watergate break in.

Bob Woodward and Carl Bernstein: Young reporters working for the Washington Post who uncovered much of the Watergate cover-up.

Deep Throat: Pseudonym for Mark Felt, Associate FBI Director who met secretly with Woodward and Bernstein and gave them information about the Watergate cover-up.

John Dean, H.R. Halderman, John Ehrlichman and John Mitchell: Aids to Nixon who lost their jobs and went to jail because of their involvement in the Watergate cover-up.

Archibald Cox: Special prosecutor appointed by Nixon to investigate the Watergate affair.

Alexander Butterfield: Minor White House official who revealed that there were secret recordings of Nixon's conversations and telephone calls.

Gerald Ford: Vice President who became president after Nixon Resigned in 1974. He lost the 1976 presidential election to Jimmy Carter.

Ayatollah Ruholla Khomeini: Religious leader who led the Iranian Revolution and became the first leader of the theocracy.

MGA TAO AT MGA GRUPO

Daniel Ellsberg at Anthony Russo: Mga Analyst na tumulong na isulat ang ulat ng Pentagon Papers at inilabas ito sa press.

Ang Mga Plumber: Isang pangkat ng mga kriminal na nagtrabaho para sa koponan ng reinkeksiyon ng Nixon. Sinikap nilang pigilan ang mga lihim na impormasyon na maaaring makapinsala sa pangulo, ngunit ang kanilang kawalang-hiya ay humantong sa pagbitiw sa Nixon.

George McGovern: Demokratikong kandidato para sa presidente noong 1972. Siya ay anti-giyera, ngunit nawala sa isa sa mga pinaka-lopsided na halalan sa kasaysayan ng Amerika.

Komiteng Muling Hiniling ang Pangulo (CREEP): Grupo na nagtrabaho upang pondohan ang kampanya para sa reelection ni Nixon at gumamit ng mga underhanded at iligal na pamamaraan upang saktan ang kanyang mga kalaban.

G. Gordon Liddy: Abogado para sa CREEP at tumulong sa Nixon White House. Pinlano niya ang break na Watergate.

Bob Woodward at Carl Bernstein: Ang mga batang reporters ay nagtatrabaho para sa Washington Post na nakakalantad ng marami sa Watergate cover-up.

Deep Throat: Pseudonym for Mark Felt, Associate FBI Director na nakilala nang lihim kay Woodward at Bernstein at binigyan sila ng impormasyon tungkol sa Watergate cover-up.

John Dean, H.R. Halderman, John Ehrlichman at John Mitchell: Tulong sa Nixon na nawalan ng trabaho at napunta sa bilangguan dahil sa kanilang paglahok sa Watergate cover-up.

Archibald Cox: Espesyal na tagausig na hinirang ni Nixon upang siyasatin ang Watergate affair.

Alexander Butterfield: Minor White House opisyal na nagsiwalat na mayroong mga lihim na pag-record ng mga pag-uusap at tawag sa Nixon.

Gerald Ford: Bise Presidente na naging presidente pagkatapos Nixon Lumabas sa 1974. Nawala niya ang 1976 pampanguluhan halalan sa Jimmy Carter.

Ayatollah Ruholla Khomeini: Pinuno ng relihiyosong namumuno sa Rebolusyong Iranian at naging unang pinuno ng teokrasya.

SPEECHES

"I'm not a crook": Famous claim by Nixon to the press during the Watergate Scandal.

Mga pananalita

Hindi ako isang manloloako: Sikat na paghahabol ni Nixon sa press sa panahon ng Scandal ng Watergate.

KEY CONCEPTS

Impeachment: The Constitutional process of removing an elected official or judge. In the case of a president, the House of Representatives serves as the prosecutors and the Senate as the jury.

Obstruction of Justice: Charge that an official uses his or her authority to prevent investigation of a crime.

Theocracy: A system of government based on a particular religion in which religious leaders hold power in government.

Anti-Nuclear Movement: A movement to end the use of nuclear power for electricity production. Despite the fact that nuclear power produces almost no pollution, activists feared the potential for catastrophic accidents.

KEY CONCEPTS

Impeachment: Ang proseso ng Konstitusyon ng pag-alis ng isang inihalal na opisyal o hukom. Sa kaso ng isang pangulo, ang Kapulungan ng mga Kinatawan ay nagsisiilbi bilang mga tagausig at ang Senado bilang hurado.

Bara ng Hustisya: Ang singil na ang isang opisyal ay gumagamit ng kanyang awtoridad upang maiwasan ang pagsisiyasat ng isang krimen.

Teokrasya: Ang isang sistema ng pamahalaan batay sa isang partikular na relihiyon kung saan ang mga pinuno ng relihiyon ay may kapangyarihan sa pamahalaan.

Anti-Nuclear Movement: Isang kilusan upang wakasan ang paggamit ng nuclear power para sa produksyon ng kuryente. Sa kabila ng katotohanan na ang kapangyarihan ng nuclear ay halos walang polusyon, natatakot ng mga aktibista ang potensyal para sa mga aksidente na sakuna.

EVENTS

Watergate Scandal: The name for all of the crimes, investigations and ultimate resignation of President Nixon associated with the Watergate break-in and subsequent cover-up.

Watergate Hearings: Hearings in 1973 in which the Senate tried to uncover the extent of the Watergate cover-up.

Saturday Night Massacre: Nickname for the day Nixon forced the resignation of his Attorney General and the firing of Archibald Cox. The

MGA KAGANAPAN

Watergate Scandal: Ang pangalan para sa lahat ng krimen, pagsisiyasat at pangwakas na pagbibitiw ni Pangulong Nixon na nauugnay sa break-in at kasunod na cover-up ng Watergate.

Mga Pagdinig sa Watergate: Pagdinig noong 1973 kung saan sinubukan ng Senado na buksan ang lawak ng cover ng Watergate.

Sabado ng Pagkagising sa Sabado: Palayaw sa araw na pinilit ni Nixon ang pagbibitiw sa kanyang Attorney General at pagpapaputok ng Archibald Cox. Ang kaganapan ay

2 SHOULD WE TRUST OUR NATION'S LEADERS?

event led many Americans to believe that Nixon was trying to hide his own wrongdoing.

Nixon's Resignation: Nixon resigned the presidency on August 9, 1974. He was replaced by Vice President Gerald Ford.

Pardon of Nixon: President Gerald Ford pardoned Nixon for any and all crimes associated with the Watergate Scandal. This ended the possibility of an investigation and trial of the former president.

Iranian Revolution: Overthrow of the Shah of Iran in 1979 and establishment of the Islamic Republic.

Iranian Hostage Crisis: The 444-day holding of 52 Americans by the new revolutionary government of Iran.

Operation Eagle Claw: Failed attempt to rescue the American hostages from Iran. The mission embarrassed the military and President Carter.

humantong maraming mga Amerikano upang maniwala na Nixon ay sinusubukan upang itago ang kanyang sariling mga pagkakamali.

Pagbitiwag ni Nixon: Nixon ang resigned sa pagkapangulo noong Agosto 9, 1974. Pinalitan siya ni Vice President Gerald Ford.

Pardon of Nixon: Pinagkaloob ni Pangulong Gerald Ford si Nixon para sa anumang at lahat ng mga krimen na kaugnay sa Watergate Scandal. Natapos na ang posibilidad ng pagsisiyasat at pagsubok ng dating pangulo.

Iranian Revolution: Pagbagsak ng Shah ng Iran noong 1979 at pagtatatag ng Islamic Republic.

Iranian Hostage Crisis: Ang 444-araw na paghawak ng 52 Amerikano sa pamamagitan ng bagong rebolusyonaryong gubyerno ng Iran.

Operation Eagle Claw: Nabigong pagtatangka na iligtas ang mga Amerikanong bihag mula sa Iran. Napahiya ng misyon ang militar at Pangulong Carter.

LOCATIONS

Watergate Complex: Office complex and hotel in Washington, DC. It was the location of the Democratic National Committee's offices during the 1972 presidential election.

Three Mile Island: Nuclear power plant in Pennsylvania, and site of a nuclear meltdown in 1979.

Chernobyl: Nuclear power plant in the Soviet Union (Ukraine) that melted down in 1986, released large amounts of nuclear radiation.

LOCATIONS

Watergate Complex: Office complex at hotel sa Washington, DC. Ito ang lokasyon ng mga tanggapan ng Komite ng Demokratikong Pambansang sa panahon ng halalan sa pampangul noong 1972.

Tatlong Mile Island: Nuclear power plant sa Pennsylvania, at site ng isang nuclear meltdown noong 1979.

Chernobyl: Nuclear power plant sa Unyong Sobyet (Ukraine) na natunaw noong 1986, naglabas ng malalaking halaga ng nuclear radiation.

DOCUMENTS

The Pentagon Papers: Nickname for a secret report about the Vietnam War. It was released to the public and showed that the government and military had deceived the public about the progress of the war.

MGA DOKUMENTO

Ang Pentagon Papers: Palayaw sa lihim na ulat tungkol sa Digmaang Vietnam. Ito ay inilabas sa publiko at ipinakita na ang gobyerno at militar ay nilinlang sa publiko tungkol sa progreso ng digmaan.

COURT CASES AND LAWS

New York Times Co. v. United States: 1971 Supreme Court case that granted the press wide latitude in publishing classified documents with the purpose of informing the public about government activities.

United States v. Nixon: 1974 Supreme Court case in which the court decided that the president could not claim executive privilege to hide evidence such as the recordings of his conversations.

25th Amendment: Constitutional amendment providing a method for replacing the Vice President.

KASAYSAYAN AT MGA BATAS NG KORTE

New York Times Co. v. Estados Unidos: 1971 kaso ng Korte Suprema na nagbigay ng malawak na latitude sa pag-publish ng mga nakalistang dokumento sa layuning ipaalam ang publiko tungkol sa mga aktibidad ng pamahalaan.

Estados Unidos v. Nixon: 1974 Supreme Court na kaso kung saan ang korte ay nagpasya na ang presidente ay hindi makapag-claim ng executive privilege upang itago ang katibayan tulad ng mga pag-record ng kanyang mga pag-uusap.

Ika-25 Susog: Ang susog sa konstitusyon na nagbibigay ng paraan para palitan ang Bise Presidente.

3

T H I R D Q U E S T I O N IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

INTRODUCTION

A quick glance at the tags on your clothes or the labels on products at our favorite stores will reveal that very few of the things we buy are actually produced in the United States. Instead, countries such as China, Taiwan, Japan, Vietnam, India and Bangladesh appear frequently. Why is this? What happened to the gigantic factories of the Midwest and Northeast that fueled the industrial revolution of the late 1800s? What happened to the workers who made the United States the Arsenal of Democracy during World War II?

Some might say that this is good for our country. We have more options. We can compare American cars with Japanese, Korean, and European imports and buy the one that is best. But, when did these foreign automakers start selling their cars in the United States to begin with? And, why didn't the Detroit automakers do something to protect their market share? What about our presidents and congress? Why didn't they do something to protect American business and workers?

Then, there is the question of America's wealth. What's happening to the money we spend when we go to the store? Is it leaving the country to pay foreign workers?

What do you think? Is it bad for America that so few of the things we buy are made here?

PANIMULA

Ang isang mabilis na sulyap sa mga tag sa iyong mga damit o mga label sa mga produkto sa aming mga paboritong tindahan ay magbubunyag na napakakaunting ng mga bagay na aming binibili ay talagang ginawa sa Estados Unidos. Sa halip, madalas na lumilitaw ang mga bansa gaya ng China, Taiwan, Japan, Vietnam, India at Bangladesh. Bakit ito? Ano ang nangyari sa mga higante na pabrika ng Midwest at Hilagang Silangan na pinalakas ang rebolusyong industriyal ng huling mga 1800s? Ano ang nangyari sa mga manggagawa na gumawa ng Estados Unidos ng Arsenal ng Demokrasya noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig?

Ang ilan ay maaaring sabihin na ito ay mabuti para sa ating bansa. Mayroon kaming higit pang mga pagpipilian. Maaari naming ihambing ang mga Amerikanong kotse na may mga Japanese, Korean, at European import at bumili ng isa na pinakamahusay. Ngunit, kailan nagsimulang ibenta ng mga dayuhang automaker ang kanilang mga kotse sa Estados Unidos upang magsimula? At, bakit hindi ginawa ng Detroit automakers ang isang bagay upang protektahan ang kanilang bahagi sa merkado? Paano ang tungkol sa aming mga pangulo at kongreso? Bakit hindi sila gumawa ng isang bagay upang protektahan ang mga Amerikanong negosyo at manggagawa?

Pagkatapos, may tanong ang yaman ng Amerika. Ano ang nangyayari sa pera na gagastusin natin kapag pumunta tayo sa tindahan? Inalis ba nito ang bansa upang bayaran ang mga dayuhang manggagawa?

Ano sa tingin mo? Masama ba para sa Amerika na ang ilan sa mga bagay na binili namin ay ginagawa dito?

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

THE NIXON SHOCK

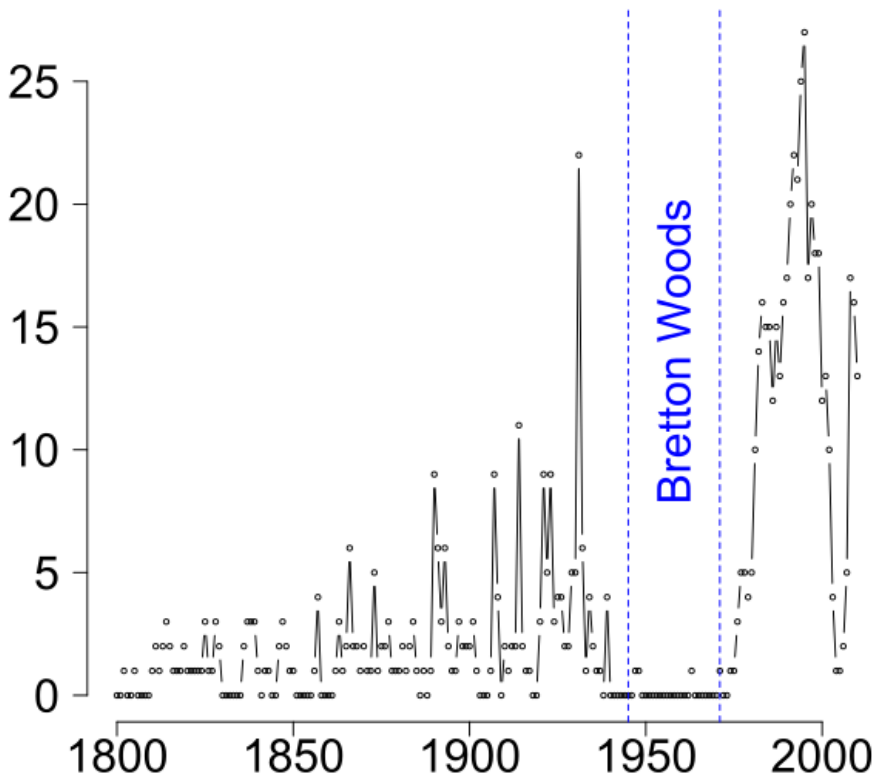
In 1944 in Bretton Woods, New Hampshire, representatives from 44 nations met to develop a new international monetary system that came to be known as the **Bretton Woods system**. Conference members hoped to find a way to ensure global financial stability and promote economic growth. In the Bretton Woods system, countries agreed to settle their international accounts in American dollars. For example, France used American dollars to pay its debts to West Germany rather than using French Francs or German Marks. The dollar was fixed at \$35 per ounce in gold, which was guaranteed by the United States Government. This system is called the **gold standard**. Thus, the United States was committed to backing every dollar with gold, and other currencies were pegged to the dollar.

For the first years after World War II, the Bretton Woods system worked well. Western capitalist systems thrived. With the Marshall Plan, Japan and Europe rebuilt from the war, and countries outside the United States wanted dollars to spend on American goods. Because the United States owned over half the world's official gold reserves, the system appeared secure.

ANG NIXON SHOCK

Noong 1944 sa Bretton Woods, New Hampshire, ang mga kinatawan mula sa 44 bansa ay nagkakilala upang bumuo ng isang bagong pandaigdigang sistema ng pera na kilala bilang sistema ng Bretton Woods. Ang mga miyembro ng conference ay umaasa na makahanap ng isang paraan upang matiyak ang katatagan ng pandaigdigang pananalapi at itaguyod ang paglago ng ekonomiya. Sa sistema ng Bretton Woods, ang mga bansa ay sumang-ayon na bayaran ang kanilang mga internasyonal na account sa mga dolyar ng Amerika. Halimbawa, ginamit ng France ang mga Amerikanong dolyar upang bayaran ang mga utang nito sa West Germany sa halip na gamitin ang French Francs o German Marks. Ang dolyar ay nakatakda sa \$ 35 bawat onsa sa ginto, na garantisado ng Gobyerno ng Estados Unidos. Ang sistemang ito ay tinatawag na pamantayan ng ginto. Kaya, ang Estados Unidos ay nakatuon sa pag-back sa bawat dolyar na may ginto, at iba pang mga pera ay naka-pegged sa dolyar.

Para sa mga unang taon pagkatapos ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ang sistema ng Bretton Woods ay nagtrabaho nang maayos. Ang mga sistemang kapitalistang Western ay lumakas. Sa Marshall Plan, Japan at Europe na itinayong muli mula sa digmaan, at ang mga bansa sa labas ng Estados Unidos ay nagnanais na gumastos ng dolyar sa mga kalakal ng Amerika. Dahil ang pag-aari ng Estados Unidos sa kalahati ng opisyal na reserbang ginto sa mundo, ang sistema ay lumilitaw na ligtas.

Secondary Source: Chart

This chart shows the number of banking crisis each year beginning in 1800. While the Bretton Woods System was in place, there were almost no incidents.

Pangalawang Pangalawang: Chart

Ipinapakita ng start na ito ang bilang ng krisis sa pagbabangko bawat taon simula noong 1800. Habang nasa Bretton Woods System ang lugar, halos walang mga insidente.

However, from 1950 to 1969, as Germany and Japan recovered and increased production, America's proportion of the world's economic output dropped significantly, from 35% to 27%. Furthermore, American

Gayunpaman, mula 1950 hanggang 1969, habang ang Alemanya at Japan ay nakuhanang muli at nadagdagan ang produksyon, ang proporsiyon ng pang-ekonomiyang output ng mundo ay bumaba nang malaki, mula 35%

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

began spending more on foreign goods than it sold. Money started flowing out of the United States. At the same time, public debt was growing as a result of spending on the Vietnam War, and monetary inflation by the Federal Reserve caused the dollar to become increasingly overvalued.

By the end of the 1960s, other nations were beginning to dislike the Bretton Woods system. As American economist Barry Eichengreen summarized, "It costs only a few cents for the Bureau of Engraving and Printing to produce a \$100 bill, but other countries had to pony up \$100 of actual goods in order to obtain one."

By 1966, the United States did not have enough gold on hand to back up all the dollars held by foreign governments. In May 1971, West Germany was fed up with the limitations of staying in the Bretton Woods system. Unwilling to revalue the Deutsche Mark, the West German government decided instead to abandon the system altogether. In the following three months, this move strengthened the West German economy. Simultaneously, the dollar dropped 7.5% against the Deutsche Mark. Other nations began to demand redemption of their dollars for gold. Switzerland redeemed \$50 million. France acquired \$191 million in gold. Under the Bretton Woods system, the American dollar was always valued at \$35 per ounce of gold. As the European nations abandoning the system, the dollar fell in value.

To combat these problems, President Nixon decided to break up Bretton Woods by suspending the convertibility of the dollar into gold. This prevented a run on the American gold by foreign governments. To prevent panic in the markets, he also instituted a 90-day freeze on wages and prices.

The **Nixon Shock**, as his decision is now known, has been widely considered a political success, but had mixed results for the global economy. The dollar plunged in value by a third during the 1970s. In 1996, Nobel Prize winning economist Paul Krugman summarized the post-Nixon Shock era as follows: "The current world monetary system assigns no special role to gold; indeed, the Federal Reserve is not obliged to tie the dollar to anything. It can print as much or as little money as it deems appropriate. There are powerful advantages to such an unconstrained system. Above all, the Fed is free to respond to actual or threatened recessions by pumping in money. To take only one example, that flexibility is the reason the stock market crash of 1987 – which started out every bit as frightening as that of 1929 – did not cause a slump in the real economy. While a freely floating national money has advantages, however, it also has risks. For one thing, it can create uncertainties for international traders and investors. Over the past five years, the dollar has been worth as much as 120 yen and as little as 80...

hanggang 27%. Higit pa rito, nagsimulang gumagasta ang Amerikano sa mga dayuhang kalakal kaysa sa ibinebenta nito. Nagsimula ang pera mula sa Estados Unidos. Kasabay nito, lumalaki ang utang ng publiko bilang resulta ng paggastos sa Digmaang Vietnam, at ang pagpintog ng pera ng Federal Reserve ay naging sanhi ng pagkalugi ng dolyar.

Sa pagtatapos ng 1960, ang ibang mga bansa ay nagsimulang hindi nagugustuhan ang sistema ng Bretton Woods. Bilang Amerikanong ekonomista na si Barry Eichengreen ay summarized, "Nagkakahalaga lamang ng ilang sentimo para sa Bureau of Engraving and Printing upang makabuo ng isang \$ 100 bill, ngunit ang iba pang mga bansa ay kailangang pony up \$ 100 ng aktwal na mga kalakal upang makuha ang isa."

Noong 1966, walang sapat na ginto ang Estados Unidos upang i-back up ang lahat ng dolyar na gaganapin ng mga banyagang pamahalaan. Noong Mayo 1971, ang West Germany ay napinsala sa mga limitasyon ng pananatili sa sistema ng Bretton Woods. Hindi nagawang baguhin ang Deutsche Mark, nagpasya ang West German na pamahalaan sa halip na abandunahin ang sistema nang buo. Sa mga sumusunod na tatlong buwan, ang paglipat na ito ay nagpalakas sa West Germany economy. Sa sabay-sabay, ang dolyar ay bumaba ng 7.5% laban sa Deutsche Mark. Ang iba pang mga bansa ay nagsimulang humingi ng pagtubos ng kanilang mga dolyar para sa ginto. Tinubos ng Switzerland ang \$ 50 milyon. Nakuha ng France ang \$ 191 milyon sa ginto. Sa ilalim ng Sistema ng Bretton Woods, ang dolyar ng Amerika ay palaging nagkakahalaga ng \$ 35 bawat onsa ng ginto. Habang ang mga bansang European ay sumang-ayon sa sistema, ang dolyar ay nahulog sa halaga.

Upang labanan ang mga problemang ito, nagpasya si Pangulong Nixon na buwagin si Bretton Woods sa pamamagitan ng pagsususpende sa pag-convert ng dolyar sa ginto. Pinigilan nito ang isang run sa gintong Amerikano ng mga dayuhang pamahalaan. Upang maiwasan ang sindak sa mga merkado, sinimulan din niya ang isang 90-araw na freeze sa sahod at presyo.

Ang Nixon Shock, tulad ng kanyang desisyon ay kilala na ngayon, ay malawak na itinuturing na isang tagumpay sa pulitika, ngunit may magkahalang resulta para sa pandaigdigang ekonomiya. Ang dolyar ay bumagsak sa halaga sa pamamagitan ng isang ikatlong panahon ng 1970s. Noong 1996, sumang-ayon ang Nobel Prize winning na ekonomista na si Paul Krugman sa panahon ng post-Nixon Shock gaya ng mga sumusunod: "Ang kasalukuyang sistemang monetary system ay hindi nagtatalaga ng walang espesyal na papel sa ginto; sa katunayan, ang Federal Reserve ay hindi obligado na itali ang dolyar sa anumang bagay. Maaari itong i-print ng mas maraming o maliit na pera ayon sa itinuturing na angkop. May mga makapangyarihang kalamangan sa gayong isang walang pigil na sistema. Higit sa lahat, ang Fed ay libre upang tumugon sa aktwal o nagbabantang mga recession sa pamamagitan ng pumping sa pera. Upang kumuha lamang ng isang halimbawa, ang kakayahang umangkop na ito ay ang dahilan ng pag-crash ng stock market ng 1987 - na nagsimula ng bawat bit bilang nakakatakot na bilang ng 1929 - ay hindi naging sanhi ng pag-crash sa totoong ekonomiya. Gayunpaman, may mga pakinabang ang malayang paglulutang pambansang pera, mayroon din itong mga panganib. Para sa isang bagay, maaari itong lumikha ng mga kawalang katiyakan para sa mga internasyonal na negosyante at mamumuhunan. Sa loob

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

Furthermore, a system that leaves monetary managers free to do good also leaves them free to be irresponsible...”

The most immediate result of the Nixon Shock, was economic stagflation.

STAGFLATION

Americans were accustomed to steady economic growth since the end of World War II. Recessions had been short and were followed by robust economic growth. But in the 1970s, for the first time since the Great Depression, Americans faced an economy that could result in a lower standard of living for their children. The problem was a dangerous combination of three factors.

Inflation is the slow increase of prices over time. Some inflation is usually good for an economy, but inflation, which had crept along at 1% to 3% for the previous two decades, exploded into double digits. At the same time, the unemployment rate was nearing the dangerous 10% line. Not since the Great Depression of the 1930s had so many Americans been looking for work. Economic output also stalled. Americans were simply not able to produce and sell as much as they were accustomed to. This situation is **stagflation**, a disastrous blend of high inflation, high unemployment, and low economic growth.

Americans’ confidence faltered. They began to ask themselves what had gone wrong.

Richard Nixon tried to fight inflation first by cutting government spending, but ultimately by imposing wage and price controls on the entire nation. President Ford watched the inflation rate soar above 11% in 1974. He enacted a huge propaganda campaign called **Whip Inflation Now (WIN)**, which asked Americans to voluntarily control spending, wage demands, and price increases. The struggling economy, along with his pardon of Nixon after the Watergate Scandal, led Americans to sour on President Ford and they handed the presidency to **Jimmy Carter** in the 1976 election.

Carter was viewed by many as a breath of fresh air. He was deeply religious, a peanut farmer, and the governor of Georgia. Unlike Nixon, Carter had the reputation of being an honest tell-it-like-it-is person. Carter tried tax and spending cuts, but the annual inflation rate topped 18% under his watch in the summer of 1980. At the same time, the unemployment rate fluctuated between 6% and 8%.

ng nakaraang limang taon, ang dolyar ay nagkakahalaga ng 120 yen at kasing 80 ... Higit pa rito, ang isang sistema na nag-iwan ng mga tagapamahala ng pera sa malayang paggawa ng mabuti ay nagbibigay din sa kanila ng libre upang maging irresponsible ... ”

Ang pinaka-agarang resulta ng Nixon Shock, ay pang-ekonomiyang stagflation.

STAGFLATION

Ang mga Amerikano ay bihisa sa matatag na paglago ng ekonomiya mula noong katapusan ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Ang mga resesyon ay maikli at sinusundan ng malakas na paglago ng ekonomiya. Ngunit noong dekada 1970, sa unang pagkakataon mula noong Great Depression, ang mga Amerikano ay nahaharap sa isang ekonomiya na maaaring magresulta sa mas mababang pamantayan ng pamumuhay para sa kanilang mga anak. Ang problema ay isang mapanganib na kombinasyon ng tatlong bagay.

Ang inflation ay ang mabagal na pagtaas ng mga presyo sa paglipas ng panahon. Ang ilang implasyon ay kadalasang mabuti para sa isang ekonomiya, ngunit ang inflation, na nakatago sa 1% hanggang 3% sa nakaraang dalawang dekada, ay sumabog sa double digit. Gayunpaman, ang rate ng kawalan ng trabaho ay malapit sa mapanganib na linya ng 10%. Hindi dahil sa ang Great Depression ng 1930s ay may maraming mga Amerikano ay naghahanap ng trabaho. Ang output ng ekonomiya ay tumigil din. Ang mga Amerikano ay hindi lamang nakapagpapalabas at nagbebenta ng mas maraming karaniwan sa mga ito. Ang sitwasyong ito ay stagflation, isang nakapipinsalang pagsasama ng mataas na implasyon, mataas na kawalan ng trabaho, at mababang paglago ng ekonomiya.

Ang pagtitiwala ng mga Amerikano. Sinimulan nilang tanungin ang kanilang sarili kung ano ang mali.

Sinubukan ni Richard Nixon na labanan ang implasyon sa pamamagitan ng pagputol sa paggastos ng gobyerno, ngunit sa huli ay sa pamamagitan ng pagpapataw ng mga sahod at kontrol sa presyo sa buong bansa. Pinagmasdan ni Pangulong Ford ang rate ng implasyon na higit sa 11% noong 1974. Nagpatupad siya ng isang malaking kampanya ng propaganda na tinatawag na Whip Inflation Now (WIN), na nagtanong sa mga Amerikano na boluntaryong kontrolin ang paggastos, mga pangangailangan sa sahod, at pagtaas ng presyo. Ang struggling economy, kasama ang kanyang pagpapatawad ng Nixon matapos ang Scandal ng Watergate, ay humantong sa mga Amerikano na masama sa Pangulong Ford at ipinasa nila ang pagkapangulo kay Jimmy Carter sa halalan noong 1976.

Si Carter ay tiningnan ng marami bilang isang hininga ng sariwang hangin. Lubos siyang relihiyoso, isang magsasakang peanut, at gobernador ng Georgia. Hindi tulad ng Nixon, si Carter ay may reputasyon ng pagiging tapat na sabihin-tulad nito-tao. Sinubukan ni Carter ang pagbawas sa buwis at paggastos, ngunit ang taunang rate ng inflation ay umabot sa 18% sa ilalim ng kanyang relo noong tag-init ng 1980. Kasabay nito, ang rate ng pagkawala ng trabaho ay nagbago sa pagitan ng 6% at 8%.

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

1970 Chevelle SS 396.

It's getting tougher and tougher to resist.

The standard V8 has been kicked up to 350 hp.

A new air-gulping Cowl Induction Hood awaits your order.

You can also order your choice of a floor-mounted 4-speed or the 3-range Turbo Hydra-matic.

Under that lean and hungry look is a lean

and agile suspension. F70 x 14 white-lettered wide oval treads. 7"-wide mag-type wheels. And power disc brakes.

Your mission is to infiltrate your Chevy dealer's and escape with this car.

It will go willingly.

Putting you first, keeps us first.

**In ten seconds,
your resistance will
self-destruct.**

Primary Source: Advertisement

The 1970s Chevelle SS 396, a classic example of the large, fuel-hungry, muscle cars popular in the late 1960s and early 1970s. They were fun to drive but terrible to own when gas prices soared.

Pangunahing Pinagmulan: Advertisement

Ang 1970s Chevelle SS 396, isang klasikong halimbawa ng malalaking, gasolina, mga kalamnan ng kotse na popular sa huling bahagi ng 1960s at unang bahagi ng 1970s. Masaya silang magmaneho ngunit kakilakilabot na pagmamay-ari kapag tumataas ang mga presyo ng gas.

OIL, CARS, AND CRISIS

Before the 1970s, the most popular cars in America were large, heavy, and powerful. In 1971, the standard motor for the popular Chevrolet Caprice was a 400-cubic inch (6.5 liter) V8, which achieved no more than 15 highway miles per gallon. Detroit's **Big Three** - General Motors, Chrysler and Ford – had dominated the automobile market for decades. Without completion, they had grown complacent, making ever larger, heavier and less efficient vehicles. To make matters worse, in the 1970s, Americans fell in love with big, powerful muscle cars that boasted the least fuel-efficient engines of all. They might have been fun to drive, but they were time bombs for America's economy.

Langis, CARS, AT CRISIS

Bago ang 1970s, ang pinakasikat na mga kotse sa Amerika ay malaki, mabigat, at makapangyarihan. Noong 1971, ang karaniwang motorsiklo para sa popular na Chevrolet Caprice ay isang 400-kubiko na pulgada (6.5 litro) V8, na nakakamit ng hindi hihigit sa 15 milyahe ng milya kada galon. Ang Big Three ng Detroit - General Motors, Chrysler at Ford - ay dominado ang merkado ng sasakyan nang mga dekada. Nang walang pagkumpleto, sila ay lumago kasiya-siya, paggawa ng mas malaki, mas mabigat at mas mabigat na mga sasakyan. Upang mas malala ang bagay, noong dekada 1970, ang mga Amerikano ay nahulog sa pag-ibig sa malaki, malakas na mga kalamnan ng kotse na ipinagmamalaki ang hindi bababa sa gasolina-mahusay na engine ng lahat. Maaaring sila ay masaya sa

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

When Israel defeated its Arab neighbors in the Yom Kippur War of 1973, Arab oil producers retaliated against Israel's allies by leading the **Organization of Petroleum Exporting Countries (OPEC)** to enact an **embargo**. They agreed to significantly limit the quantity of oil they exported to the United States. The prices of oil-based products skyrocketed in the United States as demand outstripped supply. Automobiles and drivers sat in long lines at service stations, and everyone felt the pain of paying more at the pump as the price of gasoline quadrupled.

With skyrocketing prices, the much smaller, far more efficient Japanese and European cars that utilized four-cylinder engines, unibody construction, and front-wheel drive dramatically increased in popularity. American automakers' attempts at compensating were relatively poorly received as the offered vehicles that were still less efficient and less well constructed than the imports. The Detroit automakers simply could not adapt fast enough. Some of the failed American cars of the 1970s such as the Chevrolet Nova and Ford Pinto are remembered as cautionary examples of hubris. It took General Motors, Chrysler and Ford a decade to recover. In the meantime, Japanese and European cars became common on American roads.

The government's response to the embargo was quick but had limited effectiveness. A national speed limit of 55 mph was imposed to help reduce consumption. President Nixon named William E. Simon as Energy Czar, and in 1977, a cabinet-level Department of Energy was created. The government established the **Strategic Petroleum Reserve**. Today the reserve holds roughly 700 million barrels of oil in

pagmamaneho, ngunit sila ay mga oras ng bomba para sa ekonomiya ng Amerika.

Nang ibagsak ng Israel ang kanyang mga kapitbahay sa Arabia sa Digmaang Yom Kippur ng 1973, ang mga producer ng langis ng Arabo ay gumanti laban sa mga kaalyado ng Israel sa pamamagitan ng pangunguna sa Organisasyon ng Mga Nagbebenta ng Petrolayo na Bansa (OPEC) upang magpatibay ng isang embargo. Sumang-ayon sila na limitahan ang dami ng langis na nailipat sa Estados Unidos. Ang mga presyo ng mga produkto na nakabatay sa langis ay nagtaas sa Estados Unidos dahil ang demand ay nakuha na suplay. Ang mga sasakyan at mga driver ay nakaupo sa mahabang linya sa mga istasyon ng serbisyo, at nadama ng lahat ang sakit ng pagbabayad nang higit pa sa bomba dahil ang presyo ng gasolina ay apat na beses.

Sa pamamagitan ng mabilis na presyo, ang mas maliit, malayo mas mahusay na Japanese at European cars na ginagamit apat na silindro engine, unibody konstruksiyon, at front-wheel drive dramatically nadagdagan sa katanyagan. Ang mga pagtatangka ng mga automakers ng Amerika sa pagkuwenta ay medyo hindi maganda ang natanggap dahil ang mga inaalok na mga sasakyan na hindi gaanong mabisa at mas mahusay na binuo kaysa sa mga angkat. Ang simpleng Detroit automakers ay hindi maaaring umangkop nang sapat na mabilis. Ang ilan sa mga nabigo sa mga Amerikanong kotse noong dekada ng 1970 tulad ng Chevrolet Nova at Ford Pinto ay naalala bilang mga cautionary na halimbawa ng hubris. Kinuha nito ang General Motors, Chrysler at Ford isang dekada upang mabawi. Sa ngayon, ang mga kotse ng Hapon at Europa ay naging karaniwan sa mga daan ng Amerika.

Primary Source: Advertisement

A magazine ad for a Toyota. These smaller, more fuel-efficient imports became popular during the fuel shortages of the 1970s and were a major blow to the Big Three American carmakers.

Pangunahing Pinagmulan: Advertisement

Isang magasin para sa isang Toyota. Ang mga mas maliit, mas maraming fuel-efficient na mga import ay naging popular sa panahon ng mga shortage ng gasolina ng 1970s at naging isang pangunahing suntok sa Big Three Amerikano carmakers.

Ang tugon ng pamahalaan sa embargo ay mabilis ngunit may limitadong bisa. Ang pambansang limitasyon ng bilis ng 55 mph ay ipinataw upang makatulong na mabawasan ang pagkonsumo. Si Pangulong Nixon na naggangalang William E. Simon bilang Energy Czar, at noong 1977, isang Kagawaran ng Enerhiya na nakabase sa gabinete ang nalikha. Itinatag ng pamahalaan ang Strategic Petroleum Reserve. Sa ngayon ang reserba ay mayroong humigit-kumulang 700 milyong barrels ng langis sa tangke sa Louisiana at Texas, sapat upang ibigay ang Estados Unidos

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

tanks in Louisiana and Texas, enough to provide the United States with all the oil it needs for about a month.

But with demand high and supply low, gas stations were hurting. The American Automobile Association reported that in the last week of February 1974, 20% of American gasoline stations had no fuel to sell. Tens of thousands of local gasoline stations closed during the fuel crisis.

In an effort to reduce consumption and alleviate the pressure on gas stations, some state governments instituted rationing. Odd-even rationing allowed vehicles with license plates having an odd number as the last digit to buy gas only on odd-numbered days of the month, while others could buy only on even-numbered days. Americans loved their cars. American cities had been built with cars in mind. Americans drove from the suburbs to shopping malls and into downtowns to work. They took long vacations in their cars. Cars were to the modern American what horses had been to the cowboys. Americans hated rationing. Limits on gasoline even led to violent incidents when truck drivers chose to strike for two days in December 1973. In Pennsylvania and Ohio, non-striking truckers were shot at by striking truckers, and in Arkansas, trucks of non-striking were attacked with bombs.

THE GREAT MALAISE

In 1979, President Carter left for the presidential retreat of Camp David, conferring with dozens prominent political leaders and other individuals to try to find a solution to the nation's trouble. His pollster, Pat Caddell, told him that the American people simply faced a crisis of

sa lahat ng langis na kailangan nito para sa mga isang buwan.

Ngunit sa mataas na demand at mababa ang supply, ang mga istasyon ng gas ay nasasaktan. Iniuulat ng American Automobile Association na sa huling linggo ng Pebrero 1974, 20% ng mga gasolinang Amerikano ay walang gasolina na ibenta. Sampu-sampung libong mga lokal na gasolinang istasyon ang sarado sa krisis ng gasolina.

Sa pagsisikap na mabawasan ang pagkonsumo at makapagpapahina sa presyur sa mga istasyon ng gas, ang ilang mga pamahalaan ng estado ay nagsimula ng pagrasyon. Ang kakaiba-kahit na rationing ay pinapayagan ang mga sasakyan na may mga plaka ng lisensya na may isang kakaibang numero bilang huling digit upang bumili ng gas sa mga kakaibang bilang ng mga araw ng buwan, habang ang iba ay maaaring bumili lamang sa mga araw na may bilang na may bilang. Gustung-gusto ng mga Amerikano ang kanilang mga kotse. Ang mga lungsod sa Amerika ay itinayo na may mga sasakyan sa isip. Ang mga Amerikano ay nagmamaneho mula sa mga suburb sa mga shopping mall at sa mga downtown upang gumana. Sila ay kumuha ng matagal na bakasyon sa kanilang mga kotse. Ang mga kotse ay sa modernong Amerikano kung ano ang mga kabayo sa mga koboy. Amerikano kinasusuklamang rationing. Ang mga limitasyon sa gasolina kahit na humantong sa mga marahas na insidente nang pinili ng mga drayber ng trak na humampas para sa dalawang araw noong Disyembre 1973. Sa Pennsylvania at Ohio, ang mga di-nakamamanghang mga trakero ay sinaksak sa pamamagitan ng mga nakakagulat na trakero, at sa Arkansas, ang mga trak ng mga di-striker ay sinalakay ng mga bomba.

Primary Source: Photograph

Lines of cars waiting to purchase gasoline during the oil crisis. Notice the rationing sign indicating even numbered cars only on that day.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Mga linya ng mga kotse na naghihintay na bumili ng gasolina sa panahon ng krisis sa langis. Pansinin ang pag-rationing sign na nagpapahiwatig ng kahit na may bilang na mga kotse lamang sa araw na iyon.

ANG MALAKING MALAISE

Noong 1979, umalis si Pangulong Carter para sa retiro ng pampanguluhan ni Camp David, conferring sa mga dose-dosenang mga kilalang mga lider sa pulitika at iba pang indibidwal upang subukang makahanap ng solusyon sa problema ng bansa. Sinabi sa kanya ng kanyang bantog, si Pat Caddell, na ang mga Amerikano ay nakaharap lamang ng isang krisis ng pagtitiwala mula sa pagpatay ng mga

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

confidence stemming from the assassination of major leaders in the 1960s, the Vietnam War, and the Watergate scandal.

When he came back to the White House on July 15, 1979, Carter gave a nationally televised address in which he told the American people, “I want to talk to you right now about a fundamental threat to American democracy... I do not refer to the outward strength of America, a nation that is at peace tonight everywhere in the world, with unmatched economic power and military might. The threat is nearly invisible in ordinary ways. It is a crisis of confidence. It is a crisis that strikes at the very heart and soul and spirit of our national will. We can see this crisis in the growing doubt about the meaning of our own lives and in the loss of a unity of purpose for our nation...”

This came to be known as his **Malaise Speech**, although Carter never used the word in the speech. Carter juxtaposed crisis and confidence to explain how overconsumption in the United States was leading to an energy crisis. Although at first this resonated with the public and he went up in opinion polls, there was a boomerang effect and the speech prompted a public backlash. Some thought that Carter was blaming the American people for having lost a can-do spirit. Carter’s critics argued that it was the president himself was suffering from a malaise. If he were actually a strong leader, they said, he would fix the energy crisis himself.

Three days after the speech, Carter asked for the resignations of all of his cabinet officers, and ultimately accepted those of five who had clashed with the White House the most. The Malaise Speech and the subsequent cabinet shake-up were poorly received by the public and media who viewed it as evidence that Carter didn’t have a clear plan to fix the nation’s ailing economy.

In the presidential election of 1980, former Hollywood actor and California governor **Ronald Reagan** easily defeated Carter. Americans were drawn to his confident, optimistic message. One of his campaign ads asserted that it was “Morning Again in America.” After years of scandal and economic hardship, Americans were indeed ready for a new start.

GLOBALIZATION

Trade between cities and nations has been a reality since ancient times. The United States was involved in international trade even before it was a nation. Spanish conquistadors exported gold and silver. French trappers sent beaver pelts home to Europe and the colonists in New England and Virginia shipped tobacco, fish and lumber to England. But for the most part, producers and consumers in the United States dealt mostly with products that were not from other countries. They ate

pangunahing lider noong dekada 1960, ang Digmaang Vietnam, at ang iskandalo ng Watergate.

Nang bumalik siya sa White House noong Hulyo 15, 1979, si Carter ay nagbigay ng isang pambansang tirahan sa telebisyon kung saan sinabi niya sa mga Amerikano, “Gusto kong makipag-usap sa iyo ngayon tungkol sa isang pangunahing banta sa demokrasya ng Amerika ... Hindi ko sumanguni sa panlabas na lakas ng Amerika, isang bansa na nasa kapayapaan ngayong gabi sa lahat ng dako sa mundo, na may walang kapantay na pang-ekonomiyang kapangyarihan at lakas ng militar. Ang pagbabanta ay halos hindi nakikita sa mga karaniwang paraan. Ito ay isang krisis ng pagtiwala. Ito ay isang krisis na sumasalakay sa puso at kaluluwa at espiritu ng ating pambansang kalooban. Makikita natin ang krisis na ito sa lumalaking pag-aalinlangan tungkol sa kahulugan ng ating sariling buhay at pagkawala ng pagkakaisa ng layunin para sa ating bansa ...”

Ito ay kilala bilang kanyang Malaise Speech, bagaman hindi ginamit ni Carter ang salita sa pagsasalita. Si Carter ay naglagay ng krisis at pagtiwala upang ipaliwanag kung papaano ang sobrang pagkonsumo sa Estados Unidos ay humantong sa isang krisis sa enerhiya. Kahit na sa simula na ito resonated sa publiko at siya ay umakyat sa polls opinyon, nagkaroon ng isang bumerang epekto at ang pananalita na sinenyasan ng isang pampublikong pagsalungat. Inisip ng ilan na sinisisi ni Carter ang mga Amerikanong Amerikano dahil nawalan siya ng isang espirituwal na maaaring gawin. Sinabi ng mga kritiko ni Carter na ang pangulo mismo ang nagdurusa. Kung talagang siya ay isang malakas na pinuno, sinabi nila, ayusin niya ang krisis sa enerhiya mismo.

Tatlong araw pagkatapos ng pagsasalita, tinanong ni Carter ang mga pagbibitiw ng lahat ng kanyang mga opisyal ng gabinete, at sa huli ay tinanggap ang limang na nakipaglaban sa White House. Ang Malaise Speech at ang kasunod na cabinet shake-up ay hindi maganda ang natanggap ng publiko at media na tiningnan ito bilang katibayan na wala si Carter ng isang malinaw na plano upang ayusin ang masakit na ekonomiya ng bansa.

Sa pampanguluhan noong 1980, ang dating Hollywood actor at gobernador ng California na si Ronald Reagan ay madaling napapahamak si Carter. Ang mga Amerikano ay nakuha sa kanyang tiwala, maasahin na mensahe. Isa sa kanyang mga ad campaign ay iginiiit na ito ay “Morning Again in America.” Pagkatapos ng mga taon ng iskandalo at paghihirap sa ekonomiya, ang mga Amerikano ay talagang handa na para sa isang bagong pagsisimula.

GLOBALISATION

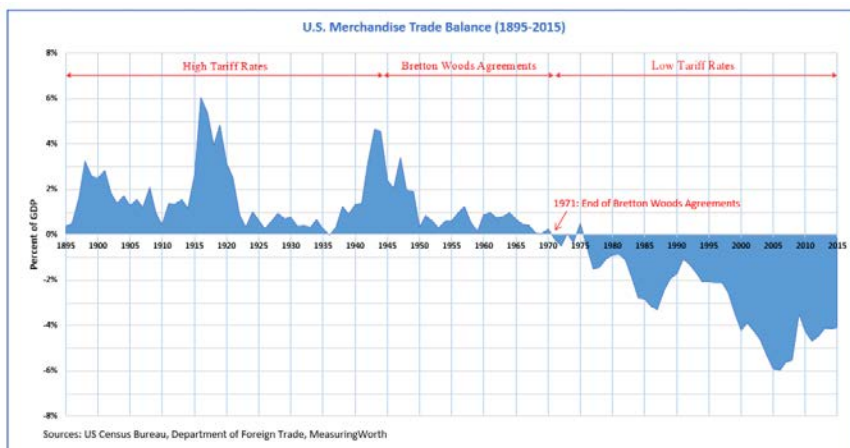
Ang kalakalan sa pagitan ng mga lungsod at bansa ay isang katotohanan mula noong sinaunang mga panahon. Ang Estados Unidos ay kasangkot sa internasyonal na kalakalan kahit na bago ito ay isang bansa. Inilathala ng mga Espanyol ang mga gintong pilak at pilak. Nagpadala ang French trappers ng beaver pelts sa Europa at ang mga colonist sa New England at Virginia ay nagpadala ng tabako, isda at tabla sa England. Ngunit sa kalakhang bahagi, ang mga producer at mga mamimili sa Estados Unidos ay nakaranas ng mga produkto na hindi mula sa ibang mga bansa. Kumain sila ng pagkain na nasa mga kalapit na bukid. Nagmaneho ang mga Amerikano ng mga kotse na itinayo sa Detroit.

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

food grown in nearby farms. Americans drove cars built in Detroit. They flew in planes built in Seattle. They toasted their bread, mowed their lawns, washed their clothes and cooked their food with appliances made in America.

All that changed in the last quarter of the 20th Century in a process dubbed **globalization**. Beginning in the 1970s, American manufacturing companies found it harder and harder to compete with foreign importers. Sometimes it was because of years of poor choices, as was the case of the Detroit automakers who simply were not designing cars that people wanted to buy. In other cases, larger factors such as the Nixon Shock changed the value of American money in the global marketplace and gave foreign companies an advantage. Without the Bretton Woods system maintaining the value of the dollar for example, Japanese electronics companies could sell televisions in the United States and make more money than before. Sony, Panasonic, Sharp, Pioneer, Casio, and Yamaha became familiar names on American store shelves.

As the years wore on, more and more products that had once been built in the United States were being made elsewhere. In the case of the auto industry, foreigners simply replaced American companies. In others, American companies **outsourced** their production to where the cost of labor was significantly less. This was especially true in the textile industry. During the 1970s and 1980s, 95% percent of the looms in North Carolina, South Carolina and Georgia shut down. The effect was devastating for the local economies. In some towns everyone either worked in a textile mill, was related to someone who did, or worked in a business that supported these workers.

From coast to coast, the working class people of America faced growing competition from workers in distant countries and more often than

Nagsakay sila sa mga eroplano na itinayo sa Seattle. Inihaw nila ang kanilang tinapay, hinubasan ang kanilang mga halaman, hinugasan ang kanilang mga damit at niluto ang kanilang pagkain gamit ang mga kagamitan na ginawa sa Amerika.

Ang lahat ay nagbago sa huling quarter ng ika-20 Siglo sa isang proseso na tinatawag na globalization. Simula noong 1970s, natagpuan ng mga kumpanya sa pagmamamupakura ng Amerika na mas mahirap at mas mahirap makipagkumpitensya sa mga dayuhang importer. Minsan ito ay dahil sa mga taon ng mga mahihirap na pagpipilian, tulad ng kaso ng Detroit automakers na lamang ay hindi pagdidisenyo ng mga kotse na gusto ng mga tao na bumili. Sa ibang mga kaso, ang mas malaking kadahilanan tulad ng Nixon Shock ay nagbago sa halaga ng pera ng Amerikano sa pandaigdigang pamilihan at nagbigay ng kalamangan sa mga dayuhang kumpanya. Kung walang sistema ng Bretton Woods na nagpapanatili ng halaga ng dolyar, halimbawa, ang mga kompanya ng electronics sa Japan ay maaaring magbenta ng mga telebisyon sa Estados Unidos at gumawa ng mas maraming pera kaysa dati. Ang Sony, Panasonic, Sharp, Pioneer, Casio, at Yamaha ay naging pamilyar na mga pangalan sa mga istante ng tindahan ng Amerika.

Secondary Source: Chart

This chart shows the balance to trade for the United States beginning in 1895. Until 1970, America sold more products to the world than it purchased. After 1975, Americans have always imported more than exported. This is called the trade deficit.

Pangalawang Pangalawang: Chart

Ang tsart na ito ay nagpapakita ng balanse upang ikalakal para sa Estados Unidos simula noong 1895. Hanggang 1970, ang Amerika ay nagbebenta ng higit pang mga produkto sa mundo kaysa sa binili nito. Pagkatapos ng 1975, ang mga Amerikano ay palaging mahalaga kaysa sa na-export. Ito ay tinatawag na depisit sa kalakalan.

Habang lumulubog ang mga taon, mas marami pang mga produkto na dating itinayo sa Estados Unidos ang ginawa sa ibang lugar. Sa kaso ng industriya ng auto, pinalitan ng mga dayuhan ang mga kumpanyang Amerikano. Sa iba, ang mga Amerikanong kumpanya ay outsourced kanilang produksyon sa kung saan ang gastos ng paggawa ay mas mababa. Totoo ito sa industriya ng tela. Noong 1970s at 1980s, 95% porsiyento ng mga looms sa North Carolina, South Carolina at Georgia ay tumigil. Ang epekto ay nagwasak para sa mga lokal na ekonomiya. Sa ilang bayan lahat ay nagtrabaho sa isang kiskisan, na may kaugnayan sa isang taong gumagawa, o nagtrabaho sa isang negosyo na sumuporta sa mga manggagawa.

Mula sa baybayin hanggang sa baybayin, ang mga manggagawa sa klase ng Amerika ay nahaharap sa lumalaking kumpetisyon mula sa mga manggagawa sa malalayong bansa at mas madalas kaysa sa hindi, nawawalan ang mga manggagawang Amerikano. Wala

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

not, the American workers were losing. Nowhere was this more evident than in the industrial heartland of the Midwest.

THE RUST BELT

In the 1800s, the cities of the Midwest boomed and immigrant workers flooded in to find work in the Industrial Revolution's new factories. Carnegie's steel mills and Henry Ford's auto plants, Rockefeller's oil refineries and Pullman's railroad car company stood out as examples of the ingenuity that were hallmarks of the age. The industrial heartland of the United States reached its zenith during World War II when its factories transformed themselves into the Arsenal of Democracy.

With the decline of manufacturing jobs in the 1970s and 1980s, the great industrial cities of the Midwest were dealt a massive blow. Factories closed. Workers were laid off. People moved away to look for work. Business owners faced loss revenue as their customers had less to spend. City governments struggled to maintain services as tax revenue fell. Schools closed. In some places, whole neighborhoods were abandoned. Crime and drug abuse increased. Middle class families who could, moved into more prosperous suburbs leaving inner cities empty. In many cities only the poor African American families remained. Demographic maps of cities like Detroit or Cleveland show rings of mostly White suburbs around nearly 100% African American urban cores. Laws, government policies, and racist business practices ensured that neighborhoods remained segregated.

kahit saan ay mas maliwanag kaysa sa pang-industriya na sentro ng Midwest.

ANG RUST BELT

Noong 1800s, ang mga lungsod ng Midwest ay bumubulalas at ang mga manggagawang imigrante ay bumaha upang makahanap ng trabaho sa mga bagong pabrika ng Industrial Revolution. Carnegie's steel mills at Henry Ford's auto plants, refinery ng Rockefeller at kumpanya ng riles ng kotse ng Pullman ay tumayo bilang mga halimbawa ng talino sa paglikha na mga katangian ng edad. Naabot ng pang-industriyang sentro ng Estados Unidos ang kaitaasan nito noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig nang ang mga pabrika nito ay nagbago sa Arsenal ng Demokrasya.

Primary Source: Photograph

One of the many abandoned houses in Detroit, Michigan. These were once thriving neighborhoods of row houses, but are now abandoned.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

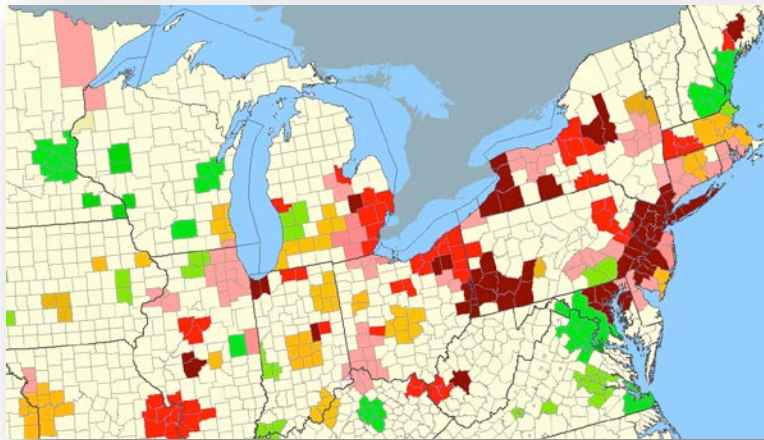
Isa sa maraming mga inabandunang bahay sa Detroit, Michigan. Ang mga ito ay dating maunlad na mga kapitbahayan ng mga bahay ng hilera, ngunit ngayon ay inabandona.

Sa pagbaba ng mga trabaho sa pagmamanupaktura noong 1970s at 1980s, ang mga dakilang pang-industriya na mga lungsod ng Midwest ay binigyan ng napakalaking suntok. Sarado ang mga pabrika. Ang mga manggagawa ay inilatag. Lumipat ang mga tao upang maghanap ng trabaho. Ang mga may-ari ng negosyo ay nahaharap sa pagkawala ng kita dahil mas mababa ang gastusin ng kanilang mga kostumer. Ang mga gobyerno ng lungsod ay nakipaglaban upang mapanatili ang mga serbisyo habang nahulog ang kita ng buwis Sarado ang mga paaralan. Sa ilang lugar, ang mga kapitbahay ay inabandona. Ang krimen at pag-abuso sa droga ay nadagdagan. Ang mga pamilyang nasa gitna ng klase na maaaring, ay lumipat sa mas maunlad na mga suburbs na nag-iwan ng walang laman na mga lungsod. Sa maraming mga lungsod lamang ang mahihirap na mga pamilyang African American ay nanatili. Ang mga demograpikong mapa ng mga lungsod tulad ng Detroit o Cleveland ay nagpapakita ng mga singsing ng halos White suburbs sa paligid ng halos 100% African American urban core. Tinitiyak ng mga batas, patakaran ng pamahalaan, at mga gawi sa negosyo ng rasista na ang mga kapitbahayan ay nanatiling ibinukod.

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

A new term was coined to describe the region of abandoned steel mills, railroad yards, automobile factories and manufacturing centers: the **Rust Belt**. What had once been a source of American pride, the region that had fueled the growth of the nation, became a symbol of its decline. Abandoned factories, boarded up storefronts, and graffiti-covered vacant homes continue to be scars that show how far America's heartland fell.

Problems associated with the Rust Belt persist even today, particularly around the eastern Great Lakes states. From 1970 to 2006, Cleveland, Detroit, Buffalo, and Pittsburgh lost about 45% of their population. Median household incomes fell in Cleveland and Detroit by about 30%, in Buffalo by 20%, and Pittsburgh by 10%.

Not all production in the United States ended, however. In the late-2000s, American manufacturing recovered faster from the Great Recession of 2008 than the other sectors of the economy, and a number of initiatives both public and private, are encouraging the development of new technologies that will provide jobs for unemployed laborers. Despite its decline, the Rust Belt still composes one of the world's major manufacturing regions. While there are examples all across the Midwest of decay, there are places where prosperity seems to be growing out of the ashes. The great Bethlehem Steel Works in Pennsylvania closed its doors in 1995 after 140 years of production, but the rusting hulk was torn down and the site is now the home to a hotel and casino.

THE FORMAL STRUCTURES OF GLOBALIZATION

In the wake of the Second World War, the major nations of the world sought ways to develop a more integrated, stable and peaceful world. The Bretton Woods system and the United Nations were aspects of

Ang isang bagong termino ay likha upang ilarawan ang rehiyon ng inabandunang mga gilingan ng bakal, mga riles ng tren, mga pabrika ng sasakyan at mga sentro ng pagmamanupaktura: ang Rust Belt. Ang dating pinagmumulan ng pagmamalaki ng Amerika, ang rehiyon na nakapagbunga ng paglago ng bansa, ay naging simbolo ng pagtangga nito. Inabandunang mga pabrika, nakasakay sa storefronts, at mga bakanteng sakop na bakanteng bahay ay patuloy na mga scars na nagpapakita kung gaano kalayo ang sentro ng Amerika.

Secondary Source: Map

This map shows the rate of manufacturing job loss in the past four decades. The darker red the color, the greater number of manufacturing jobs disappeared.

Pangalawang Pangalawang: Mapa

Ipinapakita ng mapa na ito ang rate ng pagkawala ng trabaho sa pagmamanupaktura sa nakalipas na apat na dekada. Ang darker red ang kulay, ang mas maraming bilang ng mga trabaho sa paggawa ay nawala.

Ang mga problema na nauugnay sa Rust Belt ay nanatili pa rin ngayon, lalo na sa mga estado ng silangang Great Lakes. Mula 1970 hanggang 2006, nawala ang tungkol sa 45% ng kanilang populasyon sa Cleveland, Detroit, Buffalo, at Pittsburgh. Ang mga kita ng pamilyang median ay nahulog sa Cleveland at Detroit sa pamamagitan ng mga 30%, sa Buffalo ng 20%, at Pittsburgh ng 10%.

Gayunpaman, hindi lahat ng produksyon sa Estados Unidos natapos. Sa huling bahagi ng 2000, ang pagmamanupaktura ng Amerikano ay mas mabilis na nakuhanang muli mula sa Great Recession of 2008 kaysa sa iba pang mga sektor ng ekonomiya, at maraming mga inisyatiba na pampubliko at pribado, ay naghihikayat sa pagpapaunlad ng mga bagong teknolohiya na magbibigay ng mga trabaho para sa mga walang trabaho na mga manggagawa. Sa kabila ng pagtangga nito, ang Rust Belt ay nagpapatibay pa rin ng isa sa mga pangunahing mga rehiyon sa pagmamanupaktura ng mundo. Habang may mga halimbawa sa buong Midwest ng pagkabalok, may mga lugar kung saan ang kasaganaan ay tila lumalaki sa mga abo. Ang mahusay na Bethlehem Steel Works sa Pennsylvania ay nagsara sa mga pintuan nito noong 1995 pagkatapos ng 140 taon ng produksyon, ngunit ang rusting hulk ay sinira at ang site ay ngayon ang tahanan sa isang hotel at casino.

ANG PARAAN NG PORMULARYO NG GLOBALISASYON

Sa kabila ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ang mga pangunahing bansa sa mundo ay naghanap ng mga paraan upang bumuo ng isang mas integrated, matatag at mapayapang mundo. Ang sistema ng Bretton Woods at ang

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

this effort. In addition, the **World Trade Organization (WTO)**, **International Monetary Fund (IMF)** and **World Bank** were established. The WTO provides a framework and forum for negotiating and formalizing trade agreements. In effect, the WTO exists to help eliminate barriers to trade between countries. The IMF was created to be a super-bank for the governments of the developing world to help them access funds when private banks were too weak, thus ensuring stability in global markets. The World Bank uses money loaned from wealthy nations to finance development projects such as constructions of airports, irrigation systems, or programs to fight hunger and disease in the Third World.

Like most nations, the United States has concluded many free trade treaties. Most famous of these is the **North American Free Trade Agreement (NAFTA)**. Concluded in 1994, the agreement between the United States, Canada and Mexico eliminates tariffs on products transferred between the three nations. For example, Canada will not charge a tariff, or tax, on pork products brought across the border from American farms and sold to Canadian consumers. Globally, the most famous of all such free trade zones is the European Union's open market, which encompasses most of mainland Europe and many of the United States' closest allies.

The leaders of the major industrial nations of the world meet every few years to discuss economic issues. These grand summits of the leaders of the United States, Canada, the United Kingdom, France, Germany, Italy and Japan are known as the **G7**, short for **Group of Seven**. For a while, it was the G8 while Russia was invited. Interestingly, China is not included although it is the world's second largest economy.

ANTI-GLOBALIZATION

There are outspoken critics of the process of globalization, and the visible manifestations of globalization such as the IMF, WTO, G7 and NAFTA are their favorite targets. Sometimes called the **anti-globalization movement**, these activists base their criticisms on a number of related ideas. Some members of the movement oppose large, multinational corporations. Specifically, they accuse corporations of seeking to maximize profit at the expense of workers, pay, and environmental conservation. They point to examples of Third World workers being paid wages far less than American workers and being forced to work long hours in dangerous factories as evidence of unregulated corporate evil.

Other participants in the movement fear that globalization is leading to a decrease in democratic representation as more and more of the decisions that affect daily life are made by corporate executives and

United Nations ay mga aspeto ng pagsisikap na ito. Bukod dito, itinatag ang World Trade Organization (WTO), International Monetary Fund (IMF) at World Bank. Nagbibigay ang WTO ng balangkas at forum para sa pakikipag-ayos at pormal na mga kasunduan sa kalakalan. Sa diwa, umiiral ang WTO upang makatulong na alisin ang mga hadlang sa kalakalan sa pagitan ng mga bansa. Ang IMF ay nilikha upang maging isang super-bangko para sa mga pamahalaan ng pagbuo ng mundo upang matulungan silang ma-access ang mga pondo kapag ang mga pribadong bangko ay masyadong mahina, sa gayon tinitiyak ang katatagan sa mga pandaigdigang pamilihan. Ang World Bank ay gumagamit ng pera na hiniiram mula sa mga mayayamang bansa upang pondohan ang mga proyektong pagpapaulad tulad ng mga pagtatayo ng mga paliparan, mga sistema ng patubig, o mga programa upang labanan ang kagutuman at sakit sa Ikatlong Daigdig.

Tulad ng karamihan sa mga bansa, ang Estados Unidos ay nagtapos ng maraming mga libreng trade treaties. Ang pinaka sikat sa mga ito ay ang North American Free Trade Agreement (NAFTA). Naabot noong 1994, ang kasunduan sa pagitan ng Estados Unidos, Canada at Mexico ay nagtatanggal ng mga taripa sa mga produkto na inilipat sa pagitan ng tatlong bansa. Halimbawa, hindi babayaran ng Canada ang isang taripa, o buwis, sa mga produktong baboy na dala sa hangganan mula sa mga bukid ng Amerikano at ibinebenta sa mga mamimili ng Canada. Sa buong mundo, ang pinakasikat sa lahat ng gayong mga libreng trade zone ay ang bukas na merkado ng European Union, na sumasaklaw sa karamihan sa mainland Europe at marami sa pinakamalapit na kaalyado ng Estados Unidos.

Ang mga pinuno ng mga pangunahing industriyalisadong bansa sa mundo ay nakakatugon sa bawat ilang taon upang talakayin ang mga isyu sa ekonomiya. Ang mga grand summits ng mga lider ng Estados Unidos, Canada, United Kingdom, France, Germany, Italy at Japan ay kilala bilang G7, maikli para sa Group of Seven. Para sa isang sandali, ito ay ang G8 habang ang Russia ay naimbitahan. Kapansin-pansin, hindi kasama ang Tsina bagaman ito ang pangalawang pinakamalaking ekonomiya sa mundo.

ANTI-GLOBALISATION

May mga walang tiwala na kritiko sa proseso ng globalisasyon, at ang mga nakikitang mga manifestations ng globalisasyon tulad ng IMF, WTO, G7 at NAFTA ay ang kanilang paboritong mga target. Kung minsan ay tinatawag na kilusang anti-globalisasyon, binubuo ng mga aktibistang ito ang kanilang mga kritisismo sa maraming kaugnay na ideya. Ang ilang mga miyembro ng kilusang ito ay sumasalungat sa malalaking, maraming nasyonalityad na korporasyon. Sa partikular, inaakusahan nila ang mga korporasyon na nagsisikap na mapakinabangan ang tubo sa gastos ng mga manggagawa, bayad, at konserbasyon sa kapaligiran. Itinuturo nila ang mga halimbawa ng mga manggagawa ng Ikatlong Mundo na binabayaran ng suweldo na mas mababa kaysa sa mga manggagawang Amerikano at pinilit na gumugol ng matagal na oras sa mga mapanganib na pabrika bilang katibayan ng di-pinagkasunduang kasamaan ng korporasyon.

Natatakot ang iba pang mga kalahok sa kilusan na ang globalisasyon ay humahantong sa pagbawas sa demokratikong representasyon habang ang higit pa at higit pa sa mga desisyon na nakakaapekto sa pang-araw-araw na

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

the leaders of multi-national organizations such as the World Trade Organization. Unlike a mayor who might be voted out of office for failing to maintain city roads, the leaders of global organizations seem far away from the ability of individual voters to control. For some, this is a threat to national sovereignty itself. What makes someone American if globalization has made markets and public policy a matter of international concern? These anti-globalists believe modern companies are manipulating even the United States government, just like American Dollar Diplomacy made use of corporate power to manipulate governments in Latin America. In 2010, the Supreme Court ruled in **Citizens United v. FCC** that corporations and organizations have an equal right to free speech under the First Amendment. This decision erased limits on political spending by companies. Without limits, the executives of a company like Exxon-Mobile can spend billions of dollars on political ads to influence an election. Although companies cannot vote, their leaders can use corporate money to control political debate in ways that everyday citizens cannot. Some of the people who worried about this loss of political control were motivated in 2016 to vote for Donald Trump with his promises of “America First” and “Drain the Swamp.” The Occupy Wall Street movement that started in New York City in 2011 is an example of people organizing against perceived influence of powerful banks.

Another criticism of globalization is the destruction of local culture. If Italians start drinking Starbucks instead of stopping at local cafes, local identity suffers. If people in the mountains of Bolivia give up indigenous styles of dress in favor of American jeans and t-shirts, local culture begins to fade. When Mongolian teenagers watch Hollywood movies and listen to American pop music, they are diluting their own culture with the global culture of the American entertainment industry. In these and many other cases, anti-globalists point to the loss of diversity and identity as downsides of globalization. Because of the title of Benjamin Barber’s famous book describing this process, it is often called “**McWorld.**”

Many anti-globalization activists do not oppose globalization in general. Rather, they call for forms of global integration that better provides for democratic representation, advancement of human rights, fair trade and sustainable development. For example, these people believe free trade agreements should include protections for the workers and the environment. Rather than anti-globalist, this group is now known as the **Social Justice Movement.**

buhay ay ginawa ng mga corporate executives at mga lider ng multi-national na organisasyon tulad ng World Trade Organization. Hindi tulad ng isang alkalde na maaaring bumoto sa labas ng tungkulin dahil sa hindi pagtupad ng mga daan ng lunsod, ang mga lider ng mga pandaigdigang organisasyon ay tila malayo sa kakayahang kontrolin ng mga indibidwal na botante. Para sa ilan, ito ay isang banta sa pambansang soberanya mismo. Ano ang ginagawang isang Amerikano kung ang globalisasyon ay gumawa ng mga merkado at pampublikong patakaran sa isang bagay ng internasyunal na pagmamalasakit? Ang mga anti-globalista ay naniniwala na ang mga modernong kumpanya ay gumagamit ng pagmamaniwala kahit na ang gobyerno ng Estados Unidos, tulad ng American Dollar Diplomacy na gumagamit ng kapangyarihan ng korporasyon upang manipulahin ang mga pamahalaan sa Latin America. Noong 2010, ang Korte Suprema ay nagpasiya sa *Citizens United v. FCC* na ang mga korporasyon at organisasyon ay may pantay na karapatan sa malayang pananalita sa ilalim ng Unang Susog. Ang desisyon na ito ay nagbura ng mga limitasyon sa paggastos sa politika ng mga kumpanya. Walang mga limitasyon, ang mga executive ng isang kumpanya tulad ng Exxon-Mobile ay maaaring gumastos ng bilyun-bilyong dolyar sa mga pampulitikang patalastas upang maka-impluwensya sa isang halalan. Kahit na ang mga kumpanya ay hindi maaaring bumoto, ang kanilang mga lider ay maaaring gumamit ng corporate pera upang kontrolin ang debate pampolitika sa mga paraan na ang araw-araw na mga mamamayan ay hindi maaaring. Ang ilan sa mga taong nag-aalala tungkol sa kawalan ng kontrol sa pulitika ay naudyukan noong 2016 upang bumoto kay Donald Trump kasama ang kanyang mga pangako ng “First America” at “Drain the Swamp.” Ang Sumakop sa Kilusang Wall Street na nagsimula sa New York City noong 2011 ay isang halimbawa ng mga tao na nag-oorganisa laban sa nakitang impluwensya ng makapangyarihang mga bangko.

Ang isa pang kritika ng globalisasyon ay ang pagkasira ng lokal na kultura. Kung ang Italians ay magsimulang mag-inom ng Starbucks sa halip na huminto sa mga lokal na cafe, ang lokal na pagkakakilanlan ay naghihirap. Kung ang mga tao sa mga bundok ng Bolivia ay nagbigay ng mga katutubong estilo ng pananamit na pabor sa mga Amerikanong maong at t-shirt, ang lokal na kultura ay nagsimulang lumabo. Kapag ang mga tinedyer ng Mongolia ay nanonood ng mga pelikula sa Hollywood at nakikinig sa American pop music, nilalagyan nila ang kanilang sariling kultura sa pandaigdigang kultura ng industriya ng entertainment sa Amerika. Sa mga ito at maraming iba pang mga kaso, ang mga anti-globalista ay tumutukoy sa pagkawala ng pagkakaiba-iba at pagkakakilanlan bilang mga downsides ng globalisasyon. Dahil sa pamagat ng sikat na aklat ni Benjamin Barber na naglalarawan sa prosesong ito, madalas itong tinatawag na “McWorld.”

Maraming mga aktibistang anti-globalisasyon ang hindi tumutol sa globalisasyon sa pangkalahatan. Sa halip, tinatawagan nila ang mga porma ng pandaigdigang pagsasama na mas mahusay na nagbibigay ng demokratikong representasyon, pagsulong ng mga karapatang pantao, patas na kalakalan at napapanatiling pag-unlad. Halimbawa, naniniwala ang mga taong ito na ang mga kasunduan sa libreng kalakalan ay dapat magsama ng mga proteksyon para sa mga manggagawa at sa kapaligiran. Sa halip na anti-globalista, ang grupong ito ay kilala ngayon bilang Movement sa Panlipunan.

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

Primary Source: Photograph

An activist at the Occupy Wall Street movement in New York City in 2011. The 99% rallying cry makes that case that only 1% of the world's people control most of the world's wealth. The protestors believed that this situation damages the democratic principle of one person, one vote.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Isang aktibista sa kilusang Occupy Wall Street sa New York City noong 2011. Ang 99% ruling ng sigaw ay gumagawa ng kaso na 1% lamang ng mga tao sa mundo ang kontrol sa karamihan ng yaman ng mundo. Ang mga nagprotesta ay naniniwala na ang sitwasyong ito ay nagbabanta sa demokratikong prinsipyo ng isang tao, isang boto.

It appears the process of globalization is irreversible. We seem to be more and more integrated with each passing year. The question that remains for both proponents and opponents of globalization is: what will the costs and benefits be, and for whom?

FIGHTING GLOBALIZATION

Some activists have taken to the streets to protest the injustices they feel are being done in the process of globalization. Most notably in the United States, when the World Trade Organization member nations met in Seattle, in November 1999, protesters blocked delegates from entering meetings and forced the cancellation of the opening ceremonies. Protesters and Seattle riot police clashed in the streets after police fired tear gas at demonstrators. In what protesters called the **Battle in Seattle**, over 600 people were arrested and thousands were injured. Three police officers were injured by friendly fire, and one by a thrown rock. Some protesters destroyed the windows of storefronts of businesses owned or franchised by targeted corporations such as a large Nike shop and many Starbucks locations. The mayor put the city under the municipal equivalent of martial law and declared a curfew. The Seattle protests shocked American leaders who underestimated public discontent and Americans in general were surprised to see images of peaceful protesters being attacked with tear gas in the streets. For many, it reminded them of the chaos of the 1960s. By 2002, the city of Seattle had paid over \$200,000 in settlements of lawsuits filed against the Seattle Police Department for assault and wrongful arrest, with a class action lawsuit still pending.

Lumilitaw na ang proseso ng globalisasyon ay hindi maibabalik. Tila mas higit pa at mas sumasama sa bawat pagdaan ng taon. Ang tanong na nananatili para sa parehong mga proponents at opponents ng globalization ay: ano ang mga gastos at benepisyo, at para kanino?

PAGKATUMPANG GLOBALISATION

Ang ilang mga aktibista ay nakarating sa mga lansangan upang ipagtanggol ang mga kawalang-katarungan na sa palagay nila ay ginagawa sa proseso ng globalisasyon. Karamihan sa mga kapansin-pansin sa Estados Unidos, nang ang mga bansa ng miyembro ng World Trade Organization ay nagkita sa Seattle, noong Nobyembre 1999, hinarang ng mga protestante ang mga delegado mula sa pagpasok ng mga pagpupulong at pinilit ang pagkansela ng mga seremonya sa pagbubukas. Ang mga protestador at Seattle riot police ay nakipaglaban sa mga lansangan matapos sumiklab ang pulis na luha gas sa mga demonstrador. Sa kung anong mga nagprotesta ang tinatawag na Battle sa Seattle, mahigit 600 katao ang naaresto at libu-libo ang nasugatan. Tatlong opisyal ng pulis ang nasugatan sa pamamagitan ng friendly na apoy, at isa sa pamamagitan ng isang itinapon na bato. Ang ilang mga protesters nawasak ang mga bintana ng storefronts ng mga negosyo na pag-aari o franchised sa pamamagitan ng naka-target na mga korporasyon tulad ng isang malaking Nike shop at maraming mga lokasyon ng Starbucks. Inilagay ng alkalde ang lungsod sa ilalim ng munisipal na katumbas ng batas militar at ipinahayag ang isang curfew. Ang mga protesta sa Seattle ay nagulat sa mga lider ng Amerikano na underestimated pampublikong kawalang-kasiyahan at Amerikano sa pangkalahatan ay nagulat na makita ang mga imahe ng mapayapang protesters na inaatake na may luha gas sa kalye. Para sa marami, ipinaalala nito sa kanila ang kaguluhan ng 1960s. Noong 2002, ang lungsod ng Seattle ay nagbabayad ng higit sa \$ 200,000 sa mga pag-aayos ng mga lawsuits na isinampa laban sa Seattle Police Department para sa pag-atake at mali ang pag-aresto, na may nakabinbing paulit-ulit na kaso na pagkilos.

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

Primary Source: Photograph

Seattle police officers in riot gear spray protesters with tear gas during the Battle in Seattle. Police tactics in Seattle and Washington, DC were seen as evidence that governments were siding with corporations against the will of the people.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang mga opisyal ng pulisya ng Seattle sa mga mekanismo ng kaguluhan ay nagprotesta ng mga nagpoprotesta na may luha na gas sa panahon ng Labanan sa Seattle. Ang mga taktika ng pulisya sa Seattle at Washington, DC ay nakikita bilang katibayan na ang mga pamahalaan ay nagtutulungan sa mga korporasyon laban sa kalooban ng mga tao.

After the Seattle WTO protests, Canadian author Naomi Klein published a book entitled “**No Logo: Taking Aim at the Brand Bullies**” which became the unofficial manifesto of the anti-globalist movement. In her book, Klein argued that corporations have used their economic influence to hurt workers, muzzle dissent, and enrich their shareholders at the expense of average citizens in both wealthy and developing nations.

Encouraged by the disruption they caused and media attention their actions received, **protesters repeated their efforts in Washington, DC** in 2000 when roughly 15,000 people demonstrated at the annual meeting of the International Monetary Fund (IMF) and World Bank. Police raided the activists’ meeting hall. DC police arrested more than 1,300 people and after lawsuits, \$13.7 million in damages were awarded to the protesters who had been arrested and injured. In 2002, some 1,500 or more people gathered again to demonstrate against the annual meetings of IMF and World Bank in the streets of Washington DC. Again, hundreds of people were arrested, and just like before, the city had to pay the protesters to end a lawsuit.

Similar protests have erupted in cities around the world when economic summits were held in Genoa, Berlin, Paris, and Madrid, among others.

Despite the public attention these clashes have produced, they seem to have had little effect on the process of globalization itself, or on the targeted leaders, organizations and businesses. One argument often made by their critics is that a major cause of poverty among Third World farmers is the trade barriers put up by rich nations and poor nations alike. The WTO was created specifically to work towards removing those trade barriers. Therefore, they argue, people really

Matapos ang protesta ng Seattle WTO, inilabas ng Canadian na may-akda na si Naomi Klein ang isang libro na pinamagatang “Walang Logo: Pagkuha ng Aim sa Brand Bullies” na naging hindi opisyal na manifesto ng kilusang anti-globalista. Sa kanyang aklat, sinabi ni Klein na ginamit ng mga korporasyon ang kanilang pang-ekonomiyang impluwensya upang saktan ang mga manggagawa, ibabanta ang hindi pagsang-ayon, at pagyamanin ang kanilang mga shareholder sa kapinsalaan ng mga karaniwang mamamayan sa parehong mayayamang bansa at umuunlad.

Hinihikayat ng pagkabalisa na ginawa nila at ng pansin ng media na natanggap ang kanilang mga aksyon, inulit ng mga nagprotesta ang kanilang mga pagsisikap sa Washington, DC noong 2000 nang halos 15,000 ang nagpakita sa taunang pulong ng International Monetary Fund (IMF) at World Bank. Pinagsalakay ng pulisya ang meeting hall ng mga aktibista. Inaresto ng pulisya ang higit sa 1,300 katao at matapos ang mga lawsuit, \$ 13.7 milyon sa mga pinsala ang iginawad sa mga nagprotesta na naaresto at nasugatan. Noong 2002, humigit-kumulang 1,500 o higit pang mga tao ang nagtitipon muli upang ipakita laban sa taunang mga pulong ng IMF at World Bank sa mga lansangan ng Washington DC. Muli, ang daan-daang mga tao ay naaresto, at tulad ng dati, ang lungsod ay kailangang magbayad ng mga nagprotesta upang tapusin ang isang kaso.

Ang mga katulad na protesta ay sumabog sa mga lungsod sa buong mundo kapag ang mga pang-ekonomiyang summit ay gaganapin sa Genoa, Berlin, Paris, at Madrid, bukod sa iba pa.

Sa kabila ng pansin ng publiko, ang mga clashes na ito ay ginawa, mukhang hindi sila gaanong epekto sa proseso ng globalisasyon mismo, o sa mga target na lider, organisasyon at negosyo. Ang isang argumentong madalas na ginawa ng kanilang mga kritiko ay ang isang pangunahing sanhi ng kahirapan sa mga magsasaka ng Third World ay ang mga hadlang sa kalakalan na itinatag ng mga mayaman na bansa at mga mahihirap na bansa. Ang WTO ay partikular na nilikha upang magtrabaho patungo sa pag-alis ng mga hadlang sa kalakalan. Samakatuwid, pinagtatalunan nila, ang mga taong talagang nag-aalala tungkol sa kalagayan ng Ikatlong Daigdig

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

concerned about the plight of the Third World should be encouraging free trade, rather than attempting to fight it. Indeed, people from developing countries have been relatively accepting and supportive of globalization while the strongest opposition to globalization has come from wealthy First World activists and labor unions.

Perhaps though, the most important reason the anti-globalization movement has failed to make much of a difference is because it is largely disorganized. There are no umbrella organizations or widely respected leaders to help unify the many groups who come out to protest. Environmental activists, human rights activists, nationalists, protectionists, and cultural preservationists all have their own agendas, and sometimes find that they fight amongst themselves as much as they protest the organizations they view as the boogeymen of globalization.

THE CASE FOR GLOBALIZATION

Globalization has had positive effects in the United States. The production of goods in foreign countries with lower labor costs mean lower prices for American consumers. Televisions, clothing, cell phones, fruit, and a myriad of the things for sale in America are all less expensive because of the globalization of markets.

Economic globalization has also made it possible for American businesses to make more money selling to foreign consumers. Coca-Cola, Pepsi, McDonalds, Starbucks, Microsoft, Apple, Google, Amazon, Visa, Nike, Levi's and many more have become successful around the world.

Improvements in communications that have accompanied increased trade mean that journalism is now global. Social media networks are global as well. Email, online messaging, voice and video calls from one side of the world to another are now common. Only a decade ago such communication was the thing of wild imagination.

Despite the negative effects critics point to, globalization has benefited the developing world. People in the Third World have found jobs producing the things people in wealthy countries want to buy. And Third World consumers now have access to the same products Americans can buy. Overall, has poverty around the world has decreased.

ay dapat na humihikayat sa malayang kalakalan, sa halip na tangkaing labanan ito. Sa katunayan, ang mga tao mula sa mga papaunlad na bansa ay tinatanggap at sinusuportahan ng globalisasyon habang ang pinakamatibay na pagsalungat sa globalisasyon ay nagmula sa mayayamang mga aktibistang Unang Mundo at mga unyon ng manggagawa.

Marahil, ang pinaka-mahalagang dahilan na ang kilusang anti-globalisasyon ay nabigong gumawa ng malaking pagkakaiba ay dahil ito ay higit na ginulo. Walang mga organisasyon ng payong o malawak na iginagalang na mga lider upang tulungan ang pag-isahin ang maraming grupo na lumabas upang magprotesta. Ang mga aktibista sa kapaligiran, mga aktibista sa karapatang pantao, mga nasyonalista, proteksyonista, at mga tagapag-alaga ng kultura ay may sarili nilang mga agenda, at kung minsan ay nakikita nilang nilalabanan nila ang kanilang sarili hangga't pinrotesta nila ang mga organisasyon na itinuturing nila bilang mga boogeymen ng globalisasyon.

ANG KASO PARA SA GLOBALISASYON

Ang globalisasyon ay may positibong epekto sa Estados Unidos. Ang produksyon ng mga kalakal sa mga banyagang bansa na may mas mababang gastos sa paggawa ay nangangahulugang mas mababang presyo para sa mga mamimili ng Amerika. Ang mga telebisyon, damit, cell phone, prutas, at maraming bagay para sa pagbebenta sa Amerika ay mas mahal dahil sa globalisasyon ng mga merkado.

Ginawa din ng globalisyong ekonomiya para sa mga Amerikanong negosyo na gumawa ng mas maraming pera na nagbebenta sa mga dayuhang mamimili. Ang Coca-Cola, Pepsi, McDonalds, Starbucks, Microsoft, Apple, Google, Amazon, Visa, Nike, Levi at marami pang iba ay naging matagumpay sa buong mundo.

Ang mga pagpapabuti sa komunikasyon na may kasamang pagtaas ng kalakalan ay nangangahulugang na ang pamamahayag ngayon ay pandaigdigang. Ang mga social media network ay pandaigdig na rin. Ang e-mail, pagmemensahe sa online, mga tawag sa boses at video mula sa isang bahagi ng mundo patungo sa iba ay karaniwan na ngayon. Lamang isang dekada ang nakalipas tulad ng komunikasyon ay ang bagay ng ligaw na imahinasyon.

Sa kabila ng mga negatibong epekto ng mga kritiko sa punto, ang globalisasyon ay nakinabang sa pagbuo ng mundo. Ang mga tao sa Ikatlong Daigdig ay nakatagpo ng mga trabaho na gumagawa ng mga bagay na gusto ng mga tao sa mga mayayamang bansa na bilhin. At ang mga mamimili ng Third World ay may access sa parehong mga produkto na maaaring mabili ng mga Amerikano. Sa pangkalahatan, ang kahirapan sa buong mundo ay bumaba.

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

Primary Source: Photograph

A McDonald's in Thailand. Anti-globalists point to these as evidence of the destruction multinational corporations have on local culture. Globalists argue that corporations such as these increase the standard of living in Third World nations.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Isang McDonald's sa Taylandiya. Itinuturo ng mga anti-globalista ang mga ito bilang katibayan ng pagkawak ng mga korporasyong multinasyunal sa lokal na kultura. Nagtalo ang mga globalista na ang mga korporasyon tulad ng mga ito ay nagdaragdag sa pamantayan ng pamumuhay sa mga bansa ng Third World.

CONCLUSION

The world is more integrated now than it was just a decade ago, and far more integrated than it was at the end of World War II. Great nations have done much to ensure that the world's economic health remains stable. Although the Bretton Woods system of monetary stability is gone, major institutions such as the WTO, IMF and agreements like NAFTA have increased trade, lowered prices, created new opportunities and on average, decreased poverty.

But the cost of this change is dramatic in some places. The Rust Belt is clear, ugly, evidence that some Americans are the losers in globalization. American presidents, from Nixon, Ford and Carter in the 1970s up through Trump today, have all made efforts to reverse these negative effects – often to no avail. Despite the sometimes flashy efforts of the anti-globalization activists, it seems that globalization is a process that is beyond anyone's control

What do you think? Is it bad for America that so few of the things we buy are made here?

KUMPLETO

Ang mundo ay mas pinagsama ngayon kaysa noong dekada na ang nakalilipas, at mas higit pa na isinama kaysa sa katapusan ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Mahusay na ginawa ang mga dakilang bansa upang matiyak na ang pang-ekonomiyang kalusugan ng mundo ay nananatiling matatag. Kahit na ang sistemang Bretton Woods ng katatagan ng pera ay nawala, ang mga pangunahing institusyon tulad ng WTO, IMF at mga kasunduan tulad ng NAFTA ay nagtataas ng kalakalan, nagpababa ng mga presyo, lumikha ng mga bagong pagkakataon at sa karaniwan, nabawasan ang kahirapan.

Ngunit ang halaga ng pagbabagong ito ay dramatiso sa ilang lugar. Ang Rust Belt ay malinaw, pangit, katibayan na ang ilang mga Amerikano ang mga natalo sa globalisasyon. Ang mga Pangulo ng Estados Unidos, mula sa Nixon, Ford at Carter noong 1970s sa pamamagitan ng Trump ngayon, ay gumawa ng lahat ng pagsisikap na baligtarin ang mga negatibong epekto na ito - kadalasang walang kapaki-pakinabang. Sa kabila ng paminsan-minsang pagsisikap ng mga aktibistang anti-globalisasyon, tila ang globalisasyon ay isang proseso na higit sa kontrol ng sinuman

Ano sa tingin mo? Masama ba para sa Amerika na ang ilan sa mga bagay na binili namin ay ginagawa dito?

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

Watch Carter's
Crisis of Confidence
Speech

KEY CONCEPTS

Bretton Woods System: An agreement between the leading nations of the world after World War II designed to stabilize the global economy. The US Dollar was set at \$35/oz. of gold and the all nations set a fixed exchange rate for their currencies.

Gold Standard: When a currency is backed by the government in gold. The currency is always worth a certain amount of gold.

Inflation: The slow rise in prices over time.

Stagflation: A situation in which there is high inflation, high unemployment, and low economic growth.

Globalization: The process of increasing connections around the world of communication and trade.

Outsource: When a company attempts to save money by moving a factory to another location where labor is cheaper, or by firing workers and hiring an outside company to do the work for less. Ford building cars in Mexico, or a store hiring a cleaning company instead of their own janitors are examples.

McWorld: Nickname for the aspect of globalization in which certain brands, such as McDonald's become common around the world and supplant local culture with American culture.

KEY CONCEPTS

Sistema ng Bretton Woods: Isang kasunduan sa pagitan ng mga nangungunang bansa sa mundo pagkatapos ng World War II na dinisenyo upang patatagin ang pandaigdigang ekonomiya. Ang US Dollar ay nakatakda sa \$ 35 / oz. ng ginto at lahat ng mga bansa ay nagtakda ng isang nakapirming halaga ng palitan para sa kanilang mga pera.

Gold Standard: Kapag ang isang pera ay na-back sa pamamagitan ng gobyerno sa ginto. Ang pera ay palaging nagkakahalaga ng isang tiyak na halaga ng ginto.

Inflation: Ang mabagal na pagtaas sa mga presyo sa paglipas ng panahon.

Stagflation: Ang sitwasyon ko kung saan may mataas na implasyon, mataas na kawalan ng trabaho, at mababang paglago ng ekonomiya.

Globalisasyon: Ang proseso ng pagtaas ng mga koneksyon sa buong mundo ng komunikasyon at kalakalan.

Outsource: Kapag tinangka ng isang kumpanya na makatipid ng pera sa pamamagitan ng paglipat ng isang pabrika sa ibang lugar kung saan ang paggawa ay mas mura, o sa pagpapaputok ng mga manggagawa at pagkuha ng isang labas na kumpanya upang gawin ang gawain nang mas kaunti. Ang mga kotse sa pagtatayo ng Ford sa Mexico, o isang tindahan na nagtatrabaho sa isang kumpanya ng paglilinis sa halip ng kanilang sariling mga janitor ay mga halimbawa.

McWorld: Palayaw para sa aspeto ng globalisasyon na kung saan ang ilang mga tatak, tulad ng McDonald's ay naging pangkaraniwan sa buong mundo at pinapalitan ang lokal na kultura sa kultura ng Amerikano.

BOOKS

No Logo: Taking Aim at the Brand Bullies: Book by Naomi Klein arguing that major corporate brands are bad for the world. It is the unofficial manifesto of the anti-globalization movement.

MGA LIBRO

Walang Logo: Pagkuha ng Layunin sa mga Bullies ng Brand: Ipinaaalam ni Naomi Klein na ang mga pangunahing tatak ng korporasyon ay masama para sa mundo. Ito ay ang hindi opisyal na manifesto ng kilusang anti-globalisasyon.

SPEECHES

Malaise Speech: Speech by President Carter on July 15, 1979 in which he discussed the energy crisis and blamed the problem on a loss of spirit. He was criticized for being overly negative.

MGA PANANALITA

Malaise Speech: Pagsasalita ni Pangulong Carter noong Hulyo 15, 1979 kung saan napag-usapan niya ang krisis sa enerhiya at sinisisi ang problema sa pagkawala ng espiritu. Sinaway siya dahil labis na negatibo.

PEOPLE AND GROUPS

Jimmy Carter: Democratic governor of Georgia who was elected president in 1976. He served only one term and was defeated by Ronald Reagan in 1980.

Big Three: The three large American automakers based in Detroit, Michigan. Ford, Chrysler and General Motors.

Ronald Reagan: Republican former governor of California who won the presidency in 1980, defeating Jimmy Carter. Reagan was seen as a confidant, optimist who could turn around the nation's struggling economy.

MGA TAO AT MGA GRUPO

Jimmy Carter: Demokratikong gobernador ng Georgia na hinirang na pangulo noong 1976. Naglingkod lamang siya sa isang termino at natalo ni Ronald Reagan noong 1980.

Big Three: Ang tatlong malalaking American automakers na nakabase sa Detroit, Michigan. Ford, Chrysler at General Motors.

Ronald Reagan: Republikano dating gobernador ng California na nanalo sa pagkapangulo sa 1980, na napinsala ang Jimmy Carter. Si Reagan ay nakilala bilang isang mapagtitiwalaan, maasahan na maaaring magpalipat-lipat sa ekonomya ng bansa.

3 IS IT BAD FOR AMERICA THAT SO FEW OF THE THINGS WE BUY ARE MADE HERE?

Anti-Globalization Movement: A movement of protesters opposed to many of the aspects of globalization, including the growth of large corporations, environmental impacts, worker safety and pay, cultural degradation, etc.

Social Justice Movement: An aspect of the anti-globalization movement that focuses on human rights, fair trade, worker pay and good government rather than opposing globalization in general.

Anti-Globalization Movement: Ang kilusan ng mga nagprotesta laban sa marami sa mga aspeto ng globalisasyon, kabilang ang paglago ng malalaking korporasyon, mga epekto sa kapaligiran, kaligtasan ng manggagawa at pagbabayad, pagkasira ng kultura, atbp.

Social Justice Movement: Isang aspeto ng kilusang anti-globalisasyon na nakatutok sa mga karapatang pantao, patas na kalakalan, suweldo ng manggagawa at mabuting pamahalaan sa halip na salungat sa globalisasyon sa pangkalahatan.

EVENTS

Nixon Shock: The decision by Richard Nixon to abandon the gold standard and the Bretton Woods System.

1973 Oil Embargo: OPEC agreed to limit oil shipments to the United States in 1973. This caused a crisis as fuel prices increased dramatically.

Battle in Seattle: Clash between anti-globalization protesters and police in Seattle, Washington in 1999 during the meeting of the World Trade Organization. It was the first large-scale protest against globalization.

Washington DC Protests: Anti-globalization protests in Washington, DC in 2000 and 2002 that included clashes between protesters and police.

MGA KAGANAPAN

Nixon Shock: Ang desisyon ni Richard Nixon na iwanan ang standard na ginto at ang Sistema ng Bretton Woods.

1973 Oil Embargo: Ang OPEC ay sumang-ayon na limitahan ang mga pagpapadala ng langis sa Estados Unidos noong 1973. Nagdulot ito ng krisis bilang mga presyo ng gasolina na dumami nang malaki.

Labanan sa Seattle: Pag-aaway sa pagitan ng mga protesters laban sa globalisasyon at pulisya sa Seattle, Washington noong 1999 sa panahon ng pulong ng World Trade Organization. Ito ang unang malakihang protesta laban sa globalisasyon.

Washington DC Protests: Mga protesta laban sa globalisasyon sa Washington, DC noong 2000 at 2002 na kasama ang mga pag-aaway sa pagitan ng mga nagprotesta at pulisya.

LOCATIONS

Rust Belt: The region of the country across the Northeast and Midwest that includes the industrial centers of Detroit, Pittsburg, Cleveland, etc. They thrived during the Industrial Revolution of the late 1800s and early 1900s, but have struggled as manufacturing moved overseas.

LOCATIONS

Rust Belt: Ang rehiyon ng bansa sa buong Northeast at Midwest na kinabibilangan ng mga pang-industriyang sentro ng Detroit, Pittsburg, Cleveland, at iba pa. Sila ay lumaki sa panahon ng Industrial Revolution ng huli ng 1800s at unang bahagi ng 1900s, ngunit nakipaglaban bilang pagmamanupaktura inilipat sa ibang bansa.

COURT CASES

Citizens United v. FCC: Supreme court case in 2010 in which the Court decided that corporations have the right to free speech and that laws cannot be passed that restrict corporations from political advertising.

MGA KASO SA HUKUMAN

Citizens United v. FCC: Supreme court case noong 2010 kung saan ang Korte ay nagpasya na ang mga korporasyon ay may karapatan sa malayang pagsasalita at ang mga batas ay hindi maaaring maipasa na naghihigpit sa mga korporasyon mula sa pampulitikang advertising.

GOVERNMENT AGENCIES & INTERNATIONAL ORGANIZATIONS

World Trade Organization (WTO): International organization developed to promote free trade agreements and to serve as a judge for trade disputes between nations.

International Monetary Fund (IMF): A super-bank for the governments of the developing world to help them access funds when private banks were too weak, thus ensuring stability in global markets.

World Bank: A bank that governments in the Third World can use to finance development projects such as constructions of airports, irrigation systems or programs to fight hunger and disease.

Group of Seven (G7): The United States, Canada, United Kingdom, France, Germany, Italy and Japan. With the exception of China, they are the eight largest economies in the world.

Organization of Petroleum Exporting Countries (OPEC): A cartel of the major oil producing nations. They attempt to work together to set production rates and the price of oil on the world market.

Whip Inflation Now (WIN): President Ford's campaign to encourage Americans to voluntarily control spending, wage demands and price increases in order to end the stagflation of the 1970s.

Strategic Petroleum Reserve: Government owned oil located in huge tanks in Louisiana and Texas. The reserve was created in 1977 in case of emergency and could supply the nation with oil for about one month.

North American Free Trade Agreement (NAFTA): An agreement signed in 1994 between the United States, Canada and Mexico to eliminate tariffs.

MGA AGENTO SA PAMAHALAAN AT INTERNATIONAL ORGANISASYON

World Trade Organization (WTO): Ang organisasyong internasyunal na binuo upang itaguyod ang mga kasunduan sa malayang kalakalan at upang maglingkod bilang isang hukom para sa mga alitan sa kalakalan sa pagitan ng mga bansa.

International Monetary Fund (IMF): Ang isang super-bangko para sa mga pamahalaan ng pagbuo ng mundo upang matulungan silang ma-access ang mga pondo kapag ang mga pribadong bangko ay masyadong mahina, kaya tinitiyak ang katatagan sa mga pandaigdigang pamilyahan.

World Bank: Ang isang bangko na magagamit ng mga pamahalaan sa Ikatlong Daigdig upang pondohan ang mga proyektong pagpapaunlad tulad ng mga pagtatayo ng mga paliparan, mga sistema ng patubig o mga programa upang labanan ang kagutuman at sakit.

Grupo ng Pitong (G7): Ang Estados Unidos, Canada, United Kingdom, France, Germany, Italy at Japan. Maliban sa China, sila ang walong pinakamalaking ekonomiya sa mundo.

Organization of Petroleum Exporting Countries (OPEC): Isang kartel ng mga pangunahing bansa ng paggawa ng langis. Tinangka nilang magtulungan upang itakda ang mga rate ng produksyon at ang presyo ng langis sa merkado sa buong mundo.

Whip Inflation Now (WIN): Pangulong Ford ng kampanya upang hikayatin ang mga Amerikano na boluntaryong kontrolin ang paggasta, mga pangangailangan sa sahod at pagtaas ng presyo upang tapusin ang stagflation ng 1970s.

Strategic Petroleum Reserve: Oil owned oil na matatagpuan sa mga malalaking tangke sa Louisiana at Texas. Ang reserba ay nilikha noong 1977 sa panahon ng kagipitan at maaaring matustusan ang bansa ng langis sa loob ng isang buwan.

Kasunduan sa Hilagang Amerika Libreng Trade (NAFTA): Isang kasunduan na nilagdaan noong 1994 sa pagitan ng Estados Unidos, Canada at Mexico upang alisin ang mga taripa.

QUESTION EIGHTEEN

The 1960s were a decade of social upheaval and conflict, but also of hope and reform. The decade that followed, however, saw many examples of failure. The military failed. Presidents failed. Businesses failed. Technologies failed. The national spirit waned.

The catastrophes the nation passed through in the 1970s chastened Americans. We learned that despite our tremendous natural and human resources, success is not inevitable. Past victories do not necessarily guarantee the same in the future. Sometimes hope and good intentions are not enough. Sometimes the best ideas, more honest leaders and greater resolve are found in other countries.

But is this all bad for the country? The 1970s held more failures than Americans were accustomed to, but are we better or worse because of those difficulties? Can nations, like people learn from their mistakes? Did Americans learn from the failures of the 1970s? Are we better able to avoid the same problems in the future? Is there evidence to support this idea?

What do you think? Can failure make us a better country?

Ang 1960 ay isang dekada ng panlipunang pag-aalsa at kontrahan, ngunit din ng pag-asa at reporma. Gayunman, ang dekada na sinundan ng maraming halimbawa ng kabiguan. Nabigo ang militar. Nabigo ang mga Pangulo. Nabigo ang mga negosyo. Nabigo ang mga teknolohiya. Naglaho ang espiritu ng pambansa.

Ang mga kalamidad na naipasa ng bansa noong 1970s ay pinarusahan ng mga Amerikano. Natutunan namin na sa kabila ng aming napakalaking natural at human resources, ang tagumpay ay hindi maiiwasan. Ang mga nakaraang tagumpay ay hindi nangangahulugang pareho sa hinaharap. Minsan hindi sapat ang pag-asa at mabuting intensiyon. Minsan ang mga pinakamahusay na ideya, mas matapat na lider at mas malutas ay matatagpuan sa ibang mga bansa.

Ngunit ito ba ay masama para sa bansa? Ang 1970s ay nagkaroon ng higit pang mga pagkabigo kaysa sa mga Amerikano ay bihasa sa, ngunit kami ay mas mahusay o mas masahol pa dahil sa mga paghihirap? Makapagtuturo ba ang mga bansa, tulad ng mga tao mula sa kanilang mga pagkakamali? Natuto ba ang mga Amerikano mula sa mga kabiguan ng 1970s? Mas mahusay ba nating maiiwasan ang parehong mga problema sa hinaharap? Mayroon bang katibayan upang suportahan ang ideyang ito?

Ano sa tingin mo? Maaari bang maging mas mahusay na bansa ang kabiguan sa amin?

Read this Book
Online

